

Mitingul durerii

Pensionarii și funcționarii publici au înmormântat speranța în „Să trăiți bine” la mitingul durerii din piețele Constituției și Victoriei.

Au făcut-o pe limba proprie a fiecărui sindicat. Singurul element de unitate a fost pumnul încheștat și amenințător la adresa guvernanților. Dl. Președinte și Prim-Ministrul Boc înspăimântați de telefoanele, și ele amenințătoare de la FMI și sloganurile protestatare, au stat pitiți în birouri păzite și cu accesul interzis. N-au catadicsit să discute cu protestatarii pentru că ordinele primite nu se discută. Totul s-a terminat, spre satisfacția lor, ca o chermheză la iarbă verde în ritm de manele și cu dansul pinguinului pentru că așa au văzut șefii sindicaliști eficiența marșului. Am crezut că atunci când ne cerem drepturile suntem fermi, dar și o înmormântare se termină, la noi în stil zamolxian, cu cântece după care decedatului trebuie să i se aducă omagii și unul zice: hai să mergem să bem ceva. Suntem latini, mai latini decât latinii originari și facem din luptele (moderne) de gladiatori (guvern, syndicate) spectacol.

Observatorii Puterii, deghizați printre protestatari, au transmis de la fața locului pulsul protestatarilor gata-gata să se încaiere cu forțele de ordine și să iasă o bătaie generală ca în barurile din Vest.

Reiterarea de către deputatul PDL-ist, Marcel Hoară, a poziției inflexibile a guvernului și refuzul dialogului au crescut până la explozie presiunea în cazanul, deja, în clocot.

În vremea aceasta un mâncător de mii de euro pe lună de la patron îi spunea mamei lui și pensionarilor la Realitatea TV că pensiile menținute la nivelul actual ar fi plătite de privați. A uitat, respectivul, să spună că fabricile și combinatele luate pe degeaba de patroni și care au acum mari datorii la Stat, au fost construite de pensionarii de azi. Nici pe un mare „luptător” sindicalist, dirijor al corului „jos” nu l-am auzit punând întrebări de substanță. De ce nici un guvern nu-și încheie mandatul cu bilanțul: am avut, am împrumutat, am cheltuit și a rămas atât? Unde sunt cele 100 tone de aur și 27 miliarde de euro plasate de Dl. Isărescu în bănci străine?

Acum ne-ar prinde bine. Sindicatele amenință cu proteste, opoziția cu moțiuni, dar nimeni nu cere ca fondul de salarii pentru parlamentari să fie în limita celor 300 de la referendum. Cui mai folosesc protestele și moțiunile după ce scrisoarea, nu de intenție, ci de angajament al țării ajunge la FMI?

Nu mai trebuie făcut alt împrumut. Suntem, și așa, datori vânduți, iar prețul va fi Roșia Montană. Guvernării au amanetat viața noastră, a tinerilor și chiar și a celor ce azi sunt în scutece. (19.05.2010)

„Pomana îngrașă”

După decesul comunismului, încă de la pomana, a început cearta pe moștenire. Prin FMI și Banca Mondială americanii au pus mâna pe finanțele esticilor, iar militarii din NATO, prin extindere, pe afacerile cu armament. Vaticanul a obținut sute de proprietăți, retrocedate, pe măsura milioanele de dolari investiți în Solidaritatea. Occidentalii s-au ales cu o piață uriașă de desfacere pentru stocul de produse expirate, sau aproape, cărora li s-a schimbat codul de bare. Esticii văd azi că au dat-o în bară, iar noi chiar în toate barele posibile: economice, financiare și educative. Stăm bine la capitolul umoristic și la înjurături.

Sintagma „pomana îngrașă”, conservată fără euri din creația geniului nostru popular, își dovedește, axiomatic, valabilitatea.

Comunismul, lovit dur din toate părțile, n-a mai apucat să-și scrie testamentul. Așa știm noi. Poate că testamentul a fost dosit pentru că zicea: nu distrugeți industria, faceți din CAP-uri asociații agricole și o să stați în cârciumi și tot vă primiți partea ca proprietari de pământ, bașca pentru zilele muncite. Se pare că ar fi zis cu ultima suflare: vă las ce este bun, locuri de muncă, locuințe, tratamente și școlarizare gratuite (pe ici pe colo un Kent și un pachet de cafea merge, nu mii de euro ca în Vest). Mai adăugați voi: libera vociferare prin cârciumi și parcuri și libera circulație pe mapamond. Așa o să dorm liniștit că n-ați fost proști. Noi n-am fost proști, dar n-am avut ce face împotriva celor care clamau că industria e un morman de fiare vechi. Azi aceeași industrie produce pentru multinaționali în costume scumpe sau în șalvari.

La sfatul „consilierilor” străini țărăniștii au tunat și fulgerat împotriva CAP-urilor, iar CDR, prin parcelare a făcut din pământ raiul scaieților. La pomana comunismului, cu bucate și vinuri alese, cu whisky și Coca-Cola din belșug, noi n-am avut loc. Nici la parastasele totalitarismului. Și acestea îngrășă. Cu o ceapă, o varză și fasolea de pe la țară, noi sperăm să trecem criza, mai ales că parlamentarii au dat legea lustrației și 24 Ianuarie sărbătoare națională. Prim-ministrul Boc și-a asumat răspunderea în Parlament pe măsurile anticriză. Tăieri de 15% la pensii și 25% din salarii la bugetari. Ceilalți, miniștri, secretari de Stat, directori de agenții și parlamentari cu beneficii sfidătoare nu trebuie să slăbească, doar sunt și ei profitori ai pomenii comunismului și, după o zicere populară autohtonă „pomana îngrășă”. (10.06.2010).

Soluții

Unde sunt cele 100 de tone de aur și 27 miliarde de euro?, cu care ne liniștea d-l Mugur Isărescu să nu ne facem griji când va veni criza, iar azi nici el, nici atoateștiutorul lui purtător de minciuni nu mai scot o vorbă. Nici un protestatar, opozant, sindicalist sau ziarist nu-i întrebă despre ele, deși ne-ar prinde bine, în locul îndatorării excesive.

Eliminarea evaziunii fiscale este o cale de aducere a banilor la buget, dar nu prin amendarea țărăncii care vinde cireșe la poartă, ci prin executarea marilor datornici, firme cu sedii în paradisuri fiscale, bănci, supermarketuri și patroni care își transferă profiturile deși au mari datorii la Stat. Mulți dintre ei plătesc angajații cu salariul minim pe economie sau îi angajează de probă și privează Statul și Asigurările sociale de mari sume de bani. Unii salariați mai primesc pe sub mână ceva bani, dar toți acceptă starea de fapt pentru că atunci când își cer drepturile în vederea pensionării sunt dați afară de patroni.

Analști docti, azi profesori universitari, ne țin logosuri la TV încât nu-i mai oprește nici moderatorul, despre „dezvoltare durabilă”, strategii și proiecte economice, după ce multora le-au băgat în cap că „industria este un morman de fiare vechi”, „Statul este cel mai prost

gospodar” sau „înainte de a o duce mai bine, trebuie să o ducem rău” cugetare pe care guvernul Boc o aplică ad-litteram tăind pensii și salarii.

După ce ne-au promis „reformă pe pâine” azi vorbesc de repornirea economiei. Ce-i de repornit, capacitățile de producție transformate de patroni în parcuri industriale sau clădiri de birouri? Peste acestea, banii de la FMI vin cu destinație fixă, spre bănci, spre patronii agreeți de FMI-ști care amenință cu concedieri și ca rezervă la BNR, deși avem nevoie de ei pentru investiții. La orice investiție în producție se opune FMI și UE. Trebuie să ne eliberăm din cleștele FMI, am scăpat odată și nu ne uită și nu ne iartă. Papagali autohtoni ne-au repetat până la intoxicare că „nu avem credibilitate externă pentru că nu avem datorii”. Acum avem și pentru generațiile viitoare! Desigur că relația cu FMI nu trebuie stricată, doar pusă pe bază de țară membră care își plătește cotizația la timp și nu pe docilitate de slugă. Nu trebuie stricată pentru că fără agrementul băutorilor de whisky and soda nu mișcă nici UE și nici o bancă, așa că oricine are nevoie de finanțare devine clientul FMI.

Nici o țară nu va ieși din criză dacă nu-și produce singură bunurile industriale și alimentare. Este necesară revenirea în proprietatea statului a capacităților de producție privatizate în care nu s-au respectat clauzele contractuale. Sunt necesare investiții în economia reală: combinatele de creștere a porcilor, ferme zootehnice, asociații legumicole și cerealiere. Preluarea produselor la prețuri apropiate de cele ale pieței de către Stat ar elimina intermediarii și nu ar mai cere nimeni subvenții. Producătorul particular să fie liber să-și vândă produsele oriunde evident sub restricțiile de calitate, sănătate și protecția consumatorului. Interzicerea importurilor cu excepția tehnologiei, produselor exotice și stimularea producției interne.

Să se desființeze agențiile și să se comaseze ministerele, după un control riguros al Corpului de control a primului ministru privind cheltuirea banului public. Mă așteptam ca D-I Președinte să anunțe că fondul de salarii pentru parlament este în limita celor 300 de parlamentari de la referendum și eliminarea privilegiilor: mașini, hotel, deplasări și birouri cu nepotisme. În lipsa unor măsuri eficiente de redresare economică D-nii Băsescu și Boc s-au războit cu cei aflați deja

în suferință pe care i-au învins și la Moțiune și o să le pecetluiască soarta și la CCR, unde au pus oamenii lor așa cum le-a cerut FMI. Nu-i mai împiedică nimic să taie 15% din pensii și 25% din salarii motivând că este în joc siguranța națională. Când lucrurile vor degenera în lupte cu forțele de ordine vor trage ca în 29-33, amintindu-ne că atunci „când ne sunt amenințate scaunul și oblăduirea, deopotrivă-s vinovate gândul și înfăptuirea”. Spunea D-l Președinte despre comunism că „a fost ilegal și criminal”. Regimul instaurat de ei pentru a acoperi minciunile din campania electorală cum este? (16.06.2010).

Dictatură

Aveam două variante recomandate de FMI – zicea D-l. Boc. Majorarea TVA-ului și a impozitelor sau tăierea pensiilor cu 15% și a salariilor cu 25%.

Adică fmi-știi au zis: creșteți impozitele pentru că multinaționali, supermarketurile și patronii noștri prea și-au umplut buzunarele. Aș! Cine crede așa ceva? FMI-ul a dictat tăierea pensiilor și salariilor, concedieri și șomaj. Băsescu și Boc s-au angajat să execute ordinul și de aici obstinația de asumare a răspunderii împotriva protestelor din întreaga țară și a amendamentelor propuse.

Față de aceste măsuri, fără precedent, transmise în scrisoarea angajament către FMI nu trebuie să existe cale de atac, așa că PDL-iștii au pus judecători docili, cum li s-a cerut, la Curtea Constituțională.

Nici o țară din lume nu s-a dezvoltat de pe urma împrumuturilor de la FMI. Unele sunt falimentare, iar în Argentina foametea a făcut ca animalele să fie hăcuite pe stradă. Sigur, avem nevoie de împrumut de la FMI, dar nu cu prețul unui „genocid social” – cum îl numesc sindicatele. D-l Boc minte despre „negocierile” cu FMI și nu are curajul să spună națiunii „suntem sub dictatură și nu avem de ales”. Ar fi avut de ales și el și Președintele, dar au preferat puterea în locul dizgrației. Putea să spună „nu vreau să fiu kilerul poporului și îmi dau demisia”. Ar fi scăpat cu fața curată și chiar apreciat.

Mergem din rău în mai rău până la incapacitatea de plată la care ne vor aduce miliardarii care dirijează FMI și Banca Mondială pentru că au pus ochii pe Roșia Montană. Acești miliardari au lansat ofensiva împotriva euro, euro scade și dolarul crește. Vor să impună dolarul ca principală monedă de schimb în lume ceea ce va duce la o nouă criză financiară.

Ca să nu ne stea în gât tăierile de pensii și salarii ciracii progubernamentali ne livrează, în același ambalaj, dar cu reclamă schimbată, „drogurile”: constituționalitate, stat de drept, democrație, libertate și solidaritate. Cu ceva timp în urmă unui deputat i s-a cerut demisia pentru incompetență. Tipul, tupeist, a ripostat: eu am fost ales pe 4 ani, așa că nu aveți ce-mi face. Aceasta este democrația. Nu are „criterii de selecție a valorilor”(P.Ț) și nici criterii de expulzare a secăturilor. Totuși, treaba este ceva mai complicată. Chiar și despotismul unuia care zice: statul sunt eu, poate fi poleit în democrație și apărât de profitori și de forțe de ordine, mascați sau bodygarzi. La nevoie se recurge la siguranța națională și principiul: „când ne sunt amenințate tronul (scaunul) și oblăduirea (nu le-a cerut-o nimeni), deopotrivă-s vinovate gândul și înfăptuirea”. În ce privește libertatea, omul, căruia i s-a negat dreptul la existență și a rămas și fără ajutorul de șomaj, are libertatea de a alege: să trăiască sau să se sinucidă. Tot mai mulți aleg locurile cu verdeață și fără durere, contabilizați în scriptele terestre la pagube colaterale ale crizei.

Despre solidaritate este inutil să vorbim. Nu poate exista solidaritate între angajat și statul care îl înșela, între angajat și patronul avid de profit. S-ar nega esența capitalismului și legile economiei „din piață”. Apoi, am mai înghițit gălușca, rămasă în memorie, cu contul Libertatea.

Suntem la cheremul găștilor constituite, pe care le ajutam prin vot să se rotească, și intitulate pompos „stat” care ne decid soarta, așa că așteptăm (fără mari iluzii) Decizia (ordonată politic și definitivă?) a Curții Constituționale. Vom vedea. (18.06.2010).

Parteneriat și solidaritate

După atâtea programe și proiecte de dezvoltare durabilă, pe termen mediu și lung, mulți au ales bejenia pentru că la proiectele partidelor de îmbogățire pe termen scurt, oricum, nu aveau acces.

De nevoie și din disperare oamenii care au avut „norocul” să găsească joburi în străinătate au acceptat munci sub pregătirea și demnitatea lor, pe care autohtonii le refuzau constant. Orarul de lucru era în funcție de rezistența imigrantului, zi lumină în agricultură sau până la epuizare în celelalte domenii. Salariile la jumătate din cât s-a promis pentru că patronii vedeau ieșirea din criză pe seama sclavilor imigranți angajați la negru și prin „conservarea resurselor financiare”.

Cei care n-au avut nici acest noroc, s-au împrumutat la prieteni și bănci, au plătit firmelor (fantomă) de intermediere și umblă acum să-și recupereze paguba de la niște escroci prosperi, și în criză și în orice țară, pe care nu-i mai găsește nimeni.

Avem multe de făcut aici doar că nu reușim să punem ceva productiv pe picioare, în industrie sau agricultură (patronii pripășiți pe la noi n-au nici un interes), deși avem cel mai mare număr pe mp de specialiști, experți, analiști și doctori în toate domeniile. Guvernării și politicienii ne cheamă la solidaritate și pe flămânzi la parteneriat social cu îmbuibații, care nu trebuie deranjați cu marșuri și proteste după un festin prelungit și nici la „cina de afaceri”.

În junglă, lei, jaguari și hiene au bătut tam-tamul și au chemat viețuitoarele la pace socială. Credule, unele au ieșit la păscut uitând că parteneriatul și pacea socio-animală este numai pe timpul siestei. Când a început noua căsăpire, zebre, antilope și cornute au sărit în ape și mlaștini, crezând că a trecut criza, dar au nimerit în colții crocodililor. Și între oameni lucrurile se petrec la fel, doar iluzia întreținută ne face să credem că unii nu mai pot de grija noastră chiar și atunci când ne-au aruncat în colții crocodililor de pe la bănci și ai cămătarilor.

Suntem săraci și triști din cauza celor cărora le-am încredințat, prin vot, destinul nostru și al țării. S-au dovedit mai mincinoși și mai falși decât cei în vilegiatură prin palatele Victoria și Parlament, din 89

încoace, și-au văzut de afacerile de familie sau gașcă și au transformat țara în colonie și pe noi în slugi. Suntem optimiști, spre disperarea, sforarilor acestei lumi pentru că am mai fost și „land” german și „gubernie” rusească, dar providența a avut grijă de toate, ne-a dat personalitățile de care țara avea nevoie în acele momente. Aveam nevoie și acum de un Președinte care să sărute obrazul scuipat și batjocorit al acestui popor de către o clasă politică clientelară și pusă pe căpătuială. Se pare că providența ne-a uitat, așa că depinde numai de noi cât mai răbdăm. (27.06.2010).

Nu plec!

Societatea de consum consumă tot, inclusiv destine. Rata sinuciderilor este mai mare decât în criza din 29-33, decât în cumplita secetă din 46-47 sau în urma reformei monetare din 48, când unii au rămas cu saci de bani fără nici o valoare.

Mulți au plecat pe alte meleaguri, alții vor să plece pentru că avem cei mai incapabili guvernanți și cea mai hulpavă clasă politică din UE. În societatea capitalistă omul este la discreția guvernanților, a făcătorilor de legi protecționiste și a unor patroni. Toți refuză omului, a cărui avere sunt numai brațele, dreptul la viață și existență, îi dau de lucru sau îl trimit în șomaj după interese de grup sau personale. Guvernul creează locuri de muncă asfaltând jumătate din țară, așa că profesori, ingineri și funcționari publici, buni profesioniști în domeniul lor, după disponibilizare pot întinde bitumul peste macadam.

Și în alte țări cei care se aseamănă se adună, dar nicăieri solidaritatea hoților și a clientelei politice, instalați în posturi bine remunerate nu este atât de vizibilă ca la noi. Costurile le plătim noi, toți, prin impozite, creșterea TVA și reducerea salariului cu 25%. Le asigurăm salarii „nerușinate”, auto-stabilite, plătim pentru susținerea băncilor și pentru stimularea mediului de afaceri. Plătim taxe de raft, plătim obligatoriu taxa TVR și abonamentele la celelalte televiziuni, iar ele ne întrerup filmul sau dezbaterea pentru reclame. Totul este bătaie

de joc față de muritorul de rând care nu contează dacă trăiește sau moare, dar să i se ia banii înainte de a muri.

Cu toate acestea, suntem mulți care nu căutăm refugiu plecând.

Nu plecăm din țară și nu părăsim neamul românesc pentru că în nici o țară băștinașul nu dă bună-ziuă străinului care trece pe ulița lui, pentru că românului îi spui „poftă bună” și el răspunde „mulțumesc, poftim la masă” și te mai cinstește și cu o țuică întoarsă. Vede omul pe hoț în cireșul lui și îi strigă „mă, să nu rupi crengile”. Apoi greierii, acești trubaduri naturali din iarbă și fânul proaspăt cosit, din România încă neinfectată de pesticide și insecticide, nu ne lasă să plecăm. Ne vărsăm oful, ca și alte neamuri, strigând Huoo..., dar noi o personalizăm „Huoo... mă!” și o trimitem direct „adrisantului”. Strig și eu „nu plec!, să plece ei! Toți!. (30.06. 2010).

Afară!

Am depus o cerere, așa cum mi s-a spus, la CEC-Bank Deva prin care ceream un extras de cont privind contul meu personal. Am fost asigurat că v-a fi transmisă prin fax la CEC- Bank din orașul meu de domiciliu anterior și că voi primi extrasul în scurt timp. Am lăsat și nr. de telefon să fiu sunat. Treaba era de un sfert de ceas, așa că am plecat încrezător. N-a mai sunat nimeni și după două săptămâni am trecut pe la CEC. După câteva contacte telefonice și trimiteri de la un birou la altul, în sfârșit, o doamnă, la care ajunsese cererea, a răspuns țăfnos că va trimite extrasul în 30 de zile. Am strigat: Afară! Dați-o afară. M-am adresat Băncii Naționale a Belgiei pentru un act. Am primit răspunsul în 10 zile, cu mulțumiri că m-am adresat lor și că au putut să-mi fie de ajutor.

Într-o cauză, în același oraș, Instanța a decis trimiterea dosarului meu la Tribunalul de la noul meu domiciliu, fără să citească ce vrea acest ins anonim, cauză pe care o putea soluționa pe loc. Dosarul a ajuns după 4 luni și jumătate și numai după ce am trimis un protest președintelui de Tribunal. La aștia n-am mai strigat: Afară, pentru că ofensa adusă Instanței se pedepsește.

Mi-am adus aminte de judecătorul american, care anunță: ședința se suspendă până mâine la 10 și decide într-o săptămână în cazuri grave de crimă, droguri sau mafioți.

În ultima vreme au mai venit și inundațiile peste țară. Cei care au primit avertizările și s-au lămurit ce însemnează cod roșu, și-au anunțat rudele și prietenii, iar pe ceilalți i-au lăsat în grija lui D-zeu care a chemat 23 la el. Se fac teledonuri de către televiziuni care, pe lângă donații, încasează bani și din numărul de impulsuri, dar nici una nu a anunțat: noi, tv cutare am donat atât.

Aceștia sunt funcționarii publici ai Statului și ai privaților, iar până la „România funcționarilor de bun simț” nu ne rămâne decât să strigăm: AFARĂ! cel puțin cu unii dintre ei care ne marchează destinul și ne scurtează zilele. (2.07.2010).

Bătaia de joc

Omul de rând, adică acela forțat să stea la coadă oriunde și pentru orice, este la cheremul Statului, al marilor patroni- investitori strategici- și al bancherilor. Statul îi pune în cărcă omului dări cât nu poate duce, îi reduce salariul sau pensia pentru că unii dintre slujbașii lui s-au dedat traiului pe picior mare. Patronii, din locațiile lor exotice, măsoară eficiența angajaților prin profitul exportat, niciodată considerat destul. Bancherii dijmuesc și ei salariul sau pensia omului, în înțelegere cu patronul care le varsă în contul personal. Cine ia un credit află mai târziu despre noile dobânzi și comisioane. Statul, deși n-are nici o treabă dacă o bancă falimentează sau nu, a fost obligat să le scoată din găleată cu bani împrumutați. Apoi, Statul, în căutare de finanțare a luat împrumuturi de la bănci cu dobânzi fixate, pentru cel la ananghie pe principiul „îți dăm cu dobânda cutare, dacă vrei bine, dacă nu, nu”. S-a probat, astfel, încă odată veridicitatea proverbelor autohtone despre „facerea de bine” și „pe cine nu lași să moară, nu te lasă să trăiești”.

Peste toți tronează FMI-ul și UE. D-na UE, oțărătă, a amenințat că dacă TVA-ul se aplică și produselor venite din Vest, atunci adio fonduri europene. Păi, la ce produse să se aplice, numai la cele turcești, pentru

că toate vin din UE? FMI-știi, tot în stilul bătaii de joc, au precizat că tranșa care trebuie să ne vină, este numai ca rezervă la BNR, adică nu vă faceți iluzii că îi veți investi în ceva productiv în industrie sau agricultură și veți reduce șomajul. De data aceasta bătaia de joc nu mai este numai față de omul de rând, este și la adresa guvernanților noștri.

Omul suportă în viață bătut de soartă, bătut de D-zeu, la care nu se poate împotrivi, dar dintre toate bătaia de joc este cea mai umiltoare și înjosoare, pe care n-o suportă fără reacție nici copiii.

Cât o mai suportăm noi nu se știe pentru că suntem mai răbdători și nu știm nici noi limitele răbdării. (16.07.2010).

OZN-iștii

„O zi bună” este urarea românilor la despărțire, importată și aceasta, dar guvernanții pe care-i „iubim la disperare” ne fac zilele amare. Unora, tentaculele caracatiței de partid de prin ministere și agenții guvernamentale le fac zile dulci și nu pot fi evacuați, celorlalți li se dau pantofi cu toc și acadele cu „răul cel mai mic” și „numai așa ieșim din criză”.

Parlamentarii migrează de colo, colo, dar de lucrat lucrează pe principiul „Mircea, fă-te că lucrezi” și au dat de la investitură legea lustrației, pentru morți și Ziua de 24 Ianuarie zi nelucrătoare, pentru vii. Șomerii și asistații social s-au bucurat, iar la terasă, de cum se deschide, filează cărțile. Statul sau primăria plătesc consumația de pe caiet. De angajări nu poate fi vorba, poate acum după declarația „oficială” a parlamentarilor europeni privind „Sprijinirea cetățenilor europeni, tineri sau vârstnici, în găsirea unui loc de muncă”. Cum? Metodologia n-a apărut, dar are șanse până ies la pensie parlamentarii europeni și încasează bonusul de 1 mil de euro din contribuția țărilor membre.

Principiul de la noi a rămas valabil și pentru parlamentarii de la Strasbourg, care își justifică salariile și existența. Între 8-10 Iulie, în cadrul sesiunii parlamentare au adoptat niște declarații fără de care UE ar fi sucombat de inaniție și inundații. Câteva dintre ele: 22 Mai – Ziua europeană împotriva obezității, Ziua europeană a drepturilor

pacienților, Bunăstarea animalelor de companie, Ziua cercetării medicale, Ziua europeană a lucrătorilor care și-au pierdut viața la locul de muncă și drepturile femeilor din Iran.

Se subînțelege că ăia pe care statele i-au făcut slăbănogi, prin foame, deci nu sunt obezi, n-au drepturi nici câte au animalele de companie sau cei de la Spitalul 9 și Socola, care vor să fie liberi. Dacă lucrezi și nu ți-ai pierdut viața la locul de muncă, e cazul să te grăbești pentru că pierzi, și nici nu ști ce pierzi, beneficiile acestei emanații euro-parlamentare.

Cu drepturile femeilor din Iran se mai extinde cercetarea pentru că s-au rezolvat femeile din Africa (cele ce sapă la pământ cu copilul legat în spate cu o eșarfă), cele din India și de prin Golf, unde un nabab are 7-8 țitoare. A mai rămas Iranul!

Cea mai importantă dintre declarațiile euro-parlamentului este „Declasificarea documentelor privind OZN-urile”. Așteptăm declasificarea documentelor (salarii, beneficii) privind OZN-iștii (aerienii ruși de realitate) din Parlamentul European și din Parlamentul nostru! (17.07.2010).

Riposta

Lipsa ripostei, din partea unei persoane sau chiar a unei țări, la declarații impertinente poate trece drept acceptare tacită. Legitimarea independenței provinciei Kosovo de către Curtea de Justiție de la Haga constituie precedent de contestare și de către alții a granițelor stabilite de Marile Puteri, statu-quo acceptat unanim până acum. Și la Haga dreptatea se vede de la caz la caz, așa că statutul Insulei Șerpilor nici măcar nu a făcut obiectul discuției, acel proces-verbal de cedare către URSS, nu către Ucraina, a rămas valabil pentru că pe la ucrainieni trec conductele de gaz rusec și mai au și arsenal nuclear.

Recunoașterea independenței Kosovo a fost invocată ca model de Tokeș și susținută de primul ministru ungar, Orban, la Tabăra de vară de la Tușnad și s-a instigat la obținerea autonomiei teritoriale, cu guvern propriu a așa- zisului Ținut Secuiesc, prin ieșirea în stradă. D-l

Președinte Băsescu, flancat de Orban și Tokeș, nu a mai făcut declarații ferme cum a făcut, tot acolo, anul trecut spunând „niciodată”, ceea ce a declanșat huiduielile UDMR-iste. Trist a fost faptul că atunci unele TV-uri au titrat câteva zile, cu satisfacție, „Băsescu, huiduit în secuime”. Ce au discutat Orban, Băsescu și Tókés la o palincă nu știe nimeni, iar replica D-lui Boc „România are o Constituție care trebuie respectată și care nu se discută” – și aceasta făcută cu întârziere, a stârnit, probabil, hazul numeroșilor unguri budapeșteni și a „studenților” participanți la tabără pentru că ei încălcă zilnic câteva articole.

Analizii au întors pe toate fețele subiectul concluzionând că acest lucru este posibil pentru că țara este slăbită de criză și vulnerabilă economic. Este fals. Acțiunile și declarațiile ungarilor privind autonomia teritorială și contestarea Trianonului (filmul Trianon) au avut și au loc după un plan comun a Uniunii Civice, a UDMR și avizat la Budapesta. Balaș, Marko, Atilla (și alți supuși britanici, se pronunță Bolaș, Morko, Otillo) au minimalizat efectul declarațiilor lui Tokeș, au mai întors-o cu autonomia teritorială și nu a lipsit mult să se delimiteze, sau mai nou să se dezică, după un scenariu deja cunoscut. Riposta autorităților a lipsit. Așteptăm consecințele!

Noi nu le putem prognoza, prevedea, anticipa pentru că nu suntem de la SRI. Suntem de la SRL (Săptămâna Redusă de Lucru) și de la IOL (Întreprinderea Oamenilor Liberi, adică șomeri) și ne lipsesc ceva elemente. Poate mame omizi, mame viermi sau clarvăzătoare vor putea spune dacă ramurile și rădăcinile statului vor fi afectate.

La gulașul de seară Dl. Președinte, mare amator de petreceri cu minoritarii, credem că a fost asigurat de loialitatea D-lui Tokeș, transmisă și D-lui Boc, față de „statul național, unitar și indivizibil” înțelegând că aceasta nu se discută. Mai credem că după plecarea dânsului cei rămași au zis: mă, da proști mai sunt! Dacă au zis așa despre partenerii lor de guvernare nu ne-ar afecta decât că „proști, proști, dar sunt proștii noștri”, dar să nu ne bage pe toți în oala în care fierbe gulașul. (24.07.2010).

Prin grădina Raiului

Este evident că noul brand de țară „ROMânia explore the Carpathian Garden”, ținut la secret și lansat pe 29 Iulie la Expoziția Internațională de Turism de la Shanghai, a explodat ca un brand de război, iar schijele au lovit în plin Min. Turismului de la București. Câți „morți și răniți” deocamdată nu se știe. Se caută justificări de bune intenții și se pasează responsabilitatea pentru țeapa de aproape 900.000 de euro cu care ne-a brenduit firma spaniolă THR.

Brandul sugerează că România este un colț de rai verde cu ape nepoluate în totalitate, ceea ce nu este departe de adevăr, doar că frunza doamnei Udrea este mult prea costisitoare față de frunza Evei, care n-a costat nimic pe contribuabil (Adam), iar brandul Raiului rezistă de la facerea lumii.

Comparația „absolut întâmplătoare” (așa au zis și cei de la THR despre frunză) mi-a fost sugerată de un clip de la Ant 3 cu d-na Ministru, nud, întinsă și cu frunza din brand acoperindu-i triumghiul bermudelor. Dacă poza, în vertical și în mărime naturală, ar fi fost postată pe un perete în pavilionul României în formă de măr (mărul ademenitor!) atunci zeci sau poate sute de milioane de chinezi ar fi venit după copanele plinuțe ale promotoarei turismului românesc. Cu atâția turiști, specialiștii în socoteli ar fi zis: atâtea sute de milioane ori 1000 de dolari de căciulă (pe puțin) fac atât la buget și d-l Boc putea să le spună „Pa, băieți!” celor de la FMI. Păcat! Nu i-a sugerat nici o firmă de branduri ideea (contra cost) d-nei Udrea pentru că s-ar fi găsit PDL-iști susținători. Că brandul nu face referire la locuri istorice și bogății naturale unice din țară, numai la romi care sunt primii în calea turiștilor, poate fi justificat ca un lapsus, așa cum ministrul chinez al turismului ar omite Marele Zid Chinezesc sub motivația că poate fi văzut pe Internet și se vede și de pe Lună. Dacă respectivul ministru ar fi făcut un astfel de brand ar fi fost trimis, în teniși, să facă turism sau ar fi fost lăsat în derivă în Yellow Sea, cu toți aplaudacii lui.

Una peste alta, va trece și acest scandal și ca să nu izbucnească altul diplomatic (așa zicea dl Ministru al economiei despre cel de la

Cogealac, cu eolienele) și la presiunile externe privind arieratele, vom plăti. Când plătești (și bine!) totul se uită. (31.07.2010).

EPIGRAMA 2

Constatare

La Ziua Muncii, ce-a fost ieri,
Puțini au fost cei ce lucrau,
Cu bucurie petreceau
Că n-au ajuns, și ei,...șomeri!

După „vizitele” FMI

Pe la guvern, ori Președinte
Când FMI calea aține,
Știm că fiecare minte
Că o s-o ducem tot mai bine.

Sugestie

Datornicii cu un pol
De la etaje sar în gol.
Când FMI ne-o cere sfații,
Să sară și...guvernanții!

Visterie seacă

Cu atâtea ape-n jur
Era pericol de înec,
Dar un interes obscur
A adus pe greci la sec.

Ajutoare pentru bănci

Când împrumuți și n-ai să-i dai,
E sigur că vei da de bai.
Cu FMI n-avem belea:
Ne dă și-apoi tot el ni-i ia!

Premoniție

Când peștii nu sunt grăsunei,
Rechinii-nghit mai mulți din ei.
Așa-i în Mări, când criza e în toi,
La fel va fi și printre noi!

Soluție șahistă

Guvernele luptă cu criza,
De când i s-a simțit briza,
Doar că niciodată n-ajung ronii
Și-atunci sacrifică....pionii.

Oanei Zăvoreanu

Noi dacă parcăm în „spic”
Nu zicem că nu-i nimic.
Oana țipă cu sfidare,
E cea mai tare din parcare!

Cerșetoria, plagă socială

La mânăstiri te iau florii,
Te asaltează cerșetorii.
Munca pentru ei e dură,
Cerșesc, de nu le dai te-njură.

Solidaritate

Profitorii cu mulți lei
Sunt solidari, doar, între ei.
Ne lasă fără-o lețcaie,
Ei tot strâng, nouă ne taie.

D-lui Bănescu

Salarii, pensii, ajutoare,
Nu sunt bani și-n cot vă doare
Și cum, tot, suntem faliți,
Scăpați de noi, ne... ciuruiți!

„Actori politici”

Sunt versați și joacă dublu rol,
Dau în Parlament rasol
La tv de grija noastră plâng
Din afaceri, însă,...strâng!

D-lui Boc și măsurilor sale anticriză

Zice-ai că-i duci la bine
Și unii au crezut în tine.
Ca șef, însă, mășori și tai
Și pe mulți îi duci în...rai!

Maramureșeană

Sub această piatră grea
Zace fosta soacră-mea.
Oricum ar fi sucombat
Cu ăștia ce i-a votat.

Polemică Sindicate-Guvern

- Ne-ați îngropat în nevoi,
Genocid faceți cu noi!
- Ția ce se sinucid
Nu intră la genocid!

Năravuri vechi

O acritură are chef
Să fie și el mare șef,
Cere bani și face chetă,
Este șef peste... gheretă!

Recuperatorii sunt duri

FMI vrea datoria,
Dl. Frank își vrea sâmbria.
El este și perceptor,
Dar și..."recuperator"!

Competență

Cu „specialiști” afoni
Normal „că cam avem succesuri”,
Ei contabilizează roni,
Iar noi consemnăm ...decesuri!

Spectru primăvărat

Cu **violetul** magic în veșminte
Portocaliul e cel ce ne minte.
Roșul e-n obraji îmbuibați
Și-n pumnii înfuriați.
Negrul e-n viața sihastră,
Situția noastră-i **albastră**.
De la „să trăiți bine” cu mici,
Suntem la **verdele** din urzici.

Ei înghit fonduri sustrase,
Dar gura nu le miroase.
Cheamă să salveze țara,
Tot pe cei **galbeni** ca ceara.
Cad unii și ne zic: proștii,
La răcoare-s tot pe banii noștri.
(Mai 2010).

Telecomanda

Domnii de la FMI și-au încheiat vizita pe la noi. De fapt au controlat guvernul, pe care l-au lăudat în stilul cunoscut: sunteți pe drumul bun, implementați măsurile anticriză, concedieri-74.000 în acest an, 15.000 în 2011, șomaj, sărăcie. Au controlat ministere și au chemat la „dialog” partidele. PNL-ul a fost băgat de umplutură, care a și acceptat docil, dar de fapt îi interesa pe FMI- ști aducerea la ascultare a PSD-ului, care este împotriva unui nou împrumut. Ar mai fi avut de controlat primăriile, atunci controlul ar fi fost total și sintagma „suntem colonie FMI” susținută de analiști, autorități în economie, ar fi fost validată.

Dl. Franks vine, de fiecare dată, cu condiții noi. Acum este îngrijorat de arierate. Bine-nțeles nu de faptul că Gheorghe și Ion nu au primit de 2 ani arieratele pe hectar și nici de sistemul de sănătate în care nu avem voie să investim în producerea de medicamente sau vaccinuri și trebuie importate, ci de returnările de TVA către importatorii multinaționali și investitorii „strategici”. Mai este îngrijorat și de faptul că renunțând la un nou împrumut România nu va putea plăti „arieratele” și nici avioanele F16. Vom vedea dacă ipoteza cu un alt împrumut se va confirma sau nu.

Dl. Boc a îndulcit pilulele amare ale FMI anunțând o posibilă creștere a salariilor în 2011 cu 10% pe principiul: după orice înmormântare moștenitorii o duc, o vreme, mai bine. L-a contrazis dl Franks, proprii miniștri și politicienii în debaterile TV. Dl.

Președinte s-a arătat sceptic și a recomandat celor ce vor să iasă din criză să caute soluții. Nici un cuvânt despre un nou împrumut, dar în 2008 dl Președinte ne asigura că vom avea nevoie de cel mult 5 miliarde. FMI-ul l-a tras de urechi și după o săptămână a anunțat că vom lua 20 de miliarde.

Singura opinie demnă de reținut a fost a d-nei E. Andronescu: poate ei știu mai multe și nu ne spun, ceea ce pare plauzibil pentru că nu a transpirat nimic din discuțiile secrete cu FMI.

Prin marea abureală ne-au făcut să le dăm voturile, de atunci abureala continuă, nu ne atinge criza, nu am știut că o să fie chiar așa, am luat măsuri anticriză, dureroase dar necesare, vom investi, vom crea locuri de muncă, vom atrage fonduri UE, doar că UE, în înțelegere cu FMI, nu dă decât cu 1001 condiții, adică nimic. Rezultatele se văd.

Ceea ce ne așteaptă în viitor este nebulos. Singurele certitudini sunt: creșterea temperaturilor până la caniculă, scăderea lor până la limita înghețului în case în sezonul rece, din cauza înghețării salariilor și pensiilor. Mai este sigur că dl Jeffrey Franks ne iubește, ne vorbește chiar pe limba noastră și dacă a plecat puțin morcovit privind alt împrumut (să nu renunțăm la FMI, ca ungurii), știe că guvernul și România pot fi conduse prin telecomandă de la New York. (6.08.2010).

Țară second hand

Declarația Președintelui, la TVR, că „o țară care nu poate plăti pensiile și salariile este o țară de mâna a doua” a ofuscat pe mulți. Presa a făcut subiect de prima pagină, iar unele televiziuni, cu moderatori, analiști și invitați pe care nu-i ating nici măcar aripile crizei, au făcut din ea știrea zilei și a nopții, în reluare.

Exprimarea D-lui Băsescu este metaforică, în sensul limbajului său cu care suntem obișnuiți, dar nu ne spune tot ce știe. Dacă ar fi spus: țara nu poate plăti salariile și pensiile pentru că FMI și UE ne mențin în statut de colonie, ar fi sărit în sus ai noștri „atoateștiutori”, iar cei vizați ar fi sărit pe fotolii ca arcurile, sus-jos. Statutul de colonie rezervat României este evident pentru multă lume. Nu vin fonduri UE pentru

investiții și producerea de bunuri industriale și agricole, singurele care ar aduce bani la buget și n-o să vină nici pentru inundați, iar de la FMI vin cu destinație fixă.

În Occident produsele care expiră într-o săptămână nu le mai cumpără nimeni. În 2-3 zile ajung la noi, la promoții, iar babele cum i-au pensia se îngrămădesc la euri și nu le mai ajung banii la farmacia să le combată efectele.

Cu conducători second hand care stau în poziție de drepți când vorbesc cu comisarii UE sau cu cei de la FMI, cum stăteau cei dinainte când vorbeau cu Molotov, nu avem nici o șansă de a ieși din criză chiar dacă vom căuta singuri soluții, cum ne îndeamnă Băsescu. Noi am găsit soluția: vrem produse naturale, eficiente, nu mai vrem surrogate de reformă și să ne facem singuri curat, iar oamenii să fie puși la treabă. Dl. Băsescu ne agasează cu petarde fumigene de genul: școala scoate tâmpiți, profesorul are salariul orar mai mare ca al meu, care muncesc 16 ore pe zi, nu pe săptămână și România nu are credibilitate pe piețele externe. Prin 91-92 niște politrucii de tip nou ne-au băgat în cap că nu avem credibilitate pentru că nu avem datorii externe. Nici acum nu avem credibilitate dle Președinte, doar avem datorii pentru câteva generații? Inginerilor, doctorilor și profesorilor le sugerați să caute de lucru în UE. Vreți să rămâneți cu cei ce strigau: noi muncim nu gândim, dar țara are nevoie, acum mai mult ca oricând, de cei ce „gândesc”. Autoritățile lucrează pentru noi și ne asigură că monitorizează zona de Sud pe unde este posibil să intre țăntarii care trec fraudulos granița cu Bulgaria. Bine faceți! Nu-i lăsați, că agravează criza economică și financiară. (12.08.2010).

Remember

Vom sărbători și în acest an Ziua Națională – 1 Decembrie – fără fastul american de la 4 Iulie sau cel francez de la 14 Iulie. Vom fi sufletește sau fizic la Alba Iulia, dar triști pentru că guvernării și politicienii noștri, cei care ne asigură că sunt alături de interesele oamenilor au dovedit că sunt „pe alături” votând din „greșeală” tva-ul

de 5% și neimpozitarea pensiilor sub 2.000 lei. Apoi, toți, au generalizat sărăcia, până la disperare, peste noi și toate etniile. Sper, măcar, să nu mai apară cei din bande dirijate cu bande negre pe braț, în semn de ostilitate față de țara în care trăiesc.

Am acceptat și noi și alți vecini ai Ungariei granițele impuse de Marile Puteri la Trianon, însă ungerii bocesc de-atunci încoace, deși jumătate din ungerime provine din populațiile maghiarizate. La noi, chiar în România comunistă, în 1956 ungerilor li s-a recunoscut dreptul de a reveni la numele anterior, dacă au considerat că numele le-a fost românizat. Este cazul ca Ungaria să facă un gest de conciliere față de vecini și să respecte dreptul cetățenilor ei care cer acest lucru, doar trăim în epoca Drepturilor Omului.

Oameni - ziși de cultură sau tulburători de ape ai ungerilor trag cu săgeți otrăvite împotriva tuturor, dar mai ales împotriva românilor și a României. Enciclopedia maghiară încearcă să acrediteze ideea că românii ar fi emigrat în Ardeal și s-au înmulțit pentru că mâncau brânză și lapte. Alții trec cu vederea faptul că Mihai Viteazu și căpitaniii lui au fost întâmpinați la Alba cu brațele deschise și fără corsete sau jupoane de către contese, baronese și grofoaice (tinere și grațioase) în timp ce grofii dormeau. pe-o dungă și pe-o ureche, de necaz și prea multă palincă. Este posibil ca unii grofi să aibă ADN olah, dacă ipoteza va fi demonstrată vreodată. Așa că ar fi bine ca la 1 Dec să strigăm toți: Trăiască România (avem strămoși comuni) și la 15 Martie: Trăiască Ungaria, pentru că oricum nu le va face nimeni să dispară, dar pentru asta: fără uniforme ale unei armate străine prin orașele noastre că-ntoarcem foaia! Mai bine faceți cum vă zic decât să strigați „ la luptă până la moarte” (filmul Trianon) pentru că nu se știe care moare și nici chemarea lui Tokeș să ieșiți în stradă pentru așa zisul Ținut Secuiesc (Trei Scaune) nu mi se pare de urmat pentru cei cu măcar un scaun la cap. Altfel facem și noi la fel cu Ținutul Românesc dintre graniță și Tisa și punem mai multe pancarte, în mai multe limbi și mai multe porți decât voi.

Un alt arcaș (de mâna a șaptea) în solda denigratorilor, trage și el în două articole, cu săgeți muiate în otravă. Zice că revoluționarii de la

1848 au devastat biblioteca din Aiud (care revoluționari se deduce ușor) și s-a pierdut un incunabul de inestimabilă valoare. Peste ani acest incunabul a fost găsit la o țărăncă din Râmeț, care mulgea vaca stând pe el (într-un articol) și mulgea capra (în al doilea). Evident că articolele au fost desert pentru maghiarii care le-au citit, dar le-au scăpat câteva lucruri. Confuzia între capră și vacă este explicabilă pentru că la venirea lor pe aici aceste animale le erau necunoscute, regretabil este că ignoranța s-a perpetuat. Judecând mai în profunzime, m-am bucurat din două motive. Întâi, că femeia iubitoare de carte nu a distrus-o și i-a găsit oarece întrebuințare până îi cresc copiii și apoi pentru că incunabulul nu a încăput pe mâna lui Ilonka, îl ducea la budă și era o pierdere incomensurabilă pentru cultura maghiară.

S-ar putea continua, dar cred că este destul pentru a înțelege că singura cale de urmat trebuie să fie de la adevăr la adevăr (adevărul nu este negociabil!), de la respect la respect, altfel aplicăm săgeților otrăvite efectul de bumerang! Mai bine haideti la Unire, ne-ar sta mai bine într-o Europă Unită pentru că avem același țel: un trai mai bun. (21.10.2010).

Lui Adrian Păunescu

(la trecerea hotarelor celeste)

Poetul nu e dus din lume,
E printre noi și cei ce vin
Vor recunoaște merite postume
Și-n versul făurit în chin.

A ars mocnit sau ca un rug
Pentru noi și pentru hartă,
Fără-njosire, fără jug
Și detractorii nu îl iartă.

Cu verbul lui stârnind tornade
Și straie noi punând ideii,
Nu l-au învins în cruciade
Prin răutatea lor pigmeii.

Valorile nu mor, nu pier,
Căci sunt cu fiecare frate,
El ne vestește, acum din cer,
„Lumină, luptă, libertate”.
(7.11.2010)

La anul și la ...

Oamenii se împart în două categorii: „profitorii” și „ceilalți”.

Pentru primii chiar și tranziția de la un regim la altul este ușoară pentru că ei sunt ușor adaptabili și nu vor să țină regim. Lor nu le place munca. Asiguratorilor, reasiguratorilor, cămătarilor, bancherilor, administratorilor de fonduri, supermarketiștilor, ordonatorilor de credite (toți băieți deștepți) le plac banii, din care își iau partea și dacă mai rămâne dau ceva și la ceilalți. Ei sunt organizați pe bresle, clanuri, patronate și găști de interese numite . partide politice care au acaparat funcțiile bine remunerate.

„Ceilalți” sunt cei care muncesc pentru „profitorii” pe salariul minim pe economie, angajați temporar de probă sau mai nou: angajați prin închiriere. Profitorii domină politica, finanțele și economia. Peste tot e haos pentru că Statul nu mai are nimic, iar fără un sector de Stat puternic economic și financiar care să concureze cu cel privat, cel privat face legea, mai ales cea a evaziunii fiscale. Și cum nevoia de bani este acută, Statul împrumută, taie salarii și pensii, taie și ajutoarele, cu excepția celor de la clientela susținătoare. Așa a ajuns să tranșeze în privința principiului CDR-ist „de la puțini, mult sau de la mulți câte puțin”. S-a luat de la toți și s-a ajuns la o sută de taxe și impozite, timp în care cei din top 300 (și cei ce merg pe blat) și-au sporit averile.

Principiul creștinesc „iubește-ți aproapele ca și pe tine însu-ți” nu mai este de actualitate în societatea de azi pentru că în capitalism fiecare este pe cont propriu. Unii mai trag nădejde în turismul ecumenic pe la mânăstiri și biserici pe care le înconjoară în coate și genunchi.

Protestul învățătoarei Cristina Anghel, 72 de zile de greva foamei n-a schimbat situația din învățământ. Nici saltul de la balcon în plină ședință a Parlamentului a celui electrician al TVR, Sobaru, strigând „libertate” nu i-a ameliorat existența. Să sari de la balcon, de pe bloc sau să stai pe un stâlp strigând „libertate” denotă că omul nu are toate țiglele pe mansardă. Este evident că toți suntem liberi pentru că nu interesează pe nimeni de unde și de ce sari.

Protestele care ar putea schimba ceva ar fi ale sindicatelor, dar și pentru ele Puterea este pregătită cu poliție, mascați și bastoane cu electroșocuri.

Un doxat la Harvard se plângea că nu găsec locuri de muncă în țară, că Puterea este vinovată, iar la întrebarea moderatoarei cum trebuie forțată Puterea să schimbe starea de lucruri, a răspuns cu un șablon american „Puterea nu se cere, se ia”. Noi nu suntem doxați la Universitățile americane, dar știm că deținătorii puterii n-o cedează niciodată de bună voie. O știa Lenin, o știa și Castro de la Marx, care a scris-o acum 150 de ani.

Și noi visăm să avem mai mulți bani și ni s-a promis pentru 2011 majorarea salariilor cu 15% dacă va fi creștere economică, dacă nu „La anul și la mulți ani” așa cum ne-au urat și colindătorii de sărbători. (5.01.2011).

Lătrăiii

Dl. Baconschi, ministrul nostru de externe, ca răspuns la declarația cancelarului Merkel că nu vom intra în Schengen, a afirmat că România se va opune admiterii în UE a Croației. Nemții nu-i iubesc ei nu știu cât pe croați, dar vor să-și extindă influența, firmele lor să câștige mai mult, iar pensionarii nemți să-și facă vacanțele la prețuri modice pe coasta Dalmată. Din acest punct de vedere afirmația ministrului nostru îi doare.

Cățeluși și lătrăi au sărit, gata să rupă lanțul, cum e posibil ca România să șifoneze o mare putere! Presiune, șantaj, clamau ei.

D-na Angela, care nu este Angelica marchiza îngerilor ci emisara companiilor nemțești de pe la noi, a cerut guvernanților noștri plata restanțelor, în acord cu FMI care cere și el achitarea arieratelor. Despre ce sumă este vorba și ce au construit firmele lor pe aici nu ni se spune nimic. Se pare că ai noștri au dubii cu privire la returnări de TVA pentru produse exportate pe hârtie, dar chiar și cu datorii pe bune, Dl. Boc i-ar fi spus: așa-i, dar n-avem bani, la care Marea Putere prin Angelica a recurs la presiune și șantaj, adică nu intrați în Schengen. Despre acest șantaj, degradant pentru Germania, lătrăiii tac.

Mai trebuie adăugat că intrarea în Schengen este condiționată de securizarea frontierelor despre care se vorbea că ar costa cam 3 miliarde. de euro. Deocamdată nu este clar căror firme va fi încredințată această lucrare de miliarde. Are Angelica, marchiza companiilor, pregătite câteva! Cașcavalul este mare și se dau, la înghesuială, multe coate pentru el.

Cancelarul Germaniei nu este om de afaceri, dar când e vorba de încasat bani nu se dă în lături, la fel cum alta a intervenit pentru plata a câtorva milioane de doze din vaccinul anti-cancer de col uterin, pentru care ministerul sănătății a achitat cam 5 milioane de dolari.

Ca să nu ne prindem de tărășenie, țărănistul Marga i-a decernat D-nei cancelar, în vâjială pe la Cluj, diploma de Dr. Honoris Cauza a Universitatea Babeș, dar trebuia pentru o cauză mai bună. Ne-am prins, pentru că atunci când focul ne arde ne prindem ca laptele. La fel ne-am prins și de vâjielile D-lui Charles pe la noi, după care a mai câștigat ceva, de fiecare dată, Casa Regală.

Chestia cu amenințările, presiunile și șantajul este în plină dezbatere pe toate canalele TV, iar reacțiile de o parte și alta nu pot fi anticipate. Lătrăiii cred că știu și ei o lecție de supraviețuire. Unul a întâlnit un leu în junglă. Dacă făcea stânga-mprejur și o lua la fugă colții leului l-ar fi porționat. Omul a privit fix leul și a țipat din toți rărunchii. Leul, ne-știind cine-i și ce arme secrete are, s-a întors și a

luat-o pe urmele antilopelor neprotestatare. Lecția de supraviețuire depinde de caracter, coloană verticală și articulațiile care nu permit genuflexiuni nici în fața leilor. Aviz salvatorilor pavlovieni la un oscior în plus. Franța și mai ales Germania ne-au luat la palme. Unii cer demisia președintelui, a primului ministru și a ministrului de externe. Probabil ar trebui să demisioneze întreaga Românie pentru ofensa adusă Marilor Puteri.

Intrarea în Schengen este o problemă de interes național. Întrebarea este: ce facem, reacționăm uniți în demnitate sau întorcem, creștinește, și celălalt obraz? (7.01.2011).

Scuzați-mă!

Sunt câteva sintagme intrate în modul de adresare care fixează locul individului față de cei de sus. Expresia „Scuzați-mă” denotă bun simț, bună creștere și civilizație când este adresată unui om pe care l-am lezat, fără voie. Intri în antecameră, scuzați-mă, aș vrea... dar individă, care soarbe din cafea, nu te lasă să termini și ți-o taie scurt: așteptați! Așteptând, iese ultimul intrat și omul zice, în gând, Doamne ajută, acum intru eu. Se deschide ușa și iese și de sine-stătătorul pe fotoliul capitonat.

- Azi nu mai primesc pe nimeni, mă așteaptă șoferul, trebuie să plec.

- „Scuzați-mă” dar...și omul se tot scuza până i se trânteste în nas ușa liftului. Se întoarce la purtătoarea de cuvânt care păzește și biroul fortificat. Dar programul...

- Nici un dar, i-o taie acritura, fără spor de zâmbet. Veniți mâine, poimâine sau când vreți că de-aia e libertate.

Insul se calmează ca să nu facă infarct și să le dea satisfacția că l-au scos din sistem.

- „Se învârte roata” zice el cu năduf, ca ultimă speranță.

Săracul, nu știe că de decenii, dacă nu de secole, roata nu se învârte, doar balansează stânga-dreapta și cei ce sunt sus vor fi tot sus, iar cei

de jos tot la locul hărăzit lor, pentru că perceptul” cei din urmă vor fi cei dintâi” și-a pierdut și el credibilitatea de atâta așteptare. I-au mai rămas Dumnezeu cu mila și zicerile horoscopului pe ziua în curs, așa că merge cu „Nu vă supărați” pe la ghișee.

- Depuneți o cerere, îi zice o dulceață cu spor de zâmbet, dându-i o nouă șansă.

Face omul jalba și scrie oțărât „cer”, „solicit” cutare și cutare și o înmânează de sine- stătătorului sau de sine- stătătoarei, care strâmbă din nas și a stabilit și verdictul, pentru că lipsește „vă rog să binevoiți” sau măcar „vă rog frumos”. Verdictul vine, și el, după câteva luni de stres, iar omul n-a câștigat mare lucru, așa cum de fapt i s-a spus. Explicabil, pentru că din plângere se vedea că semnatarul nu plânge, are demnitate și nu umblă cu căciula în mână, ba mai mult, este hotărât, ceea ce denotă nesupunere, impertinență, obraznicie. Stăpânul pe destinul oamenilor cu care joacă ruleta rusească se simte ofensat și jignit, așa că decide în consecință. El, care a făcut investiții de mii de euro în fotolii și vase de WC pe măsura posteriorului său. Dacă este luat la întrebări privind cheltuirea banilor publici, răspunsul e invariabil: sunt nevinovat, totul este mânărie politică. Cum rămâne cu banii, no comment!

Apoi, nu admite ca o cerere, plângere sau petiție să nu se încheie cu „Primiți Dle/ Dnă ... asigurarea sentimentelor mele de considerație și respect deosebit”. Sigur, cel ce-ți fracturează existența și-ți dă insomnii, trebuie respectat.

Pot să vă întreb ceva? Să nu-mi spuneți nu, întreabă la ghișeu!

Oare, nu trebuie să renunțăm la niște sintagme umilitoare și înjositoare, care ne lezează demnitatea? (15.01.2011).

Jeff

De când te vânturi pe meleaguri mioritice controlând tot, guvern, ministere, sănătate, sindicate și chiar și Codul muncii, ăla care dă drepturi depline patronilor, consider că ne cunoaștem bine d-le Jeffrey Franck, așa că luându-o pe americană eu sunt Jo și tu ești Jeff.

Prieteni nu putem fi pentru că recomandările tale economice ca să învingem criza, provocată de voi, sunt mereu aceleași: concediați, tăiați, să strângă cureaua ce „mama lor de traci-daci amestecați cu huni și slavi” și n-ai învățat că românul iartă orice, dar să nu te legi de mă-sa.

Jeff, erai cam față palidă, cum zic unii de pe la voi, când ai venit prima dată pe aici. Se pare că țuica (întoarsă), cotletul, ceafa de porc și vinul bun te-au făcut mai rotofei, la gușă și la portofel, în vacanțele prelungite pe lan noi. Ce nu-mi place la tine e că ne desconsideri la IQ, deși n-ar trebui pentru că hackerii noștri v-au dat destule probe de inteligență și au golit conturile la mulți americani, iar noi v-am ginit unde bateți cu atâtea împrumuturi. Cu împrumuturile n-am înțeles, dacă eu îți spun: Jeff vreau niște bani că-mi plouă în casă, de ce zici: îți dau dar betonezi grădina și-ți dăm și firmele care să te execute prin lucrare. Adică, după ce că n-am bani să-mi mai betonez și grădina de zarzavaturi! Sau să-i țin la bancă, în ciuda vecinilor și să le mai port și grija că hackerii voștri din bănci mă anunță că mi i-a păpat criza.

Pe unde ați trecut voi cu „strategia” voastră economică ați lăsat prăpăd, praf, pulbere și „mormane de fier vechi”. Argentina, Tunisia, Grecia, Egipt și țările foste comuniste sunt exemple până acum, dar vor mai fi. În ce ne privește pe noi recunoaștem că suntem vinovați de comunismul „tătucului popoarelor”, dar nu ne plăcea în Siberia. Ne-am bucurat în 89, când cu libertatea, dar am înțeles târziu că pentru voi libertatea este doar Statuia Libertății, pe care o priviți de la geamurile băncilor de pe Wall Street și că libertatea nu ține de foame.

Deputatul Prigoană zicea că „FMI este asasin economic pentru România”, ceea ce unii știau mai de mult, iar guvernanții noștri nu știu nici acum și înghit cocteilurile voastre cu „etnobotanice economice”. Erau ei amețiți, acum i-ați amețit de tot și își închipuie că ne amețesc și pe noi. Nici unul n-a cerut FMI-ului să discute numai în Parlament împrumuturile în care este angajată țara. Jeff, de ce nu pui condițiile, deschis, în plenul Parlamentului și faultezi „democrația”?

Te credeam om serios, mă rog, atât cât poate fi un bancher pus pe căpătuială, dar i-ai învățat și pe ai noștri să ne intoxice cu comunicate halucinante de genul: „vom avea creștere economică negativă”, „am

ieșit din criză, dar suntem în recesiune”, „acordul cu FMI, Banca Mondială și UE este de tip preventiv”, „prin acord România a ieșit din zona de risc”. Am înțeles: țara a ieșit din comă, dar se poate și mai rău pentru că recesiunea continuă dacă nu vă privatizăm ceea ce ne-a mai rămas. Bravo Jeff, ține-o tot așa! (9.02.2011).

Maidanezii

Oamenii se împart în două categorii: profitorii și ceilalți.

Cei din ultima categorie lucrează pentru primii, pe salariul mediu pe economie, angajați temporar sau, după noua găselniță, „angajați prin închiriere”. Li se taie salariile, nu li se plătesc asigurările sociale, iar evaziunea fiscală este mană cerească pentru patroni, căroră noul Cod al muncii, girat și de FMI, le lasă libertatea de decizie asupra destinului salariaților. Și angajații au libertate: să sară de la etaj, de pe bloc sau să strige de pe stâlpi. Nu-i ajută nimeni, nici Statul, nici patronii. Statul ajută sectorul privat. De ce? Nu știe nimeni!. De ce nu-i lasă să falimenteze pe cei care nu produc nimic și aruncă în cărca Statului oamenii când nu mai au nevoie de ei.

Profitorii se adaptează din mers la orice regim, pentru că nu țin regim, nu cunosc tranziție și nici crize. Nu le place munca, lor le plac numai banii. Pentru afaceri garantate se organizează pe familii, clanuri, găști de interese și, mai sigur, partide politice. Ei sunt, de fapt, cămătari, administratori de fonduri, asiguratori- reasiguratori, bancheri, supermarketiști, „băieți deștepți” de pe plaiuri mioritice sau din multinaționale, ordonatori de credite prin ministere și tăietori de frunze uscate prin Parlament.

Zilele trecute, o femeie a decedat mușcată de maidanezi, tăbărâți în bandă asupra ei. N-a apărut-o nimeni. Un domn, Președintele CJ-Argeș, zic cei ce l-au cercetat că ar fi băgat mâna până la coate în sacul cu euroi, autohtoni și europeni, și în loc să păzească sacul și să distribuie pentru utilități publice, ordonatorul banilor ar fi ordonat ceva bani (nu puțini) și în interes personal.

Lecția o știm. Când este prins unul cu ocaua mare (cu ocaua mică nu mai umblă nimeni) atunci urmează îmbolnăvirea subită (nu o dorim nimănui), chichițe avocățești pentru a împiedica cercetarea, zborul spre locuri cu care nu avem tratate de extrădare. Până atunci, sar în ajutor bandele de maidanezi partinici, doar, doar „cercetașii” o lasă mai moale. Interzic continuarea cercetării prin vot în Parlament sau strigă slogane acoliții din partid în fața DNA: este arestare și urmărire politică. Păi, mătăluță, la sacul cu bani nu tot politic ai fost pus? Tari la vocalize sunt Dl. Ponta, dar și Dl. Năstase, cel care fuge sub protecția Parlamentarilor obedienți, încât cercetașii nu-l mai ajung. N-am mai aflat nimic despre termopanele lui și vaporul care i-a adus din China și alte marafeturi. Poate le-a achitat de atunci cu ouăle de la Cornu. Acum a apărut un alt „el fugitivo”, dl Păsat, deputat de Giurgiu, apărat și el, ca și dna Ridzi, de acoliții partinici, nu pentru că le pasă atât de mult de Păsat, cât de teama „dar dacă ne vine și nouă rândul?”. Peste toate au mai venit și arestările din vămi orchestrate, desigur, politic, după părerea d-lor Crin și Ponta și a câtorva fețe susținătoare, mereu aceleași pe toate canalele tv. Problema e: trebuie făcută curățenia de primăvară și printre maidanezii stradali și printre cei politici? Și nu numai! (14.02.2011).

Stăpânii destinelor noastre

Destinul este imuabil, susține zicala populară” ce ti-e scris în frunte și-e pus”. În realitate sintagma aceasta și-a pierdut de secole sau poate mai demult credibilitatea pentru că destinul este schimbător ca vremea în funcție de curenții de aer sau, cum zic unii care au verificat și experimentat, în funcție de a fi la „locul nepotrivit, în momentul nepotrivit”.

Despoți, tirani, boși comuniști sau capitaliști au marcat destinul a milioane de oameni prin răstignire, ardere pe rug, ghilotinare, condamnare la galere și ocnă, închisorile din epoca, zisă modernă, toate au certificat dreptul de viață și de moarte al stăpânilor pe destinele supușilor.

Nici sintagma „oamenii se nasc egali” nu mai este valabilă pentru că din sclavi sau născut sclavi, din privilegiați tot privilegiați și din stăpâni de destine tot stăpâni cu pecete norocoasă pe frunte. Omul prins cu plasa (pentru negrii din Africa), cu arcanul sau lasoul din om liber devenea sclav pentru că întâmplarea sau „ceasul rău” nu cunoșteau scrierea de pe frunte.

După săptămâna însângerată din Decembrie 89 am crezut în „libertate și democrație”, dar ne-am convins, prin negarea dreptului nostru la existență, că acestea sunt doar fard pe obrazul hâd al noii societăți. Am schimbat numai stăpânii pe destinele noastre. Politicieni și guvernanți din clanuri politice aliați cu patroni veniți de aiurea au decis și decid, prin disponibilizări, concedieri și șomaj, cine are dreptul să trăiască pentru că statul nu este un „stat social” cum ne spune Președintele.

Unii funcționari publici, servili până lichelism față de puterea politică, aceea care i-a plantat în fotolii, se cred și ei mici despoți pe viața oamenilor și le prelungesc suferințele până la inaniție. Singurul lor scop este umilirea și înfrângerea individului până la pierderea ultimei speranțe, încât să nu mai ceară nimic. Dacă dai un telefon la 2-3 săptămâni să afli ce s-a mai făcut în cazul tău nu afli nimic pentru că transparența nu se aplică în parohia lor și apoi tot ei țipă „ne terorizează cu telefoanele”. Ostili și agresivi verbal față de noi hohotesc interior că au mai făcut cuiva rău și se cred învingători.

Uită că” Nu ești înfrânt uitat de îngeri, / Cu lacrimi val pe fața suptă. / Adevăratele înfrângeri / Sunt renunțările la luptă”.

Simbriași ai puterii politice, înveșmântați în roșu PSD-ist, albastru PNL-ist sau portocaliu PDL-ist, își dovedesc obediența prin disprețul față de cetățenii în slujba cărora se zice că sunt. Nu există pentru ei principiul transparenței, al contributivității, al nediscriminării și egalității pentru aceeași muncă prestată, decât în scriptele partinice și sloganurile electorale.

Pot să ne taie drepturile, unora după o viață de muncă, după propria vrere, să ne facă să ne plecăm frunțile sub povara umilinței, să ne

încătușeze mâinile, nu-i recunoaștem stăpâni pe destinele noastre și nu vor putea să ne încătușeze spiritul, revolta din suflete și renunțarea la luptă. (5.03.2011).

De la una la alta...

* S-a lăsat cortina brusc peste „șpaga din vămi”, mediatizată, televizată și în dube cu câțiva pirania care ciupeau 10-20 de euro pe zi. Cine este „regina”, care aduna grosul, nu se știe pentru că de la un anumit nivel în sus mega piranii sunt sub acoperire. Cei care au încasat comisioanele din privatizările frauduloase și păgubitoare pentru Stat, cei cu contracte autoaprobate pentru firmele proprii, ale copiilor sau nepoților, cei cu averi multe încât le și uită în declarațiile de avere, stau liniștiți. Lor le pică bine principiul „este preferabilă absolvirea unui vinovat decât pedepsirea unui nevinovat” pentru că fiecare dispune de mijloacele de absolvire. Principiul este de la Adrian Severin- citire (JN) luptător împotriva corupției pe 12.000 de euro pe trei zile de consultanță și cercetat acum de Parlamentul European. El nu vrea să demisioneze de la zeci de mii de euro pe lună, deși ziaristii de la Sunday Times i-au testat lăcomia și probele sunt imbatabile.

Noi reformulăm acest principiu: nici un corupt să nu fie absolvit și nici un nevinovat să nu fie pedepsit”.

* Cu corupția, apărută în lume mai înainte de „meseria cea mai veche” (treaba cu mățul Evei) și generalizată în lumea de azi, facem noi ce facem, dar de cutremure și tsunami scapă cine mai are zile.

Trec uraganele, cutremurele și valurile uriașe și ucigașe, oamenii încep reconstrucția, dar avarierea centralelor nucleare este un pericol pentru zeci sau sute de ani. Și fără calamități deșeurile radioactive emană radiații, iar în caz de explozie a unui reactor intensitatea lor devine mortală și pe termen scurt și lung, după perioada de înjumătățire a materialului radioactiv. După Cernobil și accidentul din Pennsylvania recente probleme de la centrala Fukushima din Japonia par a fi și mai grave dacă reactoarele nu pot fi răcite și se produce explozia, mai

puternică decât bombele de la Hiroșima sau Nagasaki. Cea mai ieftină energie electrică este cea obținută prin fisiune nucleară, numai că rebelul atom de uraniu este greu de stăpânit. Agențiile de știri vorbesc despre ascunderea unor date față de guvernul japonez de către firma Tepco, cea care administrează centrala. Sacrificând mii de oameni de dragul câștigului? Noi avem atâtea posibilități pentru energia eoliană, energia solară sau baraje prin munți, dar nu le mai face nimeni.

* Libia este asediată sub pretextul apărării civililor în care Gadhafi trage „cu tunuri și tancuri, ucigând propriul popor”. Această propagandă a Aliatilor, care nu mișcă fără avizul americanilor, seamănă cu propaganda din revoluția română (60.000 de morți) și cu cea premergătoare invadării Irakului. O fi ucis și Saddam zeci sau sute de opozanți, dar războiul a ucis un milion de oameni, zic analiștii.

În lipsa unor știri din teren, a unor ziare credibile sau agenții de presă, toată lumea ia de bune informațiile date de Comandamentul Aliat pentru că posibilitate de verificare nu există. Din asigurarea dată de Aliați că „nu bombardează civili” tragem concluzia că aceștia sunt avertizați, vedeți că bombardăm blindatele gadafiste de pe bulevardul cutare”. Aliții (în rele) mai susțin, prin interpuși, că nu au nici un interes, petrolul libian nu-i interesează, bombardează doar pentru că nu au ce reconstrui. Sper ca știrile să ne fie livrate numai după ce au fost testați cu detectorul de minciuni cei ce le fabrică. Nici noi n-avem altă treabă, așa că ne-am băgat în rahat cu fregata Ferdinand care va patrula prin Mediterana să nu intre arme în Libia pentru că au destule Aliții și stocurile vor fi refăcute de NATO. Afacerea nu ne costă decât vreo 5 milioane de euro și ceva pagube ne estimate dacă o navă somată pentru control nu se supune.

* Moții din Abrud au protestat împotriva numirii ungurului Barna la Ad. Fin. din localitatea lor. D-lui Sorin Blejnar, mai marele ANAF care l-a transferat acolo, îi trebuie un protest scris, altfel propria aberație rămâne în vigoare. Ungurul, tot arogant, impertinent și provocator. La observația moderatoarei „păi, Ținutul Secuiesc este în România” lunaticul răspunde „deocamdată”. Din partea UDMR-ului nici un

cuvânt, măcar de „delimitare”. Ei aşteaptă explozia interetnică, apoi bombardamentele Aliaţilor şi NATO cum s-a întâmplat în Kosovo, pentru protecţia ungarimii. (22.03.2011).

Talibanii Europei

Domnilor parlamentari şi cetăţeni europeni ai UE v-aţi lăsat îmbrobodiţi de aleagaţiile comemorativo-istorice ale ungarilor la preluarea preşedinţiei UE cu covorul Ungariei mari, etalat chiar sub nasul vostru. Mă întreb ce ar fi zis francezii dacă nemţii, la preşedinţia UE, ar fi întins covorul cu Alsacia şi Lorena încorporate în Imperiul german, tot din motive istorice? Cred că le-ar fi cântat, în cor naţional, Marseillaisa şi ar fi strigat „Aux armes citoyens că un sânge impur infectează ogoarele noastre”.

Covorul unguresc nu vă afectează, afectează numai ţările vecine Ungariei, spaţiu care tinde să devină „butoiul cu pulbere” al Europei Centrale şi pentru care talibanii Europei au fitilul pregătit.

Pe noi, românii, nu ne liniştesc gogoşile rumenite în laboratoare specializate pe care papagali cu penaj politic, din opoziţie sau de la putere, ni le livrează pudrate cu zahăr unguresc, cum că nimic rău nu ni se poate întâmpla pentru că şi noi şi ungurii suntem membri NATO şi UE, că armata română a fost de două ori la Budapesta şi că reconcilierea este pe drum ascendent. Am mai fost aliaţi cu nemţii şi ungurii ne-au luat Ardealul de Nord, apoi se ştie că Turcia şi Grecia, membre ale Alianţei, s-au războit în Cipru cu armament NATO. Reconcilierea româno- maghiară nu se va înfăptui niciodată pentru că nu este suficient să iertăm şi să-i acordăm credibilitate numai noi. Şi înainte de 89 în presa internaţională au apărut atacuri la adresa României, iar după 89 acestea nu au mai avut oprelişti. Merită să amintim filmul Trianon, denigrator pentru români şi apărut cu dinţii de unguri, declaraţia lui Frunda că el apără interesele Ungariei în Consiliul Europei, ale lui Tokes că 1 Decembrie este zi de doliu pentru ei, drapelul ţării călcat în picioare de un îndoctinat maghiar, elev de liceu şi care a fost sancţionat

simbolic, iar la presiunea UDMR nu a mai fost exmatriculat, declarația lui Marko Bela „românii să învețe maghiara pentru că mănâncă pâinea noastră” și obstinția cu autonomia așa zisului Ținut Secuiesc. Nu am auzit din partea președinției ungare sau a Prim-ministrului Victor Orbán să fi cerut pedepsirea celor ce le-au distorsionat mesajele pentru 15 Martie cu adăugiri proprii. Culmea provocărilor a atins-o acel etnobotanizat prin propagandă, Csibi Barna, a cărui strămoși după nume se pare că erau români, și care a spânzurat efigia lui Avram Iancu în vâzul televiziunilor și a întregii țări. Drept pedeapsă niște români tembeli l-au mutat cu serviciul la Abrud, în fieful eroului nostru național. Deocamdată nu este clar scopul UDMR-ului prin această mutare, dar îl vom vedea pentru că insul, după propria declarație „se gândește ce va mai face și acolo”, iar ungurii așteaptă o reeditare a lui Martie 1990.

Față de acest gest extremist și provocator autoritățile române tac chitic, parcă ar fi paralizate, uitând că vipera nu mușcă omul atunci când îi este teamă, dar așteaptă momentul potrivit. Domnului Prim-ministru Boc, din Răchițele, nu departe de Mărișel îi reamintesc faptul că la Mărișel este monumentul lui Avram Iancu și bustul Palaghiei Roșu, femeia curajoasă, simbol al locului, care la 1848 a organizat și condus, bărbați și femei, și a respins armata ungară venită dinspre Huedin cu intenția de a ajunge la Abrud. Tace și Băsescu, Președintele tuturor românilor, a cărui curaj față, de ceilalți președinți, l-am apreciat în vara trecută când la tabăra ungurească de la Balvanioș, le-a spus „niciodată” ungarilor, referindu-se la autonomia teritorială. Chiar i-am luat apărarea, întristat, când televiziunile afixau „Băsescu, huiduit în secuime” și se bucurau toți cei din opoziție care au uitat de interesul național, iar acum față de actul extremist al celui ungar nu spun ce ar trebui făcut și ce ar fi făcut ei. Guvernării și politicienii noștri întorc, creștinește, și celălalt obraz la palmele date de UDMR. Până când? Până ne vom recâștiga demnitatea ca popor și ca țară. Era necesar un comunicat de presă pentru țară, o discuție cu UDMR-iștii care pun la cale totul, apoi se „delimitază”, un protest pe căi diplomatice la

Budapesta și unul la Parlamentul European care să ia act de aceste provocări.

Nu vreau să inflamez spirite, să dau apă la moară unor minți rătăcite, nici să pun vreascuri pe cărbunii ce mocnesc pentru că focul va arde și uscături, dar și copaci și vlăstare tinere. Vreau ca talibanii Europei să conștientizeze că nu putem construi nimic durabil pe ură și dușmănie. Să ne dea D-zeu, tuturor, înțelepciunea, iubirea aproapelui, înțelegerea și respectul reciproc, să nu ne dăm singuri foc la casa comună europeană. (20.03.2011).

Cultură

Când vorbim de cultură, din multitudinea de forme, înțelegem îndeobște cunoștințele dobândite prin cititul cărților pentru că „nu este altă mai de folos zăbavă”. În contracția timpului de acum cititul se rezumă, de multe ori, la câteva pagini înainte de culcare, ca somnifer fără efecte secundare. Cultura generală se reduce, și ea, la cultura de discotecă, manele, concerte cu strigăte și fluierături, urmată de „succesuri” pe listele de șomaj, pe care ar trebui să ajungă și „omul ca-ca-care aduce ca-ca-carte” de la Pro-TV.

Cei care nu mai au speranțe decât în Cel de Sus dau acatiste și fac danii pe la mănăstiri să fie primite și își întregesc cultura geografică, istorică și ecumenică despre ctitori, voievozi și sfinți, în această lume în care nimic nu mai este sfânt.

Acum, de când cu centrala de la Fukushima, ne spun niște doxați, că „nu avem nici cultură atomică”, adică nu știm cum să ne păzim de minusculul și rebelul atom, care poate face rău omenirii pe zeci și sute de ani prin energia și radiațiile lui scăpate de sub control.

Tot acum se suprapun și știrile pe unele canale de televiziune că nu avem cultură politică și democratică. Cea politică nici nu ne trebuie pentru că politica este „arta” disimulării adevăratelor interese prin spiciuri altruiste, minciuni și dezinformări. În ce privește cultura democratică n-o avem, dar învățăm de la cei cu tradiție. Încet și bine.

Cumpărarea voturilor cu alimente sau bani peșin, falsificarea alegerilor și câștigarea lor de grupuri de interese sunt, deja, lucruri temeinic învățate. Lipsa culturii democratice, zicea un școlit în ale democrației, ne face să participăm în număr redus la un miting chiar și atunci când ne cerem drepturile. Ca exemplu ne erau dați cei 200.000 de manifestanți de la Londra împotriva măsurilor guvernului de creștere a prețurilor, șomajului și vârstei de pensionare la 66 de ani și pentru bărbați și pentru femei. Ei demonstra pașnic, doar câțiva „huligani” mai fomiști au atacat magazine de lux, bănci și hotelul Ritz al bogaților lumii. Nici un slogan, nici un strigăt „jos”, parcă erau de acord cu tăierile, cu nunta prințului Williams pe care o așteaptă cu nerăbdare ca niște conștiincioși contribuabili și mai ales cu numirea unora pe viață în camera Lorzilor, în virtutea „culturii democratice”.

Peste strădaniile noastre de adaptare la formele diverse de cultură, peste bombardamentele de protecție a civililor din Libia, a venit și ploaia acidă a cablogramelor trimise de ambasada SUA. Noutate pentru noi este numai faptul că puterea și opoziția se bălăcăreau reciproc la ambasadă. Bun cunoscător al sintagmei „fă-te că lucrezi” pentru justificarea salariului și cheltuielilor, ambasadorul Nicholas Taubman transmitea la Departamentul de Stat informații de interes major pentru americani cum că Președintele bea și petrece multe ore în birou cu Elena Udrea, dar a omis să scrie că obiceiul a fost luat din „cultura democratică” a biroului oval a lui Bill Clinton.

Turnătorile la ambasadă dovedesc faptul că „turnători au fost și turnători sunt, încă”, iar diagnosticul pus lui Mircea Geoană, cel auto-proclamat number one în România, „instabil, înclinat spre o relație cu Rusia, ranchiunos” confirmă zicerea „iubesc trădarea, dar urăsc pe trădători”. Dl. Taubman vede peste tot oligarhi ruși, dar nu-l vede pe miliardarul rus Abramovici, cu afaceri în multe domenii inclusiv fotbal, și care o duce bine printre prietenii londonezi ai dânsului.

Cam asta este cu cultura, cu unele forme ale ei și cum se aude cu-cu, cu-cu, dă Doamne o ploaie curată, să spele mizeriile din lume, iar noi să ne ocupăm de agricultură. (27.03.2011)

Ieșirea din criză

Când am intrat în criză nu se știe precis pentru că ne-au aburit guvernanții că va trece pe la Nord, pe la Sud, pe noi ne va ocoli și chiar dacă va veni suntem pregătiți. Avem 100 tone de aur și 27 miliarde de euro plasate prin bănci străine, zicea dl Mugur Isărescu, iar azi este în amnezie totală pe acest subiect.

Dl. Prim Boc ne-a amestecat în ultimul interviu dat la TV1 că am ieșit din recesiune la 31.03.2011 orele 24, dată sigură nu ca unele privind terminarea unor școli, spitale sau autostrăzi. Economia își revine, acum e la reanimare, și efectele se vor vedea în 2012 când vor crește salariile și pensiile tăiate. Nici un cuvânt despre ieșirea din criză. Atât a fost autorizat de grasul Frank de la FMI să spună, gras care la supravegheat tot interviul de pe marele ecran din spate. Poza dl-ui Frank nu avea ce căuta acolo, dar substratul era: aici dl Frank conduce și dacă el spune că în 2011 datoria externă a României ajunge la 82% din PIB atunci toți ciorogârlenii și țugulanii, care n-au priceput încă, trebuie să priceapă că așa va fi, adică dăm tot PIB-ul la FMI și băncile străine.

Avem nevoie de un nou împrumut (de tip preventiv!) de 30- 40 de miliarde de euro, nu pentru investiții, ci pentru BNR la plata ratelor scadente și a dobânzilor la împrumuturile de până acum, care – zic unii – se ridică la 140 miliarde euro. Dacă statul nu poate investi în ceva productiv, numai în asfaltări, telegondole și autostrăzi făcute de firme străine, atunci cum se va relansa economia?

În țările occidentale în care sectorul de stat este puternic, produce bunuri industriale și agricole și face concurență celui privat, economia este în creștere an de an. La noi, prin înstrăinare, sectorul de stat este aproape inexistent sau slab acolo unde mai există, și în consecință, sectorul privat face legea, mai ales acum cu noul Cod al Muncii. În Argentina au fost preluate de stat, la presiunea muncitorilor, unități privatizate în care patronii n-au respectat contractele și urmăreau numai câștigul. În protestele de la noi fiecare sindicat țipă de pe ramura proprie și de obicei când nu se mai poate face nimic. Suntem în situația unei țări din lumea a treia, care își privatizează resursele minerale, petrolifere și

energetice. Deja ni se face pregătirea psihologică pentru creșterea prețului la energia electrică eoliană, deși nu se consumă nimic pentru producerea ei. Firmele cu pădurile de eoliene vor câștiga mai mari pentru livrarea energiei în sistemul național. Dacă statul ar avea astfel de centrale eoliene atunci firmele particulare s-ar conforma prețului normal, în caz contrar s-o vândă la obor. Un caz flagrant îl constituie contractele pentru obiective de interes național și autostrăzi în care firmele câștigătoare a licitației nu respectă contractele, iar prin liota de avocați tot statului îi cer despăgubiri. Statul cedează în fața celor ce le susțin, în loc să le dea afară fără drept de a mai licita alte lucrări.

Așa cum unele state occidentale au șefi care apără interesele țării și ale companiilor lor naționale, avem și noi nevoie de conducători care să spună ferm nu, nu numai „yes”, „desigur” și să nu tremure cu telefonul la ureche atunci când vorbește ambasadorul american, cineva de la Departamentul de Stat sau vreun comisar al poporului european. La orice miting se strigă jos Băsescu, jos Boc, dar nu-i va schimba nimeni pentru că stăpânii nu vor găsi alții, tot atât sau mai slugarnici decât ei. De ieșit din criză nu avem nici o șansă atâta vreme cât nu avem conducători capabili să scoată țara din marasmul economic și moral și pentru care interesul suprem să fie cel național. (5.04.2011).

Rugăminți

(Pomelnic de Paști 2011)

Mulțumim-ți, Ție Doamne pentru că ne-ai hărăzit această zi de Florii cu bucurii interioare și sufletești, dar mai avem câteva rugăminți întărite cu rugăciuni pentru îndeplinire.

Știm că iepurașul aduce daruri. El, mititelul, nu poate căra saci ca Moș Crăciun, dar duce cecuri, prime și contracte pe câteva file „dar” de milioane de euro. **Te rugăm, Doamne**, dă- i în cap lui Emil să nu ne mai ia nouă și să dea la ai lui. Dă-le, Doamne, în minte celor ce se bucură și se îmbrâncesc creștinește pentru ajutoare (expirate) UE și de la guvernanți și politicieni că au iz electoral și că totul se plătește pe lumea asta.

Dă-i, Doamne, lui Emil gând bun de spovedanie, în fața noastră la TV și la oră de vârf că nu ne mai taie, că ne dă, dar nu până în 2014 sau 2017 că nu știm câți vom mai fi atunci. **Dă-i, Doamne,** minte, mai multă decât are că în rest minte, să nu ne mai reformeze după modelul reformaților de pe lângă el. Nu-i lăsa, Doamne, să mai facă minuni cum a făcut Roberta de ne-a făcut de minunea lumii punând scaune goale să voteze. Fă-l, Doamne, pe Emil cel mic și ocoș să-și asume răspunderea în fața Ta și a Soborului Celest că nu mai păcătuiește, așa cum își asumă răspunderea în fața Parlamentului. Iartă-l pe el, pe Traian, Roberta și Elena, că nu știu ce fac. Doamne, noiăștia din grupul hunedorean recunoaștem că avem un pomelnic de rugăminți, dar pune Înaltu-Ți Sobor să facă o listă de priorități, cum face și Emil al nostru, după cum visează Elena – zic unii – pe brațul împăratului Traian.

Ajută-ne, Doamne, să-l mute pe Kelemen Hunor de la cultură la apicultură, că oricum le place lor să muncească alții pentru ei, sau la sericicultură că tot se trag din vecinătatea Chinei.

Iartă-ne, Doamne, păcatele că de când au apărut Eva și Ileana Cosânzeana după primele cotituri pe aleile raiului, cu țățucile goale și numai cu o frunză, am devenit păcătoși. Până atunci nu aveam cu cine! Acuma ni se pare că ce-i sub frunza alteia, deși e a altuia, e altfel decât ce avem acasă.

Doamne, nu-Ți zicem ia-i și pune-le cruce, pentru că știm că nu vrei moartea păcătosului, ci îndreptarea lui, darăștia se mai îndreaptă?

Doamne, î-Ți cerem iertare că dăm de pomană, dar nu primim pomană, pentru că este sub demnitatea noastră de creații după chipul și asemănarea Ta. Nu ne urgisi, Doamne, ocrotește-ne și apără-ne de cei răi a căror lăcomie nu va avea sfârșit. Dă-ne curajul și puterea să ne apărăm și singuri, iar pe ei când sărută icoane și fac cruci pune-i să zică „Cele zece porunci” că precis nu le mai știu. Nu le ierta lor păcatele pentru că sunt făcute cu voie, pune-i să facă mătânii și să țină post, cum postim și noi, mai tot timpul, din cauza lor. Strigăm „piei din fața noastră” ori de câte ori vedem pe vreunul la TV, scuipăm în sân și zicem „ferește-ne Doamne!”. **Amin!**

Istorie și istorici

Istoricii scriu istoria după legende transmise oral urmașilor, din auzite, după documente și rareori ca martori ai evenimentelor. Chiar și când o scriu după experiențe nemijlocite este greu de crezut că faraonul, împăratul sau țarul ar fi acceptat încondeierea pe măsura incapacității dovedite într-o luptă și fără osanalele măgulitoare. Istorici independenți nu erau, iar cei existenți nu voiau să le stea capul în locul picioarelor.

Nici scrierea ei după documente nu este infailibilă pentru că și documentele pot fi interpretate diferit. În ultima vreme istoria ne-o scriu alții, în stil european. Citeam mai zilele trecute că un domnitor român, numit prin bulă papală „atlet al creștinătății”, n-ar fi chiar atlet pentru că avea o înțelegere cu un rege vecin și o clauză ascunsă din înțelegere menționa termenul „vasal”, așa că toate laudele se cuveneau regelui. Alți istorici ne zic: mări, necivilizațiilor v-am adus WC-urile cu gaură pe care le aveți și azi, apoi strămoșii noștri s-au mulțumit cu matabișul în galbeni și cu ce au mai putut lua, că dacă vă puneau în șalvari și cu fes pe cap, azi vă rugați, toți, în moschei. Toată treaba este că strămoșii noștri n-au fost de acord. I-am zis unuia, mări, ai voștri și-au pierdut șalvării pe la Vaslui și Călugăreni, la care tipul doct, mi-a replicat după legendele lor orale: dacă-i p-așa să ști că și Pașa și ceilalți stră-străbunici aveau mai multe rânduri de șalvari. Nu l-am contrat pentru că documente nu-s, iar omul nu-și susținea ideea cu iataganul.

Cu alți „istorici” nu te poți înțelege nici în glumă nici serios pentru că nu i-au în seamă decât ce vor ei. În 1993 în Aiud, orașel cunoscut prin cursurile intensive de reeducare a istoricilor și diplomaților în diverse domenii din vremea Anei Pauker, s-au sărbătorit 700 de ani de atestare documentară a urbei. Au fost ignorate atestările anterioare și în final a rămas așa cum au zis cei cu vaca și capra.

În ultima vreme istorici autohtoni au trecut cu arme (arcuri cu săgeți) și „argumente” de partea monarhiei și inventează beneficii pentru țară, pe care nici nu le știam. Carol I a obținut „neatârarea”, Ferdinand „întregitorul” și Carol al II-lea cu dictatura benefică pentru țară la acea vreme. Despre calitățile de strateg a lui Carol I este

suficient să amintim că a trimis dorobanții de trei ori la asaltul Griviței, apoi i-a spus, întristat după al III-lea asalt, Țarului Alexandru: „Dar am nădejdea că Românii mei vor cuceri Grivița. Am dat poruncă s-o izbească a 4-a oară. Ziua numelui Majestății tale cred s-o încheiem măcar cu atâta câștig...”. S-a încheiat cu, încă, câteva sute de dorobanți morți, cu recunoașterea neatârării, cu rușii care nu au mai dat cele 5000 de puști și 24 tunuri convenite armatei române, au mai luat și Basarabia, iar „Noi ne-am făcut cruce și i-am închinat: să și le ție sănătoși” că așa suntem noi generoși, din moși, strămoși. Cam așa stau lucrurile cu Carol I. Despre Ferdinand „întregitorul” am mai spus și repet: textul proclamațiilor zicea „noi vrem să ne unim cu țara” și, deci, Unirea se făcea oricine ar fi fost conducătorul României în acel moment. Despre Carol al II-lea, el fugitivo de pe front, să amintim numai că Înalta Curte de Casație din vremea lui Antonescu, l-a condamnat (în contumacie) la plata unui milion de lei aur. Carol s-a făcut că plouă, casa regală de azi nu a auzit decât de retrocedări, iar noi am zis, din nou, „ducă-se pe pustii”.

După marea încăierare din Decembrie (dintre români și „teroriști”) istoricii au ajuns la mare prețuire. Profesori universitari, consilieri de președinte, iar cel cu „good point” și „yes” ministru de externe liberal și acum șef la liberali, Crin, tot un istoric (fără CV istoric).

„Istoria este știința care ne învață cum să nu repetăm greșelile” zic unii. Oare? (26.04.2011).

Bibliografie:

G. Coșbuc – Războiul nostru pentru neatârare, Buc, 1907.

Documente despre I. Antonescu.

Hoții

Istoricii spun despre „Cloșca cu puii de aur” că este singura urmă a trecerii goților pe la noi. Nu cred că goții s-au gândit să ne lase tezaurul de la Pietroasa ca să ne amintim de ei. L-au îngropat într-un loc, gândind că o să-l recupereze mai târziu, ceea ce nu s-a mai întâmplat, iar nouă

ne-au trebuit câteva secole ca să dăm peste el, în lipsa detectoarelor de metale.

Ne interesează, pe noi românii, mai puțin urmele trecerii goșilor și ostrogoșilor pe aceste meleaguri, dar ne interesează în mod special urmele trecerii hoșilor, cel puțin de la romani încoace, huni, otomani, habsburgi, nemți, ruși, și până la unii americani cu multinaționalele lor instalați, azi, durabil peste noi. Urmele romanilor se văd în galeriile romane de la Roșia Montană, pentru că nu s-au mulțumit cu pocalele și podoabele din aur date, în schimbul păcii, de Decebal, au venit să ia și restul. În timpul liber legionarul roman, să nu-și piardă antrenamentul, a alergat după Geta, a prins-o și i-a șoptit drăgostos „Geto d-aci nu mai scapi”, așa că acum suntem „romano-geto-daci”.

Din vorbă în vorbă sau prin soli specializați au aflat și alții, abia ieșiți din epoca fierului vechi și care umblau după potcoave de cai verzi pe pereți, că aurul nu ruginește. Au venit și ei, au oferit locuri de muncă la toți geto-dacii, inclusiv cei romano- catolicizați, la tăiat pădure, la hârleț și sapă, dar mai ales la târnăcop pe urmele filonului de aur, toate în beneficiul holdingului împărătesc. Toți se dădeau bisnismeni. Sultanmen se mulțumea să-și primească la timp peșcheșul în bani, turmele de oi și vaci. Dacă era însoțit convoiul și de cadânele tinere și de viitorii ieniceri, atunci puteai să-ți vezi de ale tale un an sau chiar mai mult pentru că Sultanmen, în luminăția sa, accepta și plata în avans.

Istoricii consemnează un fapt unic în Anale și anume că Antonescu a cerut plata în aur și când i-a spus „cotu și pișcotu, labelle și botu”, Hitler s-a înfuriat, dar a acceptat să plătească în aur ce a luat de pe aici. Așa s-a întors o parte din aurul cu care au fugit goții.

Alții nu vor să-l returneze și răspund „mî ne znaiem șto eto tezaur”, iar diplomații noștri zic să le fie de bine și lor și ăloră cu Insula Șerpilor și chiar și celor care ne-au luat zăcămintele din Marea Neagră, înainte de a le obține noi la Haga. De ce suntem atât de darnici nu știe nici Dumnezeu și nici Cartea Sfântă (Istoria neamului) nu ne dă răspuns.

În timp hoția și-a perfecționat metodele, mai ales de când a devenit interstatală. Vrea un stat ceva de la altul și nu poate obține, atunci intră

în joc sora geamănă a hoției, corupția, pe lângă cei cu putere de decizie sau direct la miniștri și guvern. Așa s-au înstrăinat unități economice, cu utilaje, clădiri, terenuri, toate la preț de fier vechi. Când lucrurile nu merg conform cererii, intervin FMI, BM sau comisarii UE, care „socializează” cu guvernării și le spun direct „nu merge cu mai vedem”. Și când nimic nu dă randament, bombele multinaționale rezolvă problema” democratic” fie că e vorba de petrol, de pătrunderea unor companii pe piață sau de democratizarea unor triburi. La noi se merge pe socializare, iar „delegațiile” FMI și BM stau 2-3 săptămâni, până pe 9 mai, când se consideră că va fi ziua victoriei FMI-ste în ce privește energetica română și aurul de la Roșia Montană. (28.04.2011).

„Nunta secolului”

Căsătoria este, exceptând rarele iubiri oarbe, rezultatul unor afaceri de familie, negociate în prealabil prin contractul prenupțial, cu beneficii pentru miri și socri. Prințului William și necunoscutei Kate Middleton, atât de mediatizata „Nuntă a Secolului” le-a adus, deocamdată, cele mai înalte titluri nobiliare, Duce și Ducesă de Cambridge. conferite de regina Elisabeta a II-a și prințul consort, Philip, Duce de Edinburgh. Pentru Casa Regală, estimările de până acum dau cifra de 1 milion de lire sterline intrați, în visterie, din transmisii TV pentru 2 miliarde de televiziști, pliante și suveniruri.

Cecurile de la cei 1.900 de invitați, dintre care 600 invitați speciali la dineul de la palatul Buckingham, printre ei 46 capete încoronate(unele și încornorate?), donațiile companiilor ca să fie bine văzute, acredtări, nu sunt contabilizate încă, dar nu vom afla nimic pentru că vor fi protejate de confidențialitate. Oricum suma de 150 milioane investită va fi recuperată și multiplicată de câteva ori.

Forțe impresionante au fost antrenate în mediatizare, 1200 jurnaliști acreditați, 1000 de la BBC și sute de televiziuni naționale.

Pentru protecția Casei Regale, a mirilor spre catedrala Westminster Abbey, într-un Rolls Royce primit de regină cadou de la firmă, a căleștii

regale pe traseu după cununie, au fost mobilizați 5000 de polițiști și câteva sute de James Bond de la Scotland Yard.

Nu știm cine a călcat pe picior la cununie (secret de securitate națională), dar bănuim că aceasta a fost Kate pentru că am fost asigurați de o monarhistă autohtonă că „are potențial”, lucru evident și din faptul că s-au instalat, la cererea ei, arbori în catedrală nu numai flori și floricele. Ca buni creștini le urăm să fie sănătoși și fericiți. Lui William longevitate ca rozător din PIB-ul Angliei, cum îl arată incisivii, iar lui Kate să aibă grijă să nu o ia pe calea întoarsă, pentru că așchia, zic unii pe la noi, nu sare departe de ta-su și după contractul prenuptial nu se va alege cu nimic.

„Uniți sub coroană” (Antena 3) și într-un „entuziasm general” poporul englez a avut fericirea de a trăi „un basm în direct” cu duci și ducese (fosilizate) plângând în amintirea visurilor neîmplinite. „Eleganța regală” și etalarea bogăției au fost însoțite de urlete, istericale și fluierături (de bucurie) pe tot traseul, ale contribuabililor, șomeri și pensionari, dornici să susțină monarhia după această nuntă, care înseamnă o „injecție de vitamine” în opinia uneia de pe la noi. Ar fi interesant de știut dintr-un sondaj (nefalsificat) părerea englezilor, în criză, despre „revitaminizarea” și „reanimarea” monarhiei britanice și în general a monarhiilor în lume.

Contribuabilii englezi (majoritatea erau plecați la pescuit) au rămas cu gura căscată și ochii după avioanele RAF, care au adus salutul aviatorilor pentru stabilitatea monarhiei. În ceea ce ne privește știm că sub Carol al II-lea stabilitatea (și corupția) a fost maximă după prima dictatură din țară.

Lui Will și Kate le dorim să se iubească pe tunuri și rachete până la adânci bătrâneți pentru „stabilitatea” adusă de monarhie și să nu mai tragă cu ele după dictatorii de pe planetă. (29.04.2011, ziua fericirii generale).

Fericirea

A dat buzna peste noi fericirea în câteva zile consecutive sau aproape. Vineri, pe 29 Aprilie, a fost nunta Prințului William cu una, Kate Middleton, de care n-am auzit, dar important este că ei trăiau de mult și se potriveau. „Nunta secolului” a fost vestită, pe toate televizoarele funcționale din Europa, cu surle și trâmbițe, cu tam-tamul prin Africa, cu hau-haul arborigen prin Australia și Noua Zeelandă, cu zurgălăi la picioare și tamburine prin India. Despre coreenii de la Nord de Panmunjon, despre sirieni și libieni nu sunt date, dar în rest toată lumea a fost fericită. Noi mai mult decât ceilalți, pentru că orice fericire a englezilor sau a americanilor este și a noastră. Am fost fericiți odată cu „fericirea generală” a englezilor care au contribuit bănește și care au salivat cu gândul la bucatele de la mesele regale, dar au fost nevoiți să se mulțumească cu un hot-dog și o cană cu efigiile lui Will și Kate cu bere, evident, contra cost. Noi nu suntem invidioși pe regi, regine, nici pe împărați pentru că suntem mai tari ca ei. Noi am putea trăi ca ei (dacă am avea cu ce), dar ei cu banii pe care ni-i dau PDL-iștii, nu!

Abia ne-am revenit din „entuziasmul general” și Sâmbătă am pregătit micii și grătarele pentru 1 Mai, dar Duminică a fost slujba de beatificare a Papei Ioan Paul al II-lea la Vatican și nu se cădea, așa că aprinderea focurilor la grătare (sunt destule focuri în lume) am amânat-o pentru după amiază. De acum oamenii se pot închina la icoana Papei și cere iertarea păcatelor, deși normal ar fi fost să ceară Sfinția Sa iertare tuturor celor din Est, băgați în suferință de dolarii Vaticanului investiți în căderea comunismului. Noi zicem asta a fost, asta e, mergem mai departe, iar Preafericitului îi vom păstra o amintire neștirbită pentru că nu a vorbit nimeni așa frumos despre țara noastră: România este grădina Maicii Domnului.

Pe munți, văi și chiar pe spațiile verzi dintre blocuri, au început să sfârâie micii pe ritm de manele, iar din sacoși au fost scoase sticle, bidoane, damigenuțe. N-a mai băut nimeni lapte, chiar și sugarii au supt combinații de la mămică. După atâta muncă se cuvenea sărbătorită Ziua

Muncii, recunoscută de O.M.M, dar percepută pe la noi ca o sărbătoare comunistă, ori cu comunismul am terminat-o și verbal și în scris.

În vremea în care noi ne părăsisem locațiile, în locația lui Bin Laden era mare petrecere cu focuri pe bune, nu de artificii. Staful președintelui a urmărit în direct tragerile, apoi Președintele Obama a anunțat planetarii că teroristul nr 1 a fost ucis. Un val de fericire s-a abătut asupra americanilor din fața Casei Albe, la care și noi am fost părtași ca aliați. Armele de distrugere în masă dezactivate, teroristul lichidat, deci ținte atinse, probabil că Președintele va zice: acasă băieți. Niște lucruri sunt neclare: graba cu care a fost aruncat Osama în Mare, neutri n-au asistat la autopsie și să confirme moartea, a fost incinerat (prăjit) sau aruncat în Mare cu un metru cub de beton la picioare? Vom afla pentru că au mulți specialiști.

Pe 2 Mai Președintele Băsescu ne anunța că va fi instalat Scutul american antirachetă la baza aeriană din comuna Deveselu, jud. Olt. Ne asigură că va fi defensiv și că România nu a avut niciodată așa grad mare de securitate (și de fericire, în timp de pace). Analiștii militari ziceau că vor fi 24 de rachete defensive, deși rușii zic altfel. Sugestia exprimată de veselu țăran din Deveselu este ca americanii să lase rachetele străine să vină, ei să tragă pe verticală și câmpul se va umple de fier vechi. Ei cu căruțele vor fi beneficiarii. La observația că rachetele vor exploda la 193 km înălțime, vreme în care pământul se rotește și fierul vechi va cădea în jud. Dolj, omul a răspuns: asta-i treaba primarului și pentru fericirea sătenilor să-i primească pe americani cu zaibăr dacă vrea să fie reales!

La toată fericirea noastră a asistat și delegația FMI, care mai stă până pe 9 Mai. După ultimele dispoziții FMI-ste unitățile energetice se vor restructura, închide sau vinde (mai sigur, vinde).

Când acest lucru va fi făcut am rupt-o în fericire pentru că nu vom mai avea nimic și nu ne va mai dura capul. (4.05.2011).

Fără scuze!

A explodat o „bombă” în seara de 22.06. la emisiunea D-lui Cristoiu în care invitat era Președintele Băsescu. Să dea puțină animație emisiunii după criză, tăieri și regionalizări, Dl. Cristoiu „sulfan bătrân” (adică deștept) la întins curse, l-a întrebat pe Președinte ce zi e azi? Discuția a ajuns la „Ostași, vă ordon treceți Prutul” și de la Antonescu la ex-regele Mihai. Băsescu, în același mod deschis cum îți spune „măi, măgarule” apoi te i-a în brațe, și-a spus părerea personală: regele a „trădat” și a fost „slugă la ruși”.

Buimăciți pe moment de explozie, monarhiștii și câteva slugi la uși monarhiste, l-au scos din tranșeele noroioase pe „comandantul lor suprem”, l-au periat cu grijă și ni l-au prezentat în fiecare seară, tânăr și în uniforma regală. În seara de 28.06. Mihai Gâdea, moderator, i-a avut ca invitați pe Sorin Ilieșiu, actorul Florin Zamfirescu, Oana Stancu și monarhiști telefoniști.

Sorin Ilieșiu este cel care a regizat filmul „Monarhia salvează România” în timpul vizitei regești din 25-27.04. 1992 de la Putna, la care ex-ul a fost aclamat de „milioane” de oameni care au strigat „Regele și Patria”, iar regele le-a răspuns, după 45 de ani „vă iubesc din toată inima”, dar cu gândul era la „retrocedări în integrum”. Dacă Dl. Ilieșiu ne spunea de la început că este vice-președinte PNTCD, membru Alianța Civică, GDS, As. Timișoara și a altor fundații demne de laudă, cu excepția acestei fundături monarhiste, atunci nu mai trebuia să mai adauge Dl. Gâdea: Conf. Univ. Dr. pentru că eram lămuriți cu cine avem de-a face.

Descentrări n-au fost în toată emisiunea, pentru că în unele democrații nu se admit, așa că discuțiile au fost centrate pe „Scrisoarea deschisă” a D-lui Ilieșiu, și toți au fost de acord, inclusiv „milioane” de telespectatori, că a fost o mârțanie, mitocănie, necunoaștere a istoriei, insultă, ofensă, jignire adusă regelui, culminând după părerea Oanei Stancu despre modul de adresare:

Regelui nu-i spui „Regele Mihai”, spui „Majestatea Sa Regele Mihai”. Toți au fost în aceeași gamă de concert, chiar și cu semntarul

„Protestului trădătorilor” și-au încheiat la unison DEMISIA (președintele, nu regele!). Dl. Florin a anunțat pe Președinte că își retrage votul pe care i l-a dat la alegeri, noutate pe care cei prezenți au primit-o cu satisfacție.

În ziua următoare discutând acest protest cu un cetățean, acesta mi-a spus: să ști că m-am retras din corul: noi muncim, nu gândim și și din cvartetul „monarhia salvează România” pentru că după retrocedări am trecut la „România salvează monarhia”.

Noi,ăștia, care nu știm nici noi prea multă istorie (pentru că istoria o scriu învingătorii!) avem niște nedumeriri care ne creează insomnii și ca să dormim liniștiți istoricii trebuie să ne dea răspunsuri.

Referindu-se la situația în care era țara în preajma intrării României în război un istoric a dat verdictul (auzit de undeva) că e prea devreme – n-a trecut decât jumătate de secol – să ne pronunțăm asupra acelor evenimente. În ce privește nelămuririle noastre o să le formulăm ca întrebări la care sperăm să ne dea răspunsuri în următoarea jumătate de secol, dacă acum când mai există documente nu se poate. Așa stând lucrurile și regele fiind onorific, deci fără răspunderi ca șef al Statului, D-le Președinte, fără scuze, până primim răspunsurile. Și până atunci, cum ar zice un rege „La toți de față și viitori, sănătate”. (28.06.2011).

Întrebări

Am învățat istoria scrisă de comuniști, acum trebuie să o învățăm pe cea rescrisă de monarhiști și cea adaptată în „spirit european”, fiecare scrisă sau rescrisă după propriile interese. Cum adevărul este unul singur, vrem ca pe bază de documente și mărturii de la trăitorii evenimentelor, istoricii să ne lumineze mințile.

Formulăm niște întrebări la care poate răspunde orice știutor, cu excepția celui care „nu cunoaște” istoria.

1. Regele Mihai a abdicat, forțat în 1947, după ce comuniștii i-au dat o jumătate de oră de gândire. În 1964 Bodnăraș zicea că Dej și Petru Groza aveau, preventiv, pistoalele în buzunar.

- Al. Ioan Cuza a abdicat efectiv sub amenințarea pistoalelor complotiștilor. Există asemănări, deosebiri între cele două abdicări?
2. Este adevărat că I.C. Brătianu la adus cu vaporul pe Dunăre până la Giurgiu pe Carol I, cu pașaport fals (travestit în femeie- zic unii) până după intrarea în țară, că a fost „uns” Domn de complotiști și că poporul a fost pus în fața faptului împlinit și n-avea habar ce se întâmplă pe la Palat?
 3. Carol al II-lea a părăsit frontul pentru a se căsători la Odessa. Cum ar fi fost tratat de Curtea Marțială un dezertor, soldat sau general, dacă nu era odraslă regală?
 4. Este adevărat că pentru afacerile necurate Înalta Curte de Justiție l-a condamnat pe Carol al II-lea la plata sumei de 1 milion lei?
 5. Unde sunt cele 42 de tablouri cu care a plecat regele Mihai? S-ar putea da de urma lor?
 6. Regele s-a întors în țară după nunta de la Londra. Nu terminase trocul cu comuniștii. Unde sunt documentele în care era trecut conținutul fiecărui vagon din trenul regal cu care a părăsit țara, știut fiind că pentru orice comuniștii încheiau un proces verbal?
 7. Prin actul de la 23 August 1944 România a capitulat fără condiții, iar armata, 180 mii de oameni, a fost prizonieră la ruși. Este adevărat că Antonescu, dacă nu era arestat, ar fi încheiat armistițiul cu Stalin și că răspunsul rușilor ar fi venit dar i-a fost ascuns mareșalului?
 8. Regele s-a ascuns câteva zile ca să nu răspundă la cererea de grațiere înaintată de mama lui Antonescu. Nu era mai bărbătește să spună nu-l grațiez pentru că nu aveam ce căuta la Cotul Donului, la Stalingrad și în strâmtoarea Kerci?
 9. Tatăl lui (Carol al II-lea) a ordonat armatei retragerea din teritoriile cerute de ruși. El a trimis armata română în prizonierat, dar monarhiștii susțin că regele avea numai rol onorific. Atunci de ce l-a decorat Stalin cu Ordinul Pobeda?

10. Un istoric militar susține că regele a primit 200. 000 de dolari anual de la statul român, probabil să tacă la adresa regimului. Este adevărat? La Banca Română trebuie să existe documente de transfer a banilor.
11. Și monarhia constituțională terfelește Constituția. Carol al II-lea a instaurat prima dictatură din România și a girat crima politică. Mihai a numit-o succesoare la tron pe Margareta Duda. A încălcat Constituția din 1923 și legea dinastică privind succesorul numai de parte bărbătească la tron?
12. Minerii, atât de blamați, au păcatele lor că s-au lăsat manipulați de cei ce strigau „La guvern”, „La miliția capitalei” pentru că ei nici nu știau unde sunt acestea. Au, însă, meritul că au împiedicat restaurarea monarhiei prin puci țărănist, după modelul aducerii în țară a lui Carol al II-lea. La ce se refereau discuțiile dintre Cosma și Coposu?

Este prematur să scriem istoria-zic unii. Păi, așteptați și scrieți-o după ce dispar toate documentele. Monarhiștii se întrec în superlative când e vorba de persoana regelui. Să editeze un „Omagiu” de vreo mie de pagini, dar să nu pomenească de cei o mie de studenți salvați de rege pentru că asta este prea gogonată.

Până la elucidarea acestor enigme zicem: „fără scuze” din partea poporului român!

Vă iubesc, de aceea vă spun „La toți cei de față și viitori, sănătate” și dacă mi-ați suplimenta bugetul de venituri, că de cheltuieli am eu grijă, v-aș iubi și mai mult. (29.06.2011)

Catastrofă...

Rezultatele de la Bac din acest an se comentează pe toate canalele TV cu invitați, fără excepție, anti-guvern și anti- ministru. Faptul că promovabilitatea e foarte scăzută, în medie sub 50% pe țară, că sunt licee unde nici un elev n-a luat Bac-ul și că notele sunt majoritatea mici este taxat la unison de către invitați drept „rezultate dezastruoase” sau catastrofale. Moderatoarele erau gata-gata să sune alarma: catastrofă

națională. De fapt nu s-a mai putut copia la Bac și măsura luată de ministrul învățământului este singura bună de când e în funcție.

Cu câțiva ani în urmă am lucrat în învățământ într-o țară capitalistă. În timpul unui test un elev la plesnit pe altul. Am întrebat ce se întâmplă și „vinovatul” mi-a spus „D-le profesor, copiază de la mine”. Explicația dată în clasă a fost: îmi face concurență și la Bac și la Universitate. Elevii nu lăsau, între ei, să se copieze. Ce a făcut D-l Funeriu, acești elevi făceau singuri. Rezultatele la Bac în medie pe țară erau 50-52%, cu licee din care nu reușea nici unul și nu comenta nimeni.

Perseverența, seriozitatea, voința unor elevi în atingerea țintei visate și timpul irosit de alții prin discoteci, cluburi, petreceri și jocuri pe internet au fost pentru prima dată cuantificate corect la Bac. Se caută vinovați pentru „cel mai slab Bac din istorie”, pentru faptul că sunt 28 de județe cu licee din care niciun candidat n-a luat Bac-ul.

Se spune că profesorii nu sunt motivați, că aceste rezultate sunt răspunsul lor la tăierea salariilor și la condițiile de trai. Aserțiunea este o aberație pentru că profesorul este interesat ca elevii lui să ia testele sau Bac-ul cu note bune, altfel la sfârșitul anului calificativul obținut îi taie aspirațiile spre înscrierea la gradele didactice sau salariul de merit.

Elevii își caută și li se caută scuze că subiectele au fost prea grele, că au fost supuși la un stres în plus de camerele de supraveghere, dar uită că pe hard-discul din capul lor nu mai este sintagma, din familie „să nu mă fac și să nu-mi fac părinții de răs”.

Mesajul transmis de minister este” nu se mai poate promova prin copiat, indicații de rezolvare sau răspuns, fraudă și hoție de orice fel” și dacă acesta s-ar extinde și la „fabricile de diplome” atunci am avea specialiști demni de titlul „specialist”. Fără îndoială că principalii vinovați pentru coma în care e învățământul sunt guvernanții și miniștrii politici de pe la MEC. Aceștia nu au făcut corelarea dintre școlarizare și necesarul de forță de muncă în perspectivă și nici angrenarea mediului privat în acest proces pentru formarea personalului necesar prin subvenționare proprie (plătesc impozite ne semnificative, corelate cu evaziunea fiscală!).

Dintre foștii ocupanți ai fotoliului de la MEC, nelipsit de la dezbaterile TV, Dl. Andrei Marga, cel care a eliminat uniforma școlară, altă dată mândrie și semn distinctiv al liceenilor, cel care a introdus libertinajul în școli și aberantele manuale alternative (copiere cu greșeli cu tot a învățământului occidental), dă sentința:

„Reconstruirea Învățământului se poate face doar prin redarea valorii și demnității cadrului didactic”. Valoarea și demnitatea unui cadru didactic nu i le poate da nimeni! Acestea, ca și respectul se câștigă prin pregătire pedagogică, de specialitate și prin comportament și sunt recunoscute de societate și de elevi sau nu sunt și, deci, d-l fost ministru stropește prin ecran și asistența la conferințe cu stropi de ploaie de vară.

Un elev nu are nevoie de modele. El trebuie să zică „Deschide-mi Doamne portalele minții / Să-mi intre în minte / Seninul ideilor sfinte / Și raza divină a științii”. Prin studiu, prin cunoștințe din citit își formează singur modelul și direcția. (6.07. 2011).

Modele

Rezultatele de la Bac suscită, încă, discuții și comentarii din partea abonaților la fotoliile din studiourile TV, care între două înghițituri de apă, antidot împotriva somnolenței, emit sentințe reformatoare de genul: trebuie eliminată fraudarea examenelor, dar nu așa și nu acum.

Dl. Atanasiu, fost ocupant al fotoliului ministerial la MEC, merge mai departe și taxează neinstalarea în toate școlile a camerelor de supraveghere drept „discriminare” și coroborată cu Carta Drepturilor Omului, cu ceva articole de pe la Haga îl fac să conchidă că strigătul politico-pesedist „demisia D-le Funeriu” este argumentat.

S-a dezvoltat în extenso și subiectul: ce modele trebuie să aleagă și să urmeze elevii, și după lungi controverse s-a stabilit că nu sunt modele de urmat. Maxima „nu judeca un om după cunoștințe, ci după modul cum le aplică” a eliminat toți candidații la statutul de model. Când discuțiile erau gata să decedeze a intervenit unul și a zis „să-l ia pe

Becali” reanimând, spre hazul celorlalți, dezbaterile. În principiu au dreptate: pe ce model să mizeze tinerii? Ar putea lua unul dintre „băieții deștepți” autohtoni sau unul din UE care cu firma lui de apartament stabilește prețul benzinei, a gazului luat de la ruși și-l refacturează pentru milioane de oameni. Ar putea să-l ia și pe Mihai, care la 19 ani a fost uns rege, deși nu se știe exact dacă luase Bac-ul sau nu. Cineva m-a contractat, D-le să ști că luase Bac-ul. Am admis că este posibil să fi luat Bac-ul de Sf. Mihail și Gavril gândindu-mă la absolvenții eminenți care l-ar alege ca model și ar putea deveni regi, dar ar reuși fără loc pentru că nu mai sunt tronuri libere și cum nu „mai e state” care să-i primească, nu mai are cine le zice „maiestate”.

Trist este și pentru cei care vor învinge lacrimile eșecului, obstacole vor mai întâlni în viață, pentru că aceștia vor trebui, în cel mai fericit caz să se mulțumească cu titlul de „prinț consort” dacă vor găsi o regină harnică și strângătoare, ceea ce e o raritate cu atâtea promoții. Foto-modelele nu-s pentru ei, sunt alese de alții!

Eu le zic tuturor: nu citați pe alții, nu imitați, nu vă alegeți modele, șabloane și mai ales nu vă puneți „cu burta pe carte”. Somnul se instalează instantaneu. Căutările în biblioteci și lumina aprinsă acasă până vă terminați studiul sunt singurele care vă dau lumina interioară, modelul propriu și direcția. Cu strădania și hotărârea „Fi-vor poate ceasuri grele / Vântul aspru, drumul lung / Însă țelul vrierii mele / Trebuie trebuie să îl ajung” și cu rugăciunea „Deschide-mi, Doamne, portalele minții / Să-mi intre în minte / Seninul ideilor sfinte / Și raza divină-a științii” veți renunța singuri la sintagma înșelătoare „vreu să fiu ca...” și veți fi voi înșivă, buni în profesie și respectați! Eu mulțumesc lui Dumnezeu și autorilor pentru că mi-au dat motto-uri de viață. (8.07.2011).

Tălmăciri și răstălmăciri

În Istorie sunt multe puncte negre sau gri interpretate partizan după interesul unei țări sau a unor istorici „afiliați”, deși se revendică drept gânditori independenți de la Hamangia. Afirmatiile Președintelui Bănescu la emisiunea de la B1 TV din 22 Iunie au trezit, din toropeala de vară, pe realizatorii TV și companionii lor, toți anti-Bănescu.

Tovarășii școliți prin cursurile intensive de internaționalism proletar (pe la universitatea Lomonosov n-a fost nevoie să mai treacă) ne-au răstălmăcit istoria după principiul inoculat al „imperialismului românesc”. Cei care au avut curajul să spună „înainte de a fi comunist sunt român” s-au dacă nu au spus-o, dar au gândit-o și au procedat conform conștiinței, au luat „lecții, gratuite, de reeducare și re-formare” la Gherla, Aiud sau Sighet.

Ca să putem comenta aserțiunile D-lui Președinte, să reactivăm memoria și glagorea „avocaților” (neangajați și neplățiți), până mai ieri anticomuniști, mai mult sau mai puțin anti-monarhiști, deveniți filostalinisti. În 1938 Austria devine provincie Germană, un an mai târziu Cehoslovacia este aneantizată, la 1 Septembrie 1939 Polonia este împărțită (capitulează la 22 Septembrie) între leul german și șacalul sovietic, mulțumit că i se lasă și lui niște oase. La 10 Mai (de ziua monarhiei noastre) Franța, Belgia, Olanda și Luxemburg sunt invadate de armatele germane și la 22 Iunie 1940 Franța capitulează, iar nemții fac, cu vin franțuzesc chermeze la Paris. Cu un rege nevolnic a cărui unic gând, după ce și-a detronat fiul, era averea și acum salvarea ei, România pierde prin ultimatumul din 26- 28 Iunie 1940, dat de „prietenul popoarelor”, Basarabia și Bucovina de Nord, iar prin mașinațiile ungurești și Ardealul de Nord la 30 August prin dictatul de la Viena. În această situație dezastruoasă pentru țară un copil, pe care odată mamița Elena, elenă (mă enervează atâtea Elene în Istoria noastră, că avem Mării, Floricele și chiar și Ilene Cosânzene) l-a întronat rege la 6 ani, iar la 18-19 ani, cu sau fără Bac, devine rege al României și șef al Statului, deși predilectele lui ocupații erau sportive: tirul cu praștia și mașinuțele. În sinteză, tălmăcind starea de fapt, cu cine

să ne fi aliat? Nu ne aliam cu nimeni, atunci nemții intrau din Vest, Rușii din Est și beau bere nemțească și votcă (originale) pe aliniamentul de întâlnire, ca în Polonia. S-a ales alianța cu Hitler pentru că el a promis reîntregirea Țării românești. Fără a fi prea mare cunoscător al Istoriei, decât a acestor succinte date, Președintele (și al celor care s-au bucurat titrând „Băsescu, huiduit în secuime”) a exprimat o opinie corectă, nu azi, nu ieri, în acele condiții, ar fi dat același ordin: „Soldați români, vă ordon treceți Prutul”. În ce privește afirmația” trădare”, „slugă la ruși” o simplă întrebare lămurește situația: Mihăiță, ca șef al Statului, de ce nu ai spus nici rușilor nici nemților, cum a spus Churchill: „Nu ne vom preda niciodată” Punct și lucrurile erau clare pentru Istorie și, chiar și pentru istoricii absolvenți ai cursurilor la distanță.

Este în stilul rușilor să „reacționeze disproporționat” cu molotovuri și katiușe când le zici: dar cu tezaurul cum rămâne?, dar cu Republica Transnistreană?, iar răstălmăcirea este o constantă în politica lor. Răstălmăcirea unor declarații și documente de către „binevoitori” ne-au făcut, nouă, românilor mult rău și din prieteni, dușmani. În ce mă privește la acea dată am zis „oooaaa, oooaaa și americănește uau, uau pentru că eram precoce și vizionar. N-a înțeles nimeni ce am vrut să zic, dar vă tălmăcesc eu: eram de acord cu acel ordin și sunt și azi (și ce o să-mi faceți?). (11.07.2011).

Am văzut lumina zilei

Cauți un job, invariabil ți se spune: depuneți CV-ul, chiar înainte de clasică întrebare: ce știți să faceți? Ca să marcheze evoluția, de la desculți la culți, toți încep cu „Am văzut lumina zilei la...” pentru că subliniază și afinitățile cu poezia. L-am întrebat pe unul: de ce zici am văzut lumina ... pentru că după informațiile de la CNN (Centrul Național al Natalității) te-ai născut la ora 23,57? Bună întrebarea, mi-a zis, mulțumesc, pentru că se impuneau clarificări. Așa-i, dar când am deschis ochii am văzut neonul de la maternitate și la mintea mea de atunci am crezut că-i ziuă. S-a strecurat și o eroare. Tata a primit vestea

când făcea cinste prietenilor și mă născusem ieri, dar s-a făcut mâine când m-a înscris, așa că am rămas întârziat.

Am mers la școală mai târziu până într-o zi când tovarășa a țipat de câteva ori la mine: stai cuminte că verși cerneala, nu știu cum, chiar i-am vărsat cerneala pe pantofii noi, nouți. Mi-a dat două scatoalce, dar m-am speriat ca de Nea Pandele, milițianul din zonă, când a strigat tovarășa: să-mi cumpere ta-tu pantofi. De atunci mergeam la școală fără teamă în vacanțe pentru că jucam fotbal în curtea școlii. Revoluția m-a prins la liceu și m-am adaptat repede la noile cerințe ale învățământului. Ce disciplină, ce învățat? Apoi a venit mana cerească pentru cei mai puțin dotați (și doxați) cu Universitate și în cartier la mine, am absolvit-o, diploma nu știu pe unde e că mi-a luat-o tata și m-a înscris la doctorat cu teza, tare, „Am văzut lumina zilei”. Mă deranjează, ăsta, Funeriu că dacă bagă camere de supraveghere și la Universități, am încurcat-o! De-aia strig să mă audă „Măi Funeriuuu: de-mi-si-a, de-mi-si-a!”. Aș mai avea o oportunitate. Mă duc în Harghita, UDMR-iștii nu pun camere că rămân fără cadre și trebuie să „importe” pe românii expulzați.

Am fost încurajat și de succesul prietenului meu care a luat doctoratul cu teza „Prost ca noaptea”. A argumentat că noaptea nu poate fi proastă pentru că „noaptea e un sfetnic bun” și a încununat cugetările personale cu constatarea „noaptea este proastă numai ziua” la care juriul, în unanimitate, a exclamat: Bravos națiune!

După o astfel de pledoarie mi-a venit și mie idea să mă înscriu la doctorat. Am să invoc teza cu lumina zilei pentru că la mine se brodește. Am țipat „să știți că am venit” lângă o căpiță de grâu zidită creștinește în cruce, iar când am deschis ochișorii o rază de soare m-a făcut să-i închid automat. Abia mai târziu am aflat că fără aceste raze pământul ar fi un imens patinoar fără patinatori. Evrika! Ce teză super! Patinoar fără patinatori. Funeriule, nu mă sperii cu camerele tale, eu am lipsit de la școală numai când era omățul prea mare sau când îmi rămâneau cizmele de cauciuc proptite în noroi. Îi sfătuiesc și pe ceilalți să nu le fie frică. Cu sau fără camere de supraveghere să demonstreze că afirmația D-lui Băsescu „școala românească scoate tâmpiți” este falsă! Mie nu mi-e frică de ele. Să se uite și la avantajele ce decurg și curg în

buzunarele aleșilor și conducătorilor noștri. Dar când examenele vor fi luate pe bune!

Mă gândesc și la cartea mea de vizită. Nu mă las și o să scriu și eu: Profesor, Doctor, Șef de masterate și doctorate la Universitatea Est-Vest-Sud-Nord, ca să facă denigratorii atac de cord! (12.07.2011).

Enormități

Suntem pe primul loc pe mapamond la desființat spitale, lipsă de medicamente (Czeke Atila), la cultură (Kelemen Hunor) nu avem dreptul la informare prin ziare în limba română, și la corupție pentru că acei care au inventat-o ne-au cedat primul loc, din prietenie, și-l vom menține și după ce Lazlo Borbeley va spune: Prietenul meu mi-a renovat apartamentul. Care-i problema? și susținut de ciracii din UDMR va fi nevinovat. Vinovați sunt întotdeauna proștii!

Vom fi pe primul loc și la mâncători de rahat, după ce un toxicolog, de genul celor 60.000 de morți în revoluție, își deversează diareele mintale și susține în articolul Zombi roșii (glasul hd/14 iulie 2011) că înainte de 89, din cauza penuriei de alimente „... copiii din orfeline care își mâncau propriile fecale”. ENORMITĂȚI! Dar ce știre pentru agențiile de presă „prietene”! Copiii din orfeline și din internate nu au suferit, cum am suferit noi la cozi, pentru că rația calorică era riguros calculată. Tipul nici nu-și pune întrebarea: măi, capitaliștilor de ce ați luat alimentele din România la sfert de preț, când știați că magazinele românești sunt goale?

Dacă, totuși, copii din orfelinat și-au mâncat propriile fecale, atunci ori erau retardați, și o pot face și azi din lipsa rațiunii elementare, ori autorul, curajos că nici nu-și semnează elucubrațiile, mănâncă el căcat, și ar mânca și de maimuță pentru un euro în plus. Insul explodează împotriva nostalgicilor, dar o societate care își face supușii nostalgici însemnează că este mai dezagreată decât cealaltă. Pe om nu-l interesează cum se numește societatea: comunism, socialism multilateral dezvoltat sau capitalism. Îl interesează cum trăiește și, după șomaj, ce șanse are familia sa într-o societate care l-a expulzat, negându-i dreptul la

existență. Au trecut 21 de ani de la „revoluție”, în 50 de ani nimeni nu va mai vorbi, decât nostalgicii, despre capitalism. Se va inventa altceva. Primul pas va fi Grecia. Li s-a dat de înțeles: vindeți niște insule! Dar când China, Rusia etc vor zice, măi americanilor plățiți-vă datoria externă! Atunci americanii vor fi trimiși, de bănci care le vor da credite, la cultivat arahide pentru ulei și consum. Așa se vede la prima vedere politica. Politica internațională nu o facem noi. Marile Puteri își vor găsi căile de înțelegere! Rămâne o nedumerire: când o țară nu mai are ce vinde, voi, din finanța mondială o veți lua, cu sclavi cu tot, în contul datoriei? Pot s-o ia sau nu în administrare totală, cum au luat multe țări până acum și le administrează prin interpuși. În ce mă privește întreb: până când, noi românii, suportăm scuipături, batjocuri și cununi de spini pe frunți de la niște nemernici, zombi albaștri cu sau fără stea UE sau americană în frunte? (14.07.2011).

Presiuni

Domnul Daniel Morar, șeful DNA, acuză presiunile care se fac asupra procurorilor în cazul Lazlo Borbeley. Evident, presiunile vin din partea UDMR care s-au grupat și-l susțin pe ministru prin declarații explicite, iar în subteran prin șantaj și amenințare: ieșim de la guvernare! Unele televiziuni titrează: UDMR, șantajat!, deși nu o șantajează nimeni pentru că n-are de ce, în schimb, sub presiunea ei DNA-ul n-are curaj să-l inculpe pe ministru pentru atâtea contracte intermediare și date cu adresă fixă. Nu este nici primul, nici ultimul caz cu iz de putreziciune morală peste care se va așterne pisicește un strat să nu pută și mai tare „Mediul” peste care e staroste ministrul.

Presiuni s-au făcut și se vor face, nu numai pentru a scăpa de cătușe, ci chiar și între state când sunt bani mulți la mijloc. Să ne amintim de Fundația Gojdu dată de Tăriceanu, de Fregatele bune de dat la fier vechi pe care englezii au luat banii și „au șters-o englezește”, de retrocedările pentru rege pentru care mister Charles a făcut naveta pe aici, de retrocedări cu acte false, de firmele germane care au trimis-o pe d-na Merkel, de d-l Gistenstein, ambasadorul american, nemulțumit că

firmele americane nu mai pot prinde un contract de miliarde ca Bechtel și de Roșia Montană pentru care „dragostea” i-a făcut pe unii roșii ca racul, de mânie.

Alte presiuni, de genul: faci cutare sau treci în șomaj, nu se fac pe la noi. Poate se întâlnesc doi prieteni la miezul nopții, din cauza căldurilor care i-au cuprins, telefoanele pot fi ascultate, și pe o alee largă, fără microfoane prin crengi, prietenul îi spune: Costică, vezi ce faci cu dosarul... vine toamna, nevastă-ta are nevoie de zarzavaturi de zacuscă, tu de ceva caltaboș și palincă, și Firfircică ne-a invitat la el la cabană, are și niște majorete – all inclusive – și la plecare și ceva firfirci, sub 35.000 de euro că-s fără TVA.

În articolul „Câte un glonț în tâmplă- unica soluție” (glasul hd) autorul susține această soluție pentru devalizatorii de bănci, manageri a căror management a ruinat unitatea în profitul firmelor familiei proprii, a violatorilor de femei și copii soldate cu crime, a criminalilor din răzbunare sau „dragoste”. Dar escrocii interni sau internaționali pripășiți pe la noi și cei care printr-o semnătură au dat părți din „moșia națională” ca și când ar fi dat din moșia mășii? Dar avocații complici până la prescrierea faptelor?

Ca preambul la soluția propusă aș sugera înființarea unui „comando pentru România” care să-i someze pe respectivii să returneze, cu probe de virare, jumătate din ce-au furat la bugetul de Stat. Dacă vor. Dacă nu ...

O ultimă știre ne anunță că dintr-un tren „transport social privat” destinat să ferească social pe unii din nu se știe ce societate trimițându-i la Ceruri, s-au furat focoase de rachetă, 4 lăzi, caz în cercetare la această oră de către poliție și jandarmerie. Se presupune că ar fi „hoți în serie” de fier vechi care au bătut cu barosul în încuietorile speciale și cei zece jandarmi de pază nu au auzit nimic. Cazul nu ne preocupă pentru că dacă te atingi de marfa traficantilor de droguri sau a traficantilor de arme, pitiți prin SRL-uri, aceștia pedepsesc mai eficient și mai rapid ca poliția, jandarmeria și justiția română. Hoții au opțiuni: abandonează marfa, se predau singuri sau speră să-i găsească poliția înaintea celorlalți... (19.07.2011).

Nu putem dormi

Mergem din catastrofă în catastrofă. Mai întâi a fost BAC-ul gata-gata să fie declarat „catastrofă națională”, n-a mai fost, dar catastrofă este pentru că prostia n-are leac și peste câțiva ani, cei de azi vor ajunge să conducă țara și o vor conduce direct în gard cum își conduc azi mașinile. Mulți dintre cei cu pretenții la un post în învățământ vor prinde doar postul Crăciunului sau al Paștelui, pentru că nivelul cunoștințelor lor este catastrofal. Peste acestea, nu căldura care ne toropește, ci o altă catastrofă ne amenință și nu putem dormi.

UDMR-ul iese de la guvernare, mare bai, dar ne liniștește Bulă: asta-i catastrofă, dar nu-i bai!, că ei tot ies de la guvernare, dar intră în alta pentru că nu mai au cămine culturale în fieful lor (le-au retrocedat) și n-au unde desfășura acțiunile culturale. Ca să fiu în rând cu „americanizatorii” limbajului pe la TV, întreb: pe o scară de la 0 la zece unde suntem cu „presiunile”? Am atins nivelul american „dă-l afară din orașul meu” sau nu suntem departe? Grija cum să-i ajungem pe alții ne dă dureri de cap și nu putem dormi nici cu pastile.

Când să adorm m-a trezit o știre de la poliția română, de la cel mai înalt nivel, din stratosferă. În legătură cu subiectul „Costică și Firfircă”, răsuflat în presă fără voia noastră precizăm următoarele: Domnișoara Mini-Dora (Minodora, i-a șoptit cineva!) a depus o plângere: „domnule Polițai șef, tataia de la cabana lui Firfircă, m-a mozolit, m-a... și după aia.. mi-a luat și banii. Îi ascunsese de fisc în sutienul meu, da au căzut că a zis la pielea goală. Mănțeleji domle polițai că nu pot să scriu cuvântul de mai înainte, că nu mă mai pot înscrie la BAC decât peste 4 ani, am făcut tot (nu după manuale alternative!) drept, cu picioarele pe umeri, pe la spate, pe scaun cu țâțucile în gură, adică tot tacâmul, banu, tacâmul la dat Firfircă”. Constatările efectuate în cauză arată că fata are dreptate. Permiteți-mi, o precizare de ultimă oră: plângerea a dispărut de la dosar. Fata a „recunoscut” că a mințit și a adăugat surâzătoare: și aia cu Troscan a recunoscut că a mințit și cu contul plin face acum plajă prin Africa.

Tataia, Costică și Firfircă sunt „curați” ca Strauss Khan și cum v-a fi și ministrul mediului, așa că putem dormi liniștiți. (20.07.2011).

Direcții și direcție

S-a spălat puțin mълul scos la suprafață de apele învolburate de bacalaureat și examenele de titularizare. Au căzut câteva vreascuri și crengi slabe din copacul numit „sistem de învățământ”, el este, însă, bolnav în esență, de la școala primară până la facultăți, masterate și doctorate pentru că unele vreascuri se țin bine, iar omizile se cațără spre frunzele hrănitoare, nu spre luminarea interioară.

Învățământul trebuie curățat de oportuniști, interese personale sau politice și chiar și de cei ce sunt de acord că fraudă și impostura trebuie să dispară, dar nu acum și brusc. Cum și frunzele, oricâte volte ar face prin aer, ajung tot pe pământ, la fel în toate vocalizele pe temă de învățământ de la tv, se ajunge invariabil la salariile profesorilor. Păi, dacă un profesor de limba română ar avea 1000 de euro pe lună atunci nu va mai pronunța în predare de câteva ori ă... î... într-o frază și elevii sau studenții lui, ajunși „mari” nu vor face la fel în politică, în funcții înalte, ca realizatori tv și transmițători din teritoriu? Auziți-l atunci când vorbește pe Marga, fost ministru al educației, pe Funeriu, actualul ministru și atâția alții.

Acest lucru, deși minor trebuie corectat și dacă mai este acompaniat și de agramatisme atunci respectivului trebuie să i se spună: destul, ajunge! Nu din această cauză, cu care suntem obișnuiți, Învățământul este falimentar. Statul bagă bani în el fără nici o finalitate, decât viitori șomeri, forță de muncă uneori înalt calificată pentru alte țări și pentru patronate care nu contribuie cu nimic la școlarizarea ei (investiție zero), mai mult angajează câțiva salahori, casiere și manevranți marfă și când nu mai produc profitul maxim sunt aruncați în șomaj pe seama statului.

Un program național de eficientizare a învățământului trebuie făcut pe termen lung de către guvern, MEC și patronate prin care patronatele să-și școlarizeze pe cheltuială proprie viitorii angajați, cu eventuale

compensații fiscale, și la fel și statul pentru forța de muncă, estimată, pentru următorii ani. Știu, plătesc impozite, dar și noi plătim impozite și nu înțelegem de ce pe banii noștri trebuie să pregătim viitorii angajați ai patronilor. Când aceștia se laudă cu locurile de muncă pe care le creează să li se amintească faptul că viața unui om este numai în mâinile lui Dumnezeu și deci după ce salariatul i-a adus profit este obligatoriu, moral, să-i plătească măcar câteva luni șomajul sau ajutorul social.

Cu niște renovări de școli, construcții de toalete pe mulți bani publici, învățământul va rămâne o gură flămândă, care înghite fonduri, mereu nesătulă. Avem direcții în MEC, patronii au și ei direcții de resurse umane, dar nu avem direcție! Ne-am pierdut Nordul, cum zic francezii. Un program național pe termen lung privind necesarul de forță de muncă în toate domeniile ar da un orizont de minim vis uman realizabil tinerilor, care azi sunt dezorientați și nu văd nici un sens în studiu.

Apele s-au mai retras și se va intra în concedii la MEC (n-are rost să mai menționăm și tineretului și sportului pentru că de tineri nu se ocupă, de sport nici atât!). Acum ar fi cel mai mult de lucru la direcțiile ministerului încât imediat după 1 Septembrie programele de studiu și manualele să fie în școli, nu după „cerințele elevilor” ci după cerințele țării, subiectele orientative, conform programei, ca bază de lucru să fie cunoscute de elevi și profesori, altfel vom auzi aceleași justificări: subiectele au fost cu pretenții prea înalte. Dacă la „cartierul general” al d-lui Boc și la cel al d-lui Funeriu nu se iau măsuri ferme atunci vom putea spune „avem direcții, dar nu avem direcție!”. (27 iulie 2011).

Un comando pentru România

Televiziunile ne bombardează cu știri șocante. Un dezaxat a îndoliat Norvegia cu o deflagrație și în „Vinerea neagră” a mitraliat mulțimea pe insula Utoya din Oslo făcând în total 77 de morți și peste 100 de răniți. În orașelul Deta (6.000 de locuitori) din vestul Banatului două clanuri de traficanti de țigări s-au încăierat după ce clanul subordonat fiilor primarului PDL, Petru Roman, a cerut taxă de

protecție, ceilalți care plățiseră 2.000 euro direct primarului au refuzat când aceasta a fost majorată la 8.000, probabil din cauza inflației.

Martorii spun că poliția era de față, privea ca la un meci și n-a intervenit. Comentatorii din studiouri au concluzionat că polițiștilor li s-au tăiat salariile și sunt amenințați cu disponibilizările și, deci, nu aveau de ce să intervină. Din unghiul nostru, poate obtuz, de vedere bine au făcut. Lăsați clanurile să se extermine singure, anunțați la final morga și deratizarea de șobolănime a locului. Poliția din Oslo n-a văzut cele 1500 de pagini postate pe internet cu amănunte despre intențiile descreieratului, cea de la 112 la apelul „se trage în noi, ne omoară!” a zis „lăsați-vă de glume”, iar șeful polițiștilor justifică neintervenția poliției că mașina lor nu avea cei doi litri de benzină necesari. Păi, pe noi,ăștia de pe planetă liberi să fim împușcați, să fim agresati dacă nu avem cu ce plăti protecția, cine ne apără?

În perioada războiului specula era în floare din cauza penuriei de alimente, jafurile în casele bogaților și la bănci, insecuritatea din cauza căreia după căderea serii oamenii nu mai ieșeau din case, terorizau bucureștenii. Poliția mai prindea pe unii, îi trimitea în judecată, dar oameni influenți, avocați și politicieni îi eliberau repede. Corupția, care sub Carol al II-lea atinsese cele mai înalte cote mergând până la crima politică, și-a extins tentaculele între politicieni, justiție și delicvență. Comisarul Eugen Alimănescu (sursa: Internat), cunoscând bine inutilitatea luptei cu clanurile a înființat o echipă „Fulger” de 22 de oameni, cu un ordin scurt: fără arestați. A lichidat rând pe rând bandele, uneori două o dată, surprinse în încăierare între ele. Presa scria favorabil despre el, populația nu se mai teme să iasă din case. A venit episodul „Sinaia”. Dintr-o casă înstărită s-a furat o mare cantitate de bijuterii. Comisarul i-a dibuit repede pe jefuitori și i-a lichidat. Ghinionul a fost că erau ofițeri din armata „dava! ceas” și politicieni, justiție și comuniști s-au unit împotriva comisarului pe care l-au tras pe linie moartă. Ceea ce a făcut el rămâne memorabil.

În corupția din țară, împărțirea orașelor între clanuri, încăierările între clanurile locuitoare în pagode deși n-au muncit niciodată, împărțirea teritoriului între clanuri politice, este cineva în stare să

înființeze un „Comando pentru România”? Ar avea ce face, de la clanurile de cartier, contrabandiști și până la marea corupție a celor ce au falimentat bănci, întreprinderi, vânzări din avuția națională sau contracte păgubitoare pentru stat! (31 iulie 2011).

Investiții

„Avem creștere economică de 1,5%, vom continua investițiile și din Ianuarie 2012 se vor recupera procentele pierdute de salariați prin tăierile din 2010” ne asigură domnul Prim-ministru Boc, între două tăieri de panglici pe segmente și tronsoane de drumuri fără legătură între ele. Supervaizerul pentru România din partea FMI, domnul Franks, de teama unei explozii sociale ca în Grecia, admite că sunt condiții pentru creșterea economică, nu chiar cât estimează guvernul, dar trebuie respectată rețeta FMI de însănătoșire economică, adică restructurări, reduceri de personal și privatizare a ceea ce statul mai are: electricitate, CFR, regii și într-o primă fază management străin pentru ele, care să le pună total pe butuci. În conferința de presă pe care a ținut-o la încheierea misiunii FMI și Băncii Mondiale a dat de fapt pe față de ce a venit. Marile companii producătoare și exportatoare de produse americane și UE, Bechtel- Bush, cele care așteaptă returnări de TVA, marii producători și exportatori de medicamente vor banii la facturile lor gonflate așa că guvernul trebuie să achite „arieratele”.

„Sunt prea umflate și nici n-avem bani” – se putea citi pe fața D-lui Emil. Omul cu gaura în pantof i-a tăiat-o: punem de un nou împrumut, îmbrobodiți-i „preventiv”, oricum se apropie scadența și trebuie să ne dați 20 de miliarde euro, iar dacă nu îți amintesc că unii de la o televiziune mi-au arătat gaura din pantof ca hartă a României. În prostia lor au ghicit mesajul nostru: faci sau vă călcăm în picioare.

Despre investiții orice comentariu este inutil. Guvernul nu a pus pe picioare nici o unitate productivă care să facă concurență produselor din UE prin calitate-preț. Nici în agricultură nu s-a înființat vreo fermă zootehnică sau legumicolă, doar apelul ministrului Tabără la asocierea țăranilor. Inactivitatea celor de sus s-a transmis și autorităților locale.

Aici, în județ, totul se reduce la bordurări, asfaltări și „ecologizări”, adică eliberarea terenului de moloz după dărâmarea unui combinat sau întreprindere, cum face penelistul Moloș pentru că „vulturii flămânzi” abia așteaptă să prindă în gheare terenul curat pentru parcuri industriale, birouri sau afaceri imobiliare.

Nici un primar nu a înființat o seră, o exploatație legumicolă, în subordinea Primăriei cu forță de muncă de la ajutoarele sociale și șomaj. Ar fi distribuit produse ecologice în piețe, investiția s-ar fi amortizat repede și ceea ce este mai important: babele nu s-ar mai fi dus fuga cu pensia la eurile UE din supermarketuri ca apoi să plângă pe la uși că nu le ajung banii de medicamente. Nici un primar nu a luat o hotărâre să oblige magazinele și supermarketurile să colecteze și să predea spre reciclare un număr de bidoane de plastic egal cu numărul celor vândute cu băuturi și sucuri chimizate. Pentru ce trebuie să suportăm noi costul adunării gunoiului altora? N-ar mai fi nici atâtea mizerii peste tot dacă omul ar trebui să depună peturile ca să poată cumpăra altele.

Autonomia locală este înțeleasă distorsionat, după interese, adică „voi dați-ne banii că de cheltuit avem noi grijă”. Când vom vedea niște primari, niște consilieri care să facă ceva pentru urbe? Am mai spus și repet: după ce au fost aleși, toți, inclusiv parlamentarii trebuie să-și dea demisia din partide ca să iasă de sub dictatul politic și să fie numai în slujba cetățeanului. (7.08.2011).

Iluzii

Unii și-au pierdut speranța pământeană, înconjurau biserici și mănăstiri pe coate și genunchi, sperând că măcar Cel de Sus să-și facă milă de ei. În vremea aceasta țiganiada încingea grătarele cu mici, fleici și cârnați cu udătură de vin, bere, și după cum zicea un borțos, și cu „nelipsitul” whisky. Au bruiat liturghia cu manele, iar pe Sfânta Maria au afumat-o, nu cu mirodenii ci cu fum de grătar. Și totul sub privirile primarilor, polițiștilor și a fețelor bisericesti, care s-au făcut că nu văd cum se pângărește slujba chiar la Mănăstirea Curtea de Argeș. Cei care nu au încă mașini luxoase și beau doar pe ascuns ce

rămâne prin sticle, organizați și ei pe clanuri, au fost trimiși la mâna întinsă printre sutele sau miile de credincioși (într-o viață mai bună), că și pentru țigani e viața dură, cerșesc, de nu le dai te-njură, chiar în curtea mănăstirilor. Toți au avut noroc că Țepeș nu i-a văzut! În România de azi nu pot fi șifonate clanurile tribale țigănești și nici ungurii bantustanizați. Ei fac legea.

Ca și țiganii la cerșit, clanurile reunite „Jos Băsescu, jos Boc” nu fac pauze pentru că nu înțeleg că domnul Franks și comisarii UE nu vor permite plecarea celor doi elevi silitori care-și fac temele date oricât de insuportabile ar fi pentru cei ce merg în genunchi. Care nu mai suportă sare de pe bloc pentru că dl. Franks nu face rabat. Dl. prim-ministru Boc ne-a dat un hap dulceag, cum că de la 1 Ianuarie 2012 vor crește salariile și pensiile, procentul este secret pentru că grasul de la FMI a adăugat „dacă va fi creștere economică”. Corul „jos” n-a mârâit cât a fost pe aici delegația FMI pe care n-a avut curajul s-o huiduie și când n-ai curajul să-l huidui pe bos aștepți să plece și huidui slugile. Dl. Boc ne etnobotanizează cu iluzii despre creșterea economică, dar cimentul e dat, petrolul e dat, materialele de construcții vin din UE, statul nu are nici o unitate de producție industrială sau agricolă. Ultima „găselniță” a celor de la FMI: „manageri străini” la companiile (încă) de stat și regii. Vine un manager străin la 2.000 de euro pe lună? Vor veni niște lăcuste la frunzele încă verzi ale unor companii, dar la 20.000! excrocherie și aceasta, dar mai mică decât mega excrocheria asigurărilor obligatorii.

Ne paște fericirea, după vizita dl Boc în China și viitoarea fructuoasă colaborare economică. Chinezii sunt capabili să construiască autostrăzi sub 2 milioane de euro pe kilometru, să facă la noi fabrici pentru orice tip de produse, electronice, electrocasnice, de comunicații, la jumătate de preț față de cele ce vin din UE. Sunt de părere că rămânem cu iluziile. Nu va permite nici odată FMI și UE să ne piardă de clienți siguri și să intre puternic chinezii în economia românească. Dacă totuși tratativele cu chinezii avansează va interveni FMI și UE, ei vor subcontracta, vor face facturile (ca Bechtel-Bush și cei cu gazul rusesc), iar noi vom fi cu plata și chinezii cu munca. Sper să nu am dreptate. (20 august 2011).

Nemernicii (I)

De ceva timp ne intoxică televiziunile cu două clanuri de țigani care s-au bătut cu „săbii, cuțite și bâte de basbal”. Nelipsiți de la „dat cu părerea”, dl Bogdan Chiriac (specializat în afaceri pe milioane de euro cu MapN, dl Mugur Ciuvică de pe la o Alianță (devoratoare), dl Tudor Octavian, scriitor priceput în toate, istorie monarhică, societate, bătaii și crime stradale, Andrei Marga, Cristina Anghel cu 72 de zike la „cura de slăbire” și încă alții, toți doxați în „catastrofe naționale”, de exemplu: Bacul. Concluzia de la toate simultanele de șah (adică să ne țină în șah) pe care le susțin prin înregistrări la aceeași oră la mai multe televiziuni este: statul și autoritatea statală este în soluție și poliția nu intervine și nu-și face datoria. Evident că nu ei sunt nemernicii la care mă refer, ei sunt dintre „băieții înțelepți”, dar noi „ciumpalacii”, cum ne zice unul, am vrea să știm câți euro i-au pe seară de la televiziuni, nu de alta, dar sunt bani publici, adică cei pe care televiziunile îi adună cu lopata din taxele de cablu pe care le plătim? Întrebarea rămâne, răspuns n-o să primim pentru că, știm, totul este confidențial, dar pe seară unul ia mai mult decât salariul (netăiat) al unui polițist.

Revenim la nemernici, la bătaiele dintre clanuri și acuzele că poliția nu intervine. Părerea mea, ca cetățean aproximativ liber, adică până se i-a unul de mine din cauza opiniilor, este că nici nu trebuie să intervină! Dacă aș fi pe margine la o încăierare aș striga și aș îndemna și pe polițiști să strige: dă mă!, nu te lăsa campionule!, hai că poți! și trageeee, trageee mă! Apoi ca bun creștin aș anunța SMURD-ul, pompele funebre și spălătorii de străzi să nu se adune muștele. În condițiile legilor tembele de azi, a lăsa să se extermină singure clanurile, cele mai multe sunt țigănești, mi se pare o soluție cu costuri minime, pentru a scăpa de ele.

Rămâne, totuși, o nedumerire: Cine plătește transportul cu SMURD, că doar nu-i taxi social și tratamentul medical, pentru cei care mai mișcă. A plătit destul CNAS din banii publici, adică ai contribuabililor, încăierările stradale. Ce ziceți domnilor „multilateral dezvoltăți” și în teorii comuniste și democratice?

Un polițist a fost bătut, trântit și jefuit, un altul zace de mult timp în comă în spital, cu șanse incerte de revenire, după ce un nemernic l-a lovit în cap. În orice stat din America nemernicul care lovește, rănește sau împușcă un polițist ar fi fost vânat de toată poliția statală și federală dacă fugea în alt stat, apoi era ciuruit fără somație.

Pe noi cine ne apără dacă polițiștii, din solidaritate, nu se apără măcar pe ei de nemernici?

Un alt nemernic, prezentat de tv, cu trese de plutonier pe uniforma lui de milițian recunoștea cu nonșalanță că a bătut, maltratat până la moarte deținuții în închisoare și spunea mândru „eu eram dumnezeul lor”, se subînțelege: terestru, care le decidea soarta înaintea Dumnezeului Celest. Și un astfel de nemernic are o pensie aproape dublă față de un inginer, profesor, doctor în virtutea structurii militare din care a făcut parte.

Rămâne o problemă de etică și moralitate: ne facem singuri dreptate, pentru că e vorba de existența noastră sau ne fac dreptate instituțiile statului? În ele sunt destui nemernici care ar trebui să apere și să aplice legea, dar ei protejează fărădelegea. În cazul omului de rând ucis pe stradă sau proptit în zid de un bolid, raportul sună sinistru: a fost la locul nepotrivit în momentul nepotrivit”, iar omul este mort și nemernicul în libertate, trăgându-l dosarul cu avocații. (22. 08.2011)

Nemernicii (II)

Un nemernic ungar, udermerist halucinat de propaganda revizionistă ungaro-maghiaro-secuiască, a scuipat pe sticlă la TV „cine nu vrea să învețe maghiara să plece” referindu-se la românii din Covasna. Dacă acest etnobotanizat ar ști românește sau măcar altă limbă în afară de imposibila limbă a măsii, ar afla ușor că Voicu (997- 1038) român ortodox și al V-lea „Duce de Ungar” (ținut românesc) a primit la 25 Dec 1001 de la Papa Silvestru al II-lea titlul regal catolic de Szent Iștvan, adică Sfântul Ștefan pe care-l venerază toată ungarimea. La fel fac și cu Iancu de Hunedoara și Matei Corvin, pentru care noi ne

bucurăm, dar nu scot un cuvânt despre ei ca români, deși ar trebui pentru că fără ei ungerii ar fi rămas nimeni în istorie.

Apoi, ar mai fi aflat că Zulta, bulibașa ăloră cu boruri mari și mustăți îmbârligate, strămoșii ungerilor, n-a putut trece în stânga Dunării, dar luând în căsătorie pe fata voievodului bihorean, Menumurut, și-a extins stăpânirea pretextând că lada de zestre a miresei era cam goală. În vremea asta, ca să nu rămână numai la cele 108 familii pe care le menționează cronicile, au adus alți migratori

care le-au mărit numărul încât azi nici ei nu mai știu ce sunt: pecenegi, beleregi, cumani, iar unii sunt cubani și nu vor să mai plece de pe aici. Istoricii voștri recunosc „am venit în secolul...”, deci nu sunteți de aici, ați venit și pentru noi este destul, că a sosit vremea să o luați pe calea-ntoarsă. Noi, ca buni creștini v-am ajuta să plecați în locurile voastre de baștină, cu șatre, corturi și căruțe cu coviltir, așa cum ați venit, și să vă duceți până unde a înțarcat mutu iapa, cu condiția să nu mai veniți cu ele înapoi.

Pentru că nu vor să învețe și să știe românește le relatez după surse populare românești sfatul de taină dintre împărăteasă și cancelarul imperial. „Înălțimea voastră (ea era mică și grasă, dar așa era protocolul) avem vești bune de la Turnu Roșu și Jii, și proaste (chiar catastrofice) de la Ghimeș și Apa Buzăului”. –Zile pe cele rele, ca să ne bucurăm la sfârșit. „Plăieșii seceră, cosesc, fac antrenamente și seara pleacă la distracții. Ungurii când aud „vin plăieșii” fug, iar ăștia le mănâncă pâinea, bunătățile din cămări, pivnițe și le beau cu stacana vinul cu ungueroaicele. Într-un an ungerii s-au înmulțit cu o mie de suflete că cele mai multe au fabricat gemeni pentru că plăieșii când fac o treabă o fac ca lumea”. Și, a zis împărăteasa, în călduri, făcându-și vânt cu evantaiul de plăcere deși era iarnă. „Este mare pericol pentru granițele imperiului”. Pune pe ungeri să le apere. „Ungurii când aud de olași, parcă îl văd pe Mihai Viteazul. Mai bine trimitem câteva batalioane sau regimente de secui”. Păi, ăștia l-au ajutat pe ăla, cum îi zici, că la istorie stau rău că nu mă născusem pe vremea aia! „Să le dați domenii, bani și titluri nobiliare pentru că nu vor să fie supuși ungerilor

că nu pot să-i suferă”. Bine, adu o bulă să pun pecetea și să plece la baronul de Brukenthal pentru repartitie guvernatorială.

Nu știu dacă s-a desfășurat chiar așa întrevederea cu sfătosul cancelar pentru că s-a sărit peste conferința de presă, au rămas numai bârfele și relatările „urechiștilor” pe la uși. Sigur este că secuimea a primit întărituri și cum zic și ei „loc de baștină”.

Câțiva, de ai voștri, îngrijorați că nu creșteți ca număr nici pe cale naturală, nici prin ungurizare, după ce și-au activat neuronii cu țuică românească pe care au botezat-o palinkă, au dat legea căsătoriilor mixte. Româncele nu i-au vrut pe unguri că erau mai mult pe teren la jafuri și atunci ați zis că olahii sunt prolifici „că mănâncă urdă, caș și brânză” și le-ați dat pe ungueroaice. Olahii știau proverbul „ce naște din pisică șoareci mănâncă”, dar s-au prins de perfidia voastră când au văzut că o droaie de plozi vorbesc maghiara, adică limba maternă. Oricum, rețeta a funcționat și ați băgat-o și în Enciclopedia voastră, fără să vă gândiți că vă faceți de râs. Așa a fost, dar și acum vreți să vă înmulțiți prin deznaționalizare, acum când viagra este la liber și pe toate drumurile?

Am avut și noi în neam nemernicii noștri care l-au trădat pe Horea, dar cei cu mai mult venin și cruci în sânge au fost și sunt nemeșii care au trecut la voi, cum este acest Barna care își zice acum Borno, cu strămoși români după nume și care l-a, „judecat” și spânzurat pe Avram Iancu ca să vă dovedească loialitatea sa și căruia i-ați inoculat maghiara, adică pe ce puneți gheara nu mai lăsați.

Dacă voi îi expulzați pe românii din Harghita și Covasna cu animale cu tot și noi îi vom expulza pe unguri din toate județele, pentru că nu știu românește și-i vom trimite în bantustanul secuiesc cu porci cu tot.

Avem și azi nemernici în neamul nostru. Dintre ei ochelariștii prim-ministru și ceilalți din CDR care v-au băgat la guvernare și au făcut cel mai mare rău României că nu mai scăpăm de voi. Apoi, acest Tăriceanu, fost prim-ministru, care v-a făcut cadou Fundația Gojdu în valoare de un miliard de euro, împotriva protestelor istoricilor,

Academiei, Bisericii, și pe care l-ați îmbârligat cu Fundația culturală maghiaro-română, la care voi contribuiți numai cu conducerea iredentistă și culmea prostiei tăriceniste, vă pregătiți iredentiștii pe banii românului Gojdu. A consemnat de la izvoarele „convețuirii” româno-maghiare Ion Izvoareanu până la ”reconcilierea” maghiaro-română, care nu se poate reconcilia pentru că nu a fost niciodată ”conciliere”. (26.08.2011).

Basarabie, fata mea...

Știri, care de care mai alarmiste după „prioritatea” stabilită de postul TV în căutare de rating. Crime, violuri, reglări de conturi între clanuri cu morți și răniți, nunți țigănești cu kilograme de aur și cruci de sute de grame atârinate pe burți pe care abia le ține lanțul deși ei nu știu nici una din cele zece porunci, totul în decibeli de manele și mii de euro. „Săracii” – zice românul, n-au nici un venit, n-au lucrat niciodată ceva, și statul le dă ajutor social, dar pagodele din alba-neagra, cerșit și hoție sunt mărturia bogăției lor. Suntem intoxicați cu „vacanțe de vis”, „nunți de vis” ale parveniților noștri, iubiri eterne însă mai toate au ajuns de la „te iubesc la disperare” la „tu-mi faci zilele amare”. În vogă sunt concertele, festivalurile bulzului sau gulașului, zilele Cetăților cu domnițe și cavaleri, care prin costumație și lipsa oricărui element de românită, nu ne lasă să uităm tristele vremuri ale dominației imperiale și austro-ungare. Interesați și cu alt fel de mesaje vin din Ungaria și Austria, vin și gură-cască și împreună cu ai noștri, la care le joacă în cap creierul ca și șoldurile, spun că a fost „super OK”.

În acest context cei 20 de ani de la proclamarea independenței Republicii Moldova (27 august 1991) au fost trecuți în uitare pentru că vor să uităm că România și Basarabia sunt, cum zice scriitorul albaiulian Ion Mărgineanu printr-o superbă sintagmă: „părți ale aceluiași măr”. Vor să uităm trenurile cu mii de basarabeni luați numai cu hainele de pe ei și duși, din ordinul staliniștilor îndoctrinați cu „imperialismul românesc”, în Gulagul sovietic, numai pentru că erau români, de unde mulți nu s-au mai întors niciodată. În locul lor au fost

aduși ruși, limba română înlocuită peste tot cu rusa, iar Brejnev și-a făcut în Basarabia „ucenicia” aplicând ucazurile venite de la PCUS. Nu putem uita! Nu ne lasă crucile fără morminte, doar cu nume și nici faptul că înainte ca Basarabia să devină „gubernie rusească” soarele răsărea pentru tot neamul românesc la Cetatea Albă de la gurile Nistrului, lumina și cocea spicele aurii până la Soroca și Hotin, înainte de a apune pe Tisa. Nici nu trebuie să uităm, ca să nu se mai repete.

În anii de după 89 curentul unionist era puternic și în Basarabia și în România. Cei mai înverșunați opozanți ai unui astfel de demers au fost niște „intelectuali” și „formatori de opinie” români care au intoxicat populația românească cu sintagmele „basarabienii trăiesc mai bine și nu vor să vină într-o Românie săracă” și „Marile Puteri nu vor accepta modificarea granițelor” statuate prin tratate. Unii, chiar istorici, au înghițit găluștile pe nemestecate, le-au susținut, până a venit întrebarea tranșantă: mămă, voi nu mai mergeți la mamele voastre din sate și din munți, pentru că sunt sărace? Unii, săraci cu duhul, și-au revenit după ce a căzut zidul Berlinului și granița dintre cele două Germanii și au admis că Basarabia, fiica răpită a României, trebuie să se întoarcă la mama care a crescut-o.

Teama de unire era așa de mare, încât rusofiliile au rupt o parte din țară și au declarat independentă Republica Transnistreană sub tartorul Smirnov, cu somn liniștit, păzit de tancurile generalului Lebed din armata rusească. Generalul a și declarat că dacă mai continuă Unioniștii, în 24 de ore este la București. Nici un neam de pe acest pământ nu este împărțit în trei părți, după interese străine, cum este neamul românesc. Venirea lui Voronin ca președinte al Republicii Moldova, a coincis cu separarea Basarabiei de Patria Mamă, obligându-o să vorbească „Limba Moldovenească”, deși ramura Moldovenească, ramura oltenească (mă dusei, fusei, fură..) și ramura ardelenescă (No, hai ș-om mere,...) sunt ramuri ale aceluiași copac: Limba Română.

„La Mulți Ani, Basarabie, fata mea harnică și frumoasă, șterge-ți lacrimile, te îmbrățișează și încurajează, Maica ta: România”. Nu te voi lăsa în uitare! (28.08.2011).

Regionalizare

Am ascultat emisiunile TV pe tema regionalizării în care au predominat pretențiile UDMR-iste despre apărarea identității culturale, dezvoltarea județelor Harghita și Covasna cu fonduri europene, că Legea minorităților trebuie votată, că se va modifica raportul etnic și că așa zisul Ținut Secuiesc este pentru ei o „chestiune de viață și de moarte” cum a zis vice-premierul Ungariei. Dacă se va face regionalizarea, dar nu în forma propusă de ei, atunci ungurii vor ieși în stradă „deocamdată fără arme, apoi vom vedea”. Așa a declarat în emisiune primarul din Odorheiul Secuiesc.

Câteva lucruri trebuie spuse clar. Regionalizarea, voivodelizarea sau cum va mai putea fi numită, nu-i treaba minorităților. Este treaba Parlamentului, singurul care poate decide. Tot el trebuie să spună: voi, ONG-ul cultural numit UDMR ce căutați la guvernarea României? În ce privește Legea minorităților, Parlamentul poate tranșa chestiunea prin Lege: în România sunt cetățeni români, ca în Franța. Cum își păstrează cultura și tradițiile au deplină libertate în familie, comunitate și biserică. Un amendament trebuie adus și aici: fără hoție. Nu botezați țuica românească-palincă și învârtita- ceardaș pentru că voi vă învârteți în jurul iurtelor din cauza durerilor de cap că nu găseați apă pentru cai și cămile pe vremea când aici acestea erau patente autohtone și se scriau tăblițele de la Tărtăria. Nimic de zis: gulașul este al vostru.

Două moderatoare, de fapt poreclite moderatoare și care n-au nici o treabă cu profesia bine plătită, n-au pronunțat nici odată „în așa zisul Ținut Secuiesc”, au folosit auto-terminologia ungarilor ca și când acesta ar fi fost legiferat și omologat. Una, Laura (căreia nu i se cuvîn lauri) a întrebat obsesiv pe reprezentantul românilor din emisiune, ce se va întâmpla când ungurii ieșiți în stradă se vor întâlni cu românii de pe cealaltă stradă. Laura consideră că ți-am tăiat ziua din salar dacă tu nici nu ști cui trebuie adresată o întrebare. Am crezut că o adresezi D-lui Frunda. Și dacă el zicea: o să se cinstească reciproc din rezervele luate de acasă, o să cânte și o să joace hora unirii, atunci dormeam liniștit că

nici unul nu va mai intra cu trabantul (1990) sau BMW-ul în coloana de români, numai că Dl. Frunda a accentuat că ei „nu lucrează în zadar”.

Laura, nici ție nici ăleia de la Realitatea, nu vă spun „dragă Laura”, „dragă Andreea” pentru că nu fac parte din tabăra lui „măi dragă” (ăla a cărui pui au ieșit acum din găoace) și nici din tabăra lui „măi dragule, apoi să mai vedem” care l-a făcut (teoretic) pe un căpos să bage UDMR-ul la guvernare în 1996. Eu v-aș disponibiliza din fața noastră de pe ecran (disponibile poate sunteți, nu știu) pentru că voi ați titrat cu bucurie în vara trecută „Băsescu, huiduit în secuime”, atunci când le-a spus ungurilor la Balvanios „niciodată” referindu-se la ținutul secuiesc. Păi, cum să vă spun „dragă” dacă voi nu ați înțeles că n-a fost huiduit de trupele de șoc ungurești, Președintele, am fost huiduiți, noi, toți românii.

Ceilalți români invitați la Realitatea și Ant 3 au dovedit aceeași lipsă de înțelegere față de potențialele pericole, încât Dl. Bogdan Chiriac, americanizat total, și în limbaj, lansa și el în eter „pe o scară de la 1 la 10 unde se situează posibilul conflict interetnic?” întrebare cu adrisant tot aiurea. Eu, din experiență proprie, îi relatez următoarea situație: cu câțiva ani în urmă eram la Tușnad Băi, beam bere la un bar cu un ungar, localnic, pe care l-am cunoscut acolo. Lucram în același domeniu și ne întâlneam zilnic să-mi spună ce mai e prin țară, pentru că ziare românești nu erau, iar la TV era numai Duna. Într-o seară au venit și alții la masa noastră. Unul mai turmentat a întrebat: ce caută olahul ăsta la masa noastră, apoi bătea cu cizma în podea: așa trebuie striviți olahii, ca gândacii. Scara era la zero, dar am plecat că urca la nouă într-un ceas-jumate. Alții (cu doi neuroni-jumate, după cum zice unul) au minimalizat totul: maghiarii nu cred în ce le spune UDMR-ul, sunt nuanțe între radicali și moderați și UDMR-ul nu mai are susținerea populației maghiare. Dacă întrebi un ungar pe această temă ori îți spune „nem tudom rumano”, ori sub masca loialității îți spune „noi trăim toți proști”. Când, însă, i s-a transmis ordinul „mâine cu arme” de către șeful de stradă, de cartier, de comună sau oraș, din fiecare casă iese măcar unul. Nuanțe între radicalii și moderații din UDMR există, unii nu au mustață, alții au mustață îmbârligată și răsucită. În concepții și scopuri,

nici o deosebire. La declarații extremist-incidente de gen „este o chestiune de viață și de moarte” și la declarațiile UDMR-iștilor, armate sau nearmate, le spun că pentru noi este o problemă de viață, dar fără ei! Ne-am săturat!

Regionalizarea este o tâmpenie, dar tot tâmpenie este și justificarea voastră că se modifică raportul etnic. Păi, nu voi v-ați făcut majoritari prin disponibilizarea și neangajarea românilor pentru că nu știu limba voastră, prin presiuni, șantaj și amenințări și i-ați făcut să plece? Acestea și numirea de prefecți maghiari în județe în care sunteți 3%, plăcuțele bilingve, așa zisul ținut secuiesc, ne-au fost impuse de cârdășia unor politicieni români cu voi. Un retardat relua ideea că „nu pleacă unгурul cu Ardealul” în noua variantă „nu pleacă maghiarii cu Harghita și Covasna”. Sigur că nu pleacă. Știm acest lucru și vedem că vor să plecăm noi. Când a făcut vreun oficial român declarații ofensatoare față de unguri cum a făcut vece-premierul ungar și cum a făcut vice-premierul României, Marko Bela, afirmând „să învețe limba maghiară că mănâncă pâinea noastră”? Niciodată! Dacă aveți mai mulți neuroni decât ăia doi-jumate atunci trebuie să învingă, din ambele părți, rațiunea. (22.06.2011)

„Găinușa cu ouăle de aur”

Rătăcesc printre dealuri și văi, cu desaga plină de documente, texte scrise și transmițeri orale, pe urmele legendei „Găinușii” cu ouăle de aur. Ca orice legendă și aceasta are un dram de adevăr, tivit apoi cu cipcă și înflorituri colorate cu arnici. Legenda a ajuns, hăt, departe încât senatul roman a încuviințat expediția lui Traian pentru delimitarea adevărului de legendă și a falsului de adevăr. După primele care romane cu podoabe din aur dacic, sosite la Roma sub pază strașnică, senatul a constatat că investiția s-a amortizat, dar cum legenda spune că ouăle ar fi pe undeva în pământ, a ordonat căutarea lor creând locuri de muncă pentru băieși prin galeriile numite azi „Galeriile romane” de la Roșia Montană și „băile” din multe alte locuri. Și-au făcut suma și au plecat.

Au venit alții, în vremurile tulburate de interesele imperiilor, tot atât de hrăpăreți și cu ochii sticlind în razele solare ale aurului. Ouăle de aur le-au alchimizat în lingouri, iar unele le-am dat chiar noi în „păstrare” la Moscova și din 1917 le păstrează și acum. După aur au umblat, nu numai imperii, ci și indivizi lacomi și aroganți.

După cititul unui pasaj din Biblie, obiceiul sufletesc obligatoriu de fiecare seară, nenea Petre Trif, cu care ne vedeam doar câteodată printre razele Lunii, alunga somnul și îl însoțeam de acasă până la strămoșul Kerci, unde fusese ochitor la tun, lăsa tancurile să se apropie periculos de mult, spre disperarea încărcătorilor, dar loviturile erau sigure. Când rușii i-au copleșit și românii se retrăgeau, nemții nu-i lăseau în camioanele lor, ba chiar îi loveau cu brutalitate pe cei agățați de camioane. A scăpat și din prizonierat susținând la interogatorii că el era căruțaș, nu știa ce-i în căruțe, le ducea la destinație, hrănea caii și se întorcea înapoi. A fost mulți ani după război pădurar în pădurea pe care o îndrăgea din copilărie. De la părinți și de la oamenii bătrâni ai locului a aflat de un grof ungar, care avea conacul pe valea pâraului Beliș, că acesta a cerut împăratului permisiunea să-și podească sala de bal cu monede de aur. Ambiția grofului s-a spulberat când Împăratul i-a zis: „și să mă călcați voi cu cizmele voastre murdare pe buze, pe nas și pe fruntea mea împărătească?”. Nenea Petre, fie-i țărâna ușoară, a fost în conacul naționalizat până când echipe din Ungaria l-au cercetat în amănunt, au luat ce au găsit, probabil monede și documente, apoi conacul a devenit conac subacvatic sub apele lacului Beliș- Fântânele.

După ce sateliții au detectat zăcămintul, s-a cartografiat zona și s-au făcut calculele, Compania Gold Corporation a cumpărat terenuri, case, a strămutat oameni, împotriva protestelor localnicilor, a istoricilor, academicienilor și chiar a președintelui Băsescu într-o vreme. Sub presiunea miliardarilor americani, cei care conduc FMI, BM și chiar și finanțele UE, președintele nostru (încă!) și-a schimbat opinia, susținând proiectul „cu locurile lui” de muncă, cianuri și viitoare deșertificare a Roșiei Montane pentru că avem nevoie de aur, cu cel ce l-am avut s-au plătit „salarii și pensii”. **Noi am vrea să știm ce acord, înțelegere sau tratat a fost încheiat cu firma respectivă prin care**

statului român îi revine 19% din cantitatea extrasă, dacă vrea mai mult îl poate cumpăra de la Companie, și ce nemernici români au semnat în numele țării. Desecretizați documentele!

„Găinușa cu ouăle de aur” se pare că a crescut, este găină care face lingouri și pe urmele ei s-au lansat vânătorii! (3.09.2011).

11 Septembrie

Astăzi sunt 10 ani de la prăbușirea turnurilor WTC care au îngropat sub moloz 2977 de suflete și încă peste o sută neidentificați, oameni nevinovați care în clipele de teroare n-au realizat că destinul le-a fost hotărât dinainte.

În jurul bazinului în care apa din izvorul speranței se prelinge pe pereți, la ceremonia de comemorare, au participat președintele Obama, fostul președinte Bush, familiile victimelor, prieteni, public solidar cu ele și mii de telespectatori care au urmărit ceremonia. Oratorii au omagiat pe eroii prinși în turnuri și pe cei care s-au avântat să-i salveze, iar președintele Bush a accentuat: „prin sacrificiul vostru ați salvat națiunea”, cuvinte încurajatoare printre lacrimi și durere pentru urmașii eroilor și pentru națiunea americană.

Lumini și umbre, mai ales umbre, învăluie versiunea oficială a „atacurilor teroriste” de la 11 septembrie 2001. Scriitori și investigatori au scris sute de cărți și articole încercând, prin ipoteze și semne de întrebare, să lumineze prin densitatea umbrelor care acoperă evenimentele. Poate, doar, „demolatorii de mituri” să demonstreze experimental că o clădire înaltă, lovită puternic, se înclină și prăbușește în cealaltă parte, și în nici un caz pe verticală. Văzând terifiantele imagini în acea dimineață m-am întrebat revoltat: Unde-i puternica aviație americană? De ce nimeni nu dă ordinul de interceptare a avioanelor kamikaze? Mult mai târziu am aflat că nu au fost de găsit: ministrul apărării, comandantul aviației și nici președintele Bush. Și dacă unul ar fi dat ordinul: doborâți-le, ce ar fi urmat? Mii de tone de kerosen și resturile avioanelor în flăcări s-ar fi împrăștiat, de la joasă

înălțime, peste New York incendiind jumătate din Manhattan. Cumplită imagine!

Și atacurile de la 11 septembrie vor rămâne sub mantie de mister ca și atacul japonez de la Pearl Harbor sau moartea lui JFK.

După orice război, după orice cataclism, apar și profitorii. Patronii turnurilor, companiile cu sedii în WTC și urmașii victimelor care au avut asigurări au încasat asigurările, ceilalți a trebuit să se mulțumească cu oratorie și ajutorul de stat. Într-un ziar m citit că unul de la primăria New York-ului folosea casa, dată de primărie pentru adăpostirea victimelor, pentru întâlnirile lui amoroase cu amantele!

„Lupta împotriva terorismului” continuă, cum spunea președintele Obama, cel care a câștigat alegerile promițând că va pune capăt războaielor, va retrage treptat soldații din Irak și Afganistan și la scurt timp a anunțat suplimentarea de trupe în Afganistan pentru că el semnează acte, dar deciziile le iau militarii.

„Analiștii” noștri susțin că atacurile au schimbat lumea. Poate pentru noi, că trăim cu teama că orice este posibil, dar americanii merg tot sub zâmbetul răutăcios al Zeului Ares în politica lor față de restul lumii. Zeul războiului se bucură auzindu-i „nu discutăm cu teroriștii”. De fapt nu discută nici cu dușmanii, nici cu guvernele prietene. Pakistanezii habar n-au avut că un comando american era pe teritoriul lor, au aflat de la TV când Obama a anunțat planeta că „teroristul” nr 1, Ben Laden a fost lichidat.

În 13 septembrie s-a semnat la Washington acordul americano-român pentru scutul antirachetă de la Deveselu, scut „defensiv” pentru că rachetele vor fi cu orientare fixă, platformele prinse în șuruburi, ca să nu poată fi rotite în altă direcție (?). După întrevederea cu Barak Obama președintele Băsescu ne-a anunțat cu satisfacție că acum România „are cel mai mare grad de securitate” și va depăși acest grad, probabil, prin achiziția (impusă) de F16, second hand, recondiționabile.

Doamne, Dumnezeu nostru al tuturor, nu mai lăsa minți rătăcite, nici individuale, nici colective, să producă suferințe semenilor lor! (14.11.2011).

Voi, Basarabi

Un popor se pierde pe cărările nefaste, pline de intrigi și interese și dispare din istorie atunci când și-a pierdut credința în Dumnezeu, în identitatea și limba proprie. Acestea germinează în conștiințe, le luminează și definesc pe cei de o limbă și un neam ca nație statornică în cărți și pe pământ. Credința în Cel Atotputernic și în identitatea națională n-au putut fi arse pe rug, distruse cu tunul cum a făcut generalul Bukow cu Mănăstirea Lainici, nici făcute scrum de turci și nici ucise prin poruncile imperialilor, vremelnici stăpâni pe destinele unor popoare. Au dispărut, totuși, în timp unele așezăminte de cultură și spiritualitate românească (cutremure, calamități), dar cea care ne-a ținut uniți, de la Cetatea Albă de pe Nistru și până pe Tisa, a fost Limba Română, învățată de la mamele noastre păstrătoare de limbă și tradiții.

S-a declanșat în ultimii ani ofensiva globalistă împotriva a tot ce este național, încât și termenii naționalism, naționalist sunt scoși din dicționar de către televiziuni, ziare și vorbitorii în „stil european”. Limbile străine au devenit mai importante ca limba noastră, în special engleza care este în meniul internetului, al afacerilor și chiar și al politicianului român care pronunță de câteva ori OK într-o frază. Sloganul globalizator „No borders, no nation, no deportation” – nu granițelor, nu națiunii, nu deportării – scris de necunoscuți pe zidurile Patriarhiei din Sibiu „european” stă nederanjat de câțiva ani.

În acest context nu mai interesează pe nimeni faptul că lăcașurile de cult de pe pământul românesc erau importante așezăminte de cultură, cu școli de interes local și național înainte de venirea migratorilor, că de la limba vorbită s-a trecut la limba română scrisă și tipărită prin strădania stareților și slujitorilor înțelepți care au tradus manuscrise, au tipărit Psaltiri, Evangheliere, Biblii și Pravile, veritabile Coduri de legi și de îndreptări morale, cărți pentru luminarea poporului. Limba definește o națiune, îi conferă demnitate și respect. Să ne amintim că Domnitorii români își scriau în cancelariile domnești depeșele și scrisorile către curțile regești și împărătești în limba română, apoi

acestea erau traduse în cancelariile regilor și împăraților în latină sau „limba muscălească” – cum zice cronicarul.

Astăzi „dulcea limbă românească”, vorbită de peste 30 de milioane de români din țară și de peste granițe, nu-și găsește loc între limbile europene decât în simpozioane, conferințe și câteva cursuri la universități străine. Promovarea culturii, a folclorului, a tradițiilor românești prin limba română nu intră în „prioritățile” domnului Kelemen Hunor, ministrul Culturii, nici în ale lui H.R. Patapievici, mai marele I.C:R. Românii de peste hotare au nevoie de cărți și publicații în limba română, interzise în unele țări, dar nici Ministerul de externe nu face nimic pentru ei.

Deznaționalizarea forțată practică de unguri în Imperiul austro-ungar continuă și astăzi chiar în interiorul țării și în țări foste sovietice. Mai mult decât atât, o campanie agresivă generată de confuzia român-rrom, pe care o clasă politică de nemernici n-o poate elimina, cum nu poate ejecta de pe scena politică românească nici partidul etnic unguresc și acum și unul țigănesc, ne stigmatizează „țigani” în competiții sportive și chiar și în declarații oficiale cum face ministrul francez de interne care nu-i numește pe infractori „țigani din România”, ci români. În Italia și Franța trebuie să vorbești în șoaptă românește, nu poți să spui „sunt român și sunt mândru că sunt român”. Eu le-aș spune: măi, antroipoizilor pe vremea când voi abia ați coborât din copaci la noi se scriau tăblițele de la Tărtăria. Cu câțiva ani înainte de încăierarea pentru putere din 89, un belgian deștept, profesor universitar, mi-a spus tot jignitor „voi behăiți pe stadioane: Ceaușescu, Ceaușescu”. L-am întrebat, ca să nu rămân dator, când Hitler și-a trimis armatele pe la voi și a venit și el în vizită, voi de ce ați behăit ca berbecii „Heil Hitler” și ați chemat și pe alții la behăială. A înghițit în sec și a schimbat macazul. Ești înjosit când te lași înjosit și o țară e înjosită când are conducători nemernici. Vrem să facem respectată Limba Română, ceea ce nu se poate numai dacă omul numit român este respectat.

Avem o cultură și o civilizație de mii de ani, înțelepciunea lui Zamolxis transmisă prin Deceneu se regăsește în creștinism prin cele 10 porunci, prin nemurire și în celelalte religii prin incinerare, încât

pământul să rămână pur. Avem savanți care au revoluționat medicina, deschizători de drumuri în tehnică, creatori de bijuterii arhitectonice laice și mănăstirești și deschizători de drumuri în arta sculpturală, care au îmbogățit patrimoniul umanității. Avem cu ce ne mândri doar că trebuie să ne prețuim noi valorile și să ne facem cunoscuți. Brâncuși este mai cunoscut în Franța, operele lui sunt în Centrul Cultural Pompidou și în marile muzee ale lumii și la noi în țară nu se găsesc bani pentru repatrierea osemintelor lui din cimitirul parizian al săracilor și pentru reconstruirea casei muzeu de la Hobița.

Trebuie să ne onorăm valorile din toate domeniile și să repunem în drepturi Limba Română refuzând nonvalorile și torționarii de limbă care nu pot pronunța în emisiunile TV și în interviurile publice, o frază fără „ăă...îî” asortate cu agramatisme din repertoriul personal. Tortura este maximă când auzim niște zvonistice transmițând din teren, dicția ar trebui să fie probă obligatorie și eliminatorie la Bac, și când îl auzim pe „omul ca-ca-care aduce ca-ca-carte”, altfel bun critic literar, dar la masa lui de scris. Să repunem în drepturi limba română. Care? Dacă există o „limbă moldovenească” și un „Dicționar moldoromân”, probabil există una oltenească (fusei, mă dusei, fură...), una ardelenescă (no, hai...) și una armânească. În fapt toate sunt variante ale limbii române cu specific local (limba totoiană) sau zonal. Dialectul aromân este forma cea mai veche a limbii române. Păstorii plecați în transhumanță cu oile și familiile au rămas izolați în Munții Pindului și în alte locuri din Grecia, limba lor vorbită nu a mai cunoscut alți termeni și nu a evoluat odată cu limba din țara de origine. Dar a te considera „minoritate”, pentru niște arginți murdari, în propria-ți țară, este o insultă față de istoria românilor. Aromânul Anton Pan, cărturar, ieromonah, traducător de cărți religioase în limba română, profesor de muzică la Mănăstirea dintr-un lemn, cel care a pus pe note „Deșteaptă-te române”, devenit imn național, ar fi profund dezamăgit de urmașii lui. Andrei Șaguna, aromân și el, dar în inimă român, a fost leacul duhovnicesc al românilor nedreptățiți și asupriți din Ardeal.

Și alți cărturari ne-au lăsat cărți, „cărți de învățătură” pentru că „Nu este alta mai cu folos zăbavă decât cetitul cărților” – cum zice cronicarul, dar în societatea comercială și de consum, care consumă inclusiv destine, prețul cărților, al biletelor la teatru, sunt prohibitive, încât parafrazând titlul unui film, Trandafirii sunt pentru cei bogați, s-ar putea spune „cultura este pentru cei bogați”, nu pentru cultivarea poporului.

Avem sanctuare ale spiritualității românești, Blajul – Mica Romă – este unul dintre ele, dar mai ales Alba Iulia cu pecetea lui Mihai Viteazul, cu frământările și pașii lui Horea, cu neliniștea și dezamăgirea lui Avram Iancu și cu periodicul „Congres al spiritualității românești”. „Lăsați-i să scrie despre cultură (agri-cultură, api-cultură...) și despre spiritualitatea lor, dați-le etnobotanicele „democrație” și „libertate”. Le-am luat economia (și economiile din bănci), le vom lua și aurul de la Roșia Montană, apoi sărăcirea și ignoranța, armele moderne de supunere, vor face din România o colonie de șomeri bună de condus prin telecomandă” – zic globaliștii.

Am luat o gură de apă la Tismana, la Fântâna Basarabilor și am zis: „Voi, Basarabi, dați-ne măcar puțin din tăria și dragostea voastră de țară”, altfel vom constata cum a constatat Brâncuși, venit odată din Franța la Hobița lui natală „când am plecat v-am lăsat săraci și proști, acum vă găsesc mai săraci și mai proști”. Până când ne mai lăsăm prostiți??

Mă simt ofensat de sintagmele „ca la noi, la nimeni” și „în țările civilizate” proferate de propagandiști plătiți sau fără simbrie.

Peste tot corupția și parazitismul unora, inclusiv monarhi, sunt flagel al lumii moderne, iar pe occidentali i-aș întreba: când Burebista a trecut de la ghioagă (buzduganul de mai târziu) la arcul cu săgeți și sulite voi pe unde erați?

Avem ce lăsa urmașilor: civilizație și cultură de mii de ani, iluminism cultural modern, dar mai presus de toate „a patriei cinstire” și demnitatea de a nu fi sclav. (1.10.2011).

Apel la memorie

Monarhiști, republicani convinși, comentatori invitați pe la showurile promonarhice de la televiziuni s-au întrecut în superlative vorbind despre discursul ex regeli din 25 octombrie, ținut în Parlamentul României. „A fost un discurs istoric, emoționant, absolut emoționant, lecție severă care dovedește, „grija față de națiune” ș.a.m.d. în același registru vocal”. De fapt discursul a fost fără substanță, plat ca apa de ploaie nemineralizată artificial și despre care N. Iorga, mentorul din copilărie ar fi spus, dacă-l asculta „Mihăiță ai rămas la nivel de mașinuțe și Bac” pentru că alte studii nu i se cunosc.

Că avem nevoie de infrastructură știu și șoferii cu permis contacost, că agricultura este „un domeniu al viitorului” știe orice disponibilizat sau șomer retras la țară după ce i s-a refuzat dreptul la existență, iar fraza „Școala este și va fi o piatră de temelie a societății” este o reformulare a zicalei populare „ai carte, ai parte”. Dacă spuneți: „înțelepciunea și dezvoltarea trec prin bibliotecă”, deși aparține unui membru al Academiei Franceze, depășați cultura liceală și adăugând „citez pe..” nu mai zicea nimeni că este plagiat cum zic unii despre sintagma „Nu văd România de azi ca o moștenire de la părinții noștri, ci ca pe o țară pe care am împrumutat-o de la copiii noștri”.

Am reținut formularea „Coroana regală nu este un simbol al trecutului, ci o reprezentare unică a independenței, suveranității și unității noastre”, ca meniu fix al casei regale, și corolarul ei „continuitatea” monarhică cu o sincopă doar de jumătate de secol.

Aveam temperatură pentru că ni se băteau cap în cap neuronii căutând răspunsuri, dar acum suntem lămuriți. Mister Charles a vorbit nu întâmplător frumos despre România, a înlăturat opoziția parlamentarilor care au acceptat ca stare de „normalitate” apariția Dv în Parlament, iar cei din Bildenberg și capetele încoronate invitate i-au inhibat pe unii pedeliști, liberali sau pesediști, care ar vota pentru restaurație sub clauza ascunsă „scăpați de justiție”.

Discursul a fost „magnific”, a degajat „măreție”, adoratorii erau gata să strige, printre aplauzele furtunoase „monarhia încă e! Ole, ole,

ole”, a degajat „simplitate”, la care subscriu, chiar secetă în idei cum să ieșim de sub nămolul intern și extern, așternut peste noi, care înăbușe orice colț de iarbă, copac, și vegetație productivă sau ceva fructifer în economie în afară de pir și știr!

Monarhiștilor și parlamentarilor promonarhiști cu retribuții republicane, care susțin cei „140 de ani de continuitate monarhică” le reamintim că suntem mulți cu stră-strămoși republicani de la 1848, fără discontinuități, dar nu bag în foc mâna că nu ar fi printre noi unul dispus să fie „uns al lui Dumnezeu, Rege al Republicii România” ca Dv. sau ca „Aurelianus Imperator al Republicii Romane”. Înțelegem, însă, că la mari moșteniri nu se acceptă pretendenți (Paul Lambrino), că ați rupt-o cu casa de hoțenzolern la 10 Mai 2011, care emiteau pretenții la succesiune, așa că intrusul Rege al Republicii România nu are nici o șansă chiar dacă își face, își autoatribuie titlul și își pune singur coroana.

Privind „continuitatea și ascendența noastră republicană” nu putem face apel la memorie și istorie pentru că vor face recurs istoricii de la cursurile la (mare) distanță și cei care și după studiul Enciclopediilor libere au rămas tot la opinii în funcție de oferte.

I-am zis unui american: voi sunteți un „popor care a pierdut legătura cu divinitatea” pentru că nu aveți un rege „uns al lui Dumnezeu”. Mi-a zis „Măi tembeluși, noi ne asigurăm legătura cu extraterestrii și cu divinitatea cu sateliți și rachete cosmice” și pe „unsa lui Dumnezeu” am trimis-o de 235 de ani la plimbare pe alte meleaguri. Am protestat împotriva epitetului, dar până la urmă i-am dat dreptate că nu mi-a zis mie „tembeluș” și că, „tembeluși” se referă la alții.

Suntem revoltați, chiar înfuriați pe politicienii și parlamentarii de azi, care fac o politică „cu două tăișuri” (de fapt cu un tăiș, că ne taie numai nouă) și fac o politică în disprețul „legii” și „cetățeanului” ceea ce este adevărat, la fel ca tatăl Dv., Carol al II-lea, care a actualizat principiul de import din Evul Mediu: „Statul sunt eu!” și ca Dv. care ați modificat legea salică, de unul singur, fără Parlament, pentru o singură cetățeană. Suntem și noi mârniți, eram și înainte, că „oamenii bătrâni și bolnavi sunt nevoiți să treacă prin situații înjositoare”, că după evenimentele din Decembrie 89 care au „dărâmat dictatura comunistă”

(de fapt au demolat tot!) trebuie să avem „un comportament public rupt complet și definitiv de năravurile trecutului” și de „egoismul primitiv” (avanti de 89 și din perioada monarhistă).

Noi de ziua noastră (că nu se știe câte vom mai avea) ne invităm prietenii acasă), aveți cu ce după retrocedarea Palatului Elisabeta, Castelelor Peleş, Pelișor, domeniul Săvârșin și zeci de hectare fără ciulini, dar cu margarete) cu care i-ați băgat în sperieți și pe monarhiști, care se întreabă: nouă ce ne mai rămâne?”. Dau un bobârnac gramaticii Maiestate și zic „nu mai-e- state” la care să cereți retrocedări, unii vi se închină ca Mareșal al României, de care n-am auzit până acum, în curând veți fi „Generalissim”, dar ca om la 90 de ani, expirat cum zic și despre noi, vă dorim sănătate și lăsați-o mai moale cu monarhia, că semănați cu regele și împăratul țiganilor, regele manelelor, regii asfaltului etc., iar pe noi nu ne clintiți din opinii, pentru că: „Trebuie, în iubire și-n Cristu, inimi cu răboj pe ram să trăiți din Tisa în Nistru, nu pentru noi. Pentru neam!

Măcar atât puteați face în Parlament, pentru poporul pe care îl „iubiți”, să jurați pe Biblie că în afacerea „tablouri” aveți CV-ul nepătat și mâinile „curate”. (28.10.2011).

„Să sperăm” și „din păcate”.

Ne complăcem în starea de slugărnicie față de guvernanții noștri, chiar dacă bule pe cont propriu mai ies din când în când din oala suferinței, iar ei se complac în aceeași slugărnicie față de organisme globale: UE, FMI și Banca Mondială. Se discută intens, pe linii directe și discrete, despre noi finanțări din partea statelor pentru bănci pentru că profitorii și escrocii financiari sunt primii pe lista de salvare de la faliment, după ce au prăduit banii naivilor depunători. Manifestațiile începute pe Wall Street și extinse în principalele capitale europene (la București e liniște!) nu vor avea nici un efect pentru că puterea financiară dictează puterii politice și alte miliarde de dolari sau euro din banii contribuabililor vor fi alocați de guverne pentru „salvarea” băncilor. Noi nu înțelegem de ce o bancă, după un

management prost, nu poate falimenta ca orice societate comercială, cu sechestru recuperator pe bunuri și proprietăți, de ce trebuie să facem noi, contribuabilii, acte filantropice față de niște bănci și bancheri, când se știe și se vede din milioanele de oameni aruncați în stradă, că „băncile și bancherii n-au sentimente”.

Guvernele, obligate, au mai recapitalizat odată băncile fiice, care au transferat banii în conturile băncilor mame și bunicuțe și a concubinilor lor și nici un guvern nu întreabă „ce-ați făcut cu banii, cu care trebuia să finanțați relansarea economică?”. Se discută la sumituri succesive salvarea Greciei fără rezultate palpabile, doar „trebuie”. Trebuie pentru că americanilor le-ar conveni să se destrame UE, să se renunțe la euro și dolarul să redevină moneda lumii, dar salvarea va deschide calea și pentru alte țări amenințate cu falimentul.

Noi stăm binișor, ne asigură guvernul și FMI-știi îndrăgostiți de noi încât ne fac vizite dese și lungi, deși noi le preferăm pe cele „scurte și rare”. „Să sperăm” că nu vor mai pleca și alți „investitori” tot în perioada de „grație” ca Nokia și să arunce mii de șomeri în cărucia statului, că nu va zice guvernul „din păcate” au mai plecat înainte de a plăti ceva la buget.

„Să sperăm” că va ploua, ne ziceau mai marii agriculturii, dar „din păcate” n-a plouat, iar irigațiile nu s-au refăcut și cu toate acestea, „din păcate” și-au luat salariile lunare și pe această „secetă” bugetară. Și dacă tot vorbim de „secetă” bugetară e bine să nu ne facem iluzii cu creșterea salariilor și pensiilor pentru că „din păcate” nu va fi creștere economică. Din păcatele cui suntem înămoliți și până când? Voi, guvernanți, parlamentari și sugativele voastre politice ați concesionat, arendat și amanetat țara. Nu mai mergeți pe la biserici, mănăstiri, și canonizări, să vi se ierte „păcatele” (făcute cu voie) pentru că va trebui să răspundeți, întâi în scris, apoi verbal în fața judecătorului. Păcatele sunt grele, nu ar trebui să vă ierte justiția, că noi, sigur, nu vă iertăm. Când se va debarasa și nu va mai înghiți aceste două sintagme săracu’ o să dați de dracu’. (4.11.2011)

Nemernicii (III)

Într-o lume a corupției, înșelătoriei și hoției, ridicate de la indivizi la nivel de state, noi, cei fără prieteni prim-miniștri, fără oblăduire la președinție și prin ministere, nu avem nici o șansă, nici măcar la un puț de apă termală dată de Dumnezeu, și cu atât mai puțin la întreprinderi, combinate, sonde de petrol, gaze naturale, zăcăminte aurifere sau perimetre bogate din Marea Neagră. Avem un defect major: „adormim toți odată și ne trezim (deșteptăm) pe rând” când nu se mai poate face nimic. Am „adormit” în euforia creată de o propagandă bine dirijată, sub faldurile stindardelor cu „democrație și libertate”, am acceptat privatizările „mormanelor de fiare vechi” momiți cu „returnarea părților sociale și salarii compensatorii”, timp în care s-au falimentat fabrici și combinate, s-au vândut pe sub mână: petrolul, gazele naturale, zăcămintele din Marea Neagră, falimentate și vândute băncile, inclusiv banca populară „CEC” și nu știm nici azi care au fost nemernicii care au semnat, în numele statului român, acordurile, înțelegerile, tratatele de vânzare sau concesiune și pe cât timp.

Îmi dă frisoane și simt un gol în stomac când aud de o nouă „evaluare” din partea FMI, Băncii Mondiale și comisarilor financiari din UE. Un ziarist, și nu un oarecare, susține ineptia: „FMI te împrumută, dar impune condiții dure ca să fie sigur că își recuperează banii”. Concertul „trio-financiar” știe că își va recupera împrumuturile, dar mai vrea și ceva pe deasupra. Acum, după ultima „evaluare”, cer la unison: energetica românească, CFR-marfă și călători, zăcămintele de cupru, aur și uraniu. Niște nemernici sunt gata să le dea și ne explică nouă „beneficiile” acestui „diktat”, după care statul român nu va mai avea nimic, nici măcar o minimă independență economică sau politică. De ce „democraticul” triou-financiar nu acceptă discutarea și aprobarea, dacă e cazul, în Parlament a acordurilor asumate de guvern așa cum este normal pentru orice tratat care angajează țara? Nemernicii nu au nici măcar curajul să recunoască în fața națiunii: nu avem încotro, suntem forțați, amenințați, condiționați și avem doar statut de „executanți”.

Ne amăgim cu „apa trece, pietrele rămân” ceea ce este adevărat, doar că bolovani rămași, rostogoliți, roși de viiturile vremii și terfeliți, sunt tot bolovani! Unii muncitori s-au trezit când și-au văzut întreprinderea „ecologizată”, adică dinamitată și curățat terenul, alții, în letargie și după liturghie, înconjoară mănăstirile în coate și genunchi, ceea ce nu mai face nimeni în lume, și așteaptă canonizarea pentru „Sfânta mare nerușinare”. Se apropie sărbătorile, banii adunați din culesul fructelor de pădure, date de Dumnezeu și încă neprivatizate, sunt pe gata, oamenii încep să se miște, dar poliția mercenară e la post. Salariile compensatorii s-au terminat demult, după ce au crescut consumul spre bucuria „cămătarilor legali”, iar cei ce „muncesc nu gândesc” au început să se întrebe ce mănâncă, din ce trăiește familia, cu ce își cresc copiii?

Se înghesuie, dau din coate, se calcă în picioare la ajutoare sociale, la promoții „Ia tigiua, neamule!”, la promoții alimentare expirate, mănâncă și mîncarea pentru pisici și câini, dar nu se unesc pentru stoparea falimentului total al țării și împotriva nemernicilor care au vîndut și țara și pe noi. (11.11.2011, dată fatidică pentru noi).

„Om de rînd”

(Pamflet)

Sintagma: om de rînd, în gura politicianilor și guvernanților, vrea să zică „măi, voi aștia care stați la rînd pentru orice, nu rupeți rîndul că vă ia gaia și nu mai sperați că vă vine și vouă rîndul, că nu vă vine!”. Pe omul de rînd rareori îl întrebă cineva ce griji are. O adormită pe la orele școlare i-a băgat microfonul sub nas unuia: NeNe (adică Nae Navetistu) matale ă...î... ce griji ai „că care” n-are griji în ziua de azi? „Io am rămas în grija lui Dumnezeu da’ popa mi-o zis că Dumnezeu nu mai poate avea grija mea că n-am plătit taxa la biserică, așa că îmi port singur grija, grijania ălora care taie frunze verzi și uscate. Io am mers să iau un pachet de țigări și când am venit maistrul mi-o zis: te-am ras și ți-am bărbierit ziua, că eram în timpul serviciului. La aștia care

chiulesc sau pleacă din Parlament nu le rade nimeni zilele! Grijană...! Îmi vine să mă urc pe stâlp și să strig: Nea Nelu fă un tribunal ad-hoc, așa-i zice popa nost, și împușcă-i și pe ei și pe ăia care ne dau salam cu soia și cu Euri, că matale ai iexperiență. Acuma n-am cu cine să mă cert că vecina mea e plecată de la trei că a auzit ea de la vântu că pe la 5-6 după amiază bagă promoții. Așa că mă uit la TV, da'-s tot ăia pe care-i știu, pe toate canalele". Una l-a întrebat pe președinte: credeți că va ploua? „Hă-hă-hă. Bună întrebare". La dezbaterile pe tema „Ce-a vrut să zică președintele" unul a zis „E bătaie de joc față de opoziție" pentru că înainte fusese vorba de opoziție, una, tot „anti" a spus indignată „este inadmisibil și intolerabil ca un președinte să ignore așteptările poporului și să-l lase gură-cască" fără să răspundă.

Mi-o trecut o idee ca un trăsnet prin cap. Bum! I-a să-i pun io întrebări, să-l bag în corzi și să-l înghesui la mantinelă cât o fi el de președinte.

Io eram la poartă și când a ieșit l-am întrebat direct „Dom'le ce-ai vrut să zici? Am vrut să zic: tâmpită întrebare, dar mă auzea lumea și apoi nu știu dacă va ploua sau nu. Dezbateră continuă toată noaptea și mâine seară pentru că lu' una care a intrat în direct cu părerea: că a vrut să zică „hă-hă-hă nu știu" i-au tăiat maioneza și telefonul, că n-a spus ce trebuia. I-am mai dat una, o provocare: Da' cu ce-am votat, unicameral, 300 de lăcuste și uninominal cum rămâne? Da' cu regionalizarea? Nu scăpăm de geronto-politicieni? „Poate după ce pleacă Geoană definitiv prin America și vreo câțiva unguri de prin guvern vom sparge buboiul numit Harghita-Covasna. Cu geronto-politicienii e mai greu. Au dinți și măsele tari". Unii de-ai noștri de pe la televiziuni ziceau „UDMR-Șantajat", adică îi șantajați. „Pe ăștia n-ai cum să-i șantajezi pentru că ei stau pe centură, coboară dintr-un tir și urcă în altul, după cum le cade bine". „Și de ce nu le aplicați Constituția, ori ONG-cultural ori Partid politic". „Pentru că amenință cu nesupunerea civică în caz că nu mai sug la doi măsa. Mă, hă, hă, tu cu întrebările tale bagi numai ștângi!". „Nu mai am multe. Cu ăia de la FMI cum e Dom'le?". „Cu ăștia ne-am prins urechile, ne țin tare de ele și nu putem mișca deși cerem autonomie. Ne-au băgat în oborul internațional și-i de rău".

„Eu am un amendament la legea electorală să nu mi se mai spună: eu sunt ales pe patru ani și nu plec. Vrem drept de deratizare în politică și de revocare a celui ales dacă se ocupă mai ales de afacerile proprii”. „Bună treabă! O s-o avem în vedere”. „Da’ cu Vântu, Apostu, Popa Prostu...”. „La ultimul n-avem ce-i face chiar dacă încasează lei pentru biserică și euro pentru el, la cununii, botezuri sau înmormântări că nu-i în jurisdicția noastră și oricum Dani înmormântează tot. dar vântu o să bată rău, rău și prin alte părți”. Și ultima la zero, pentru că nu admit întrebări că îmi pun eu destule: ce fac azi, ce fac mâine și ce fac în viitor? Comasați alegerile, deci modificați Legea electorală. Eu și ăilalți vrem un articol: Cei aleși își vor da demisia din partide, fără comandă politică nu se vor mai certa și vor fi numai în slujba cetățeanului. Ce părere aveți?”. „Ha-ha-ha, întreabă șefii de partide!”.

Aici mi-a zis „Pa și Pusi, navetistule că și eu sunt navetist, ba la Bruxelles, ba pe ici, ba pe colo și am treabă”. (15.11.2011)

PAMFLETE

1. Mitingul durerii - 5
2. „Pomana îngrașă” - 6
3. Soluții - 7
4. Dictatură - 9
5. Parteneriat și solidaritate - 11
6. Nu plec! - 12
7. Afară! - 13
8. Bătaia de joc - 14
9. OZN-iștii - 15
10. Riposta - 17
11. Prin grădina Raiului - 18
12. Epigrame 2 - 19
13. Telecomanda - 24
14. Țară second hand - 25
15. Remember - 26
16. Lui Adrian Păunescu - 28
17. La anul și la ... - 29
18. Lătrăiii - 30
19. Scuzați-mă - 32
20. Jeff - 33
21. Maidanezii - 35
22. Stăpânii destinelor noastre - 36
23. De la una la alta... - 38
24. Talibanii Europei - 40
25. Cultură - 42
26. Ieșirea din criză - 44

27. Rugăminți - 45
28. Istorie și istorici - 47
29. Hoții - 48
30. „Nunta secolului” - 50
31. Fericirea - 52
32. Fără scuze! - 54
33. Întrebări - 55
34. Catastrofă - 57
35. Modele - 59
36. Tălmăciri și răstălmăciri - 61
37. Am văzut lumina zilei - 62
38. Enormități - 64
39. Presiuni - 65
40. Nu putem dormi - 67
41. Direcții și direcție - 68
42. Un comando pentru România - 69
43. Investiții - 71
44. Iluzii - 72
45. Nemernicii (I) - 74
46. Nemernicii (II) - 75
47. Basarabie, fata mea... - 78
48. Regionalizare - 80
49. „Găinușa cu ouăle de aur” - 82
50. 11 Septembrie - 84
51. Voi, Basarabi - 86
52. Apel la memorie - 90
53. „Să sperăm” și „din păcate” - 92
54. Nemernicii (III) - 94
55. „Om de rând” - 95